

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/27 (117) ● 12 Temmuz 2003 ● 500 000 TL

**Amerikan işbirlikçileri için
zor günler...**

**50 yıllık Amerikan
işbirlikçilerinin ikiyüzlülüğü:**

**Ekonomiyi IMF'ye,
Savunmayı Pentagon'a,
Yönetimi Beyaz Saray'a teslim edenler,
Şimdilerde "ulusal onur"un
çiğnenmesinden yakınıyorlar!**

**Kahrolsun emperyalizm ve
yerli işbirlikçileri!**

İÇİNDEKİLER

Uşaklığı sindirenlerin uşak muamelesinden yakınma hakkı olamaz!...	3
İŞKUR yasası Meclis'ten geçti.	4
“Stratejik uşağın” kırılan “onur”u!	5
Sağlık emekçilerinin işgüvencesi ortadan kaldırıyor...	
Sırada tüm kamu emekçileri var.	6
Demek devlet de “doğru” konuşabiliyormuş!	7
“Reform” adı altında sağlık hizmetleri özelleştiriliyor.	8
Herkese parasız, yaygın ve eşit sağlık hizmeti!	9
“TEKEL'i sattırmayacağız, biz kazanacağız!”	10
Birleşik Metal-İş Sendikası 1 Nolu Şube Genel Kurulu yapıldı.	11
DİSK Tekstil 1 No'lu Şube Genel Kurulu yapıldı	12-13
KESK'in evrimi: Fiili-meşru mücadelede yasaların ardına../2 (Orta sayfa)	14-16
Devrim için Partili mücadeleyi büyütelim!	17
İşsizliğe, demokratik ve sosyal hak gasplarına, paralı eğitime karşı	18-19
Emperyalist tehditler yeniden İran üzerinde yoğunlaştı.	20
“Yol haritası” ve son gelişmeler	21
Emperyalist işgalciler Irak direnişi karşısında çözüm ve çıkış bulamıyor .	22
Uzanları bitirmek için İmar Bankası'na el konuldu.	23
Faşist rejim zindan cephesinde tecridi ağırlştırıyor ve yeni saldırılara hazırlanıyor.	24
ABD'de milliyetçi parolaların Direnişteki Ağartıoğlu deri işçileri kardeşlerimize.	25
Geleceğe dair umutları yeşertmek.	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/27 (117) ● 12 Temmuz 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Merhaba,

Bu hafta siz okurlarımızın dikkatini çekmek istediğimiz bazı konular var. Bunların başında, elimizdeki sayı için görüş, öneri ve eleştirilerinizi düzenli olarak iletmeyi sürdürmeniz geliyor. Bunları mümkün mertebe yayınlamayı tercih ettiğimizi biliyor, görüyorsunuz. Bu nedenle yazacaklarınıza kısıtlama getirmemelisiniz. Çünkü gönderdiğiniz her eleştirinin mutlaka yayımlanması gerekmiyor. Ancak mutlaka yararlanacağımızdan emin olmalısınız.

İkincisi; bir sonraki sayıda ele alınması, işlenmesi gereken konulara ilişkin bazı önerilerimiz ve bu konulara ilişkin taleplerimizi yine bu sayfada yayımlayacağız. Bunlar daha ziyade siz okurlarımızın takip edebileceği ve takip etmesi gereken kimi gelişmeler üzerine olacak. Bilindiği gibi, devrimci basında her okur aynı zamanda bir gazete çalışanı sayılır. Kendini böyle hisseden her okuru biz çalışmamız sayar ve o muameleyi gösteririz. Özellikle bir büromuzun bulunmadığı taşra illerinde yaşanan gelişmelerin haberlerini, yorumlarını, fotoğraflarını vb. buralarda yaşayan okurlarımızın hazırlaması, göndermesi, onun gazete kolektifimize dahil olmasının gerekli ve somut adımındır.

*Önümüzdeki sayıda ayrıntılarına yer vermemiz gereken, dolayısıyla da dikkatle izlenmeye ve müdahale edilmeye ihtiyacı olan gelişmelerden birkaç örnek verecek olursak;

1. TEKEL işçilerinin eylemleri sürmekte. En son, İzmir'de Ege Bölge Şubesi'ni basan işçilerin eylem erteleme kararının hesabını sorduğu belirtiliyor haberlerde. Antep'te ise işyerini terk etmeme eylemi 4. gününe girdi. (Gazetemizin baskıya hazırlandığı 11 Temmuz günü itibarıyla)

2. Balıkesir ve Afyon'dan yola çıkan SEKA işçileri Ankara'daydı. Bunların eylemleri, durumları, düşünceleri ve geleceğe ilişkin plan ve kararları, kendilerinin ağzından gazetemize ve gazetemiz aracılığıyla sınıfın diğer bölüklerine iletilmeli.

3. Satılan PETKİM'in işçisi, Uzanlar sahtekarının göz boyama mitinglerinden birini sabote etti. Gazetesinde, partisinin imzasıyla işçi ağzından İMF'ye açık mektuplar yayımlayarak politik çıkar sağlamaya kalkan Uzanlar, böylece, işçiden şifai bir yanıt almış oldu. Özelleştirilen her kurumda olduğu gibi,

PETKİM'de de sorunların artarak süreceği açıktır. Hele de bu satışın ve geleceğinin şaibeli olduğu gözönüne alınırsa sorunların çok daha büyük boyutlarda yaşanacağı beklenmeli ve PETKİM kuruluşunun bulunduğu her bölgede gelişmeler düzenli ve dikkatli biçimde izlenmeli, müdahale edilmelidir.

4. Son olarak, kamu TİS'lerine ilişkin pazarlıklar bitmedi. En son, Başbakan'ın ağzından hükümet, %5-%9 zamma hayır diyen Türk-İş'i, “öyleyse niyet mektubunu siz imzalatın” diye yanıtladı. Bu ibretlik tablo da izlenmeyi ve Türk-İş şahsında teşhiri hak ediyor. Bu teşhirlerin muhatap konumundaki kamu işçileri tarafından yapılması ise çok daha yerinde bir tutum olacak.

İşçilerin görüşlerini yansıtmanın tek yolu röportajlar da değil. Onları yazmaya da teşvik etmeli, bu yönde eğilimi ve isteği olan işçi arkadaşlarımızın “beğenilme”ye ilişkin kaygılarını giderecek bir tutum içinde olmalıyız.

Haftaya görüşmek üzere...

Uşaklığı sindirenlerin uşak muamelesinden yakınma hakkı olamaz!

Türk devletinin “stratejik müttefiği” olmakla pek övündüğü Amerika’dan gördüğü muamele ve asıl o muameleye veremediği yanıt, son bir haftanın gündemini hemen tümüyle meşgul etti. Yer yer birbirini suçlayan, birbirine zıt görünen ifadeler kullansalar da, iktidarı ve muhalefetiyle burjuva siyaset cenahı, ordusu, bürokrasisi ve medyasıyla düzen cephesinin ruhhalini şöyle ifade etmek mümkün: Kırgınlık ve küskünlük...

Ne “asla kabul edilemez, ulusal onurumuz incindi” ifadeleri kullanan ordudan, ne “derhal notayla yanıtlanmalıydı” diyen sözde muhalefetten, ne de medyadan bu kırgınlığın ötesinde ciddiye alınabilecek bir alınganlık, bir öfke yansımıyor. Hükümet ise “Fevri bir olayı büyütmemek, iki müttefik arasındaki ilişkileri zedelememek lazımdır” gevelemeleriyle süreci atlatmaya çalışıyor.

Düzen ve devlet cephesinden gösterilen bu tutuma aslında kimse şaşırmış değil. Çünkü bu, yeni ortaya çıkan bir durum değil. Geride kalan yüzyılın ilk çeyreğinde “bağımsızlık” iddiasıyla yola çıkan Türk devleti, daha ikinci çeyreği bitirmeden sermayenin vatani olmadığını öğrenmiş bulunuyordu. Mustafa Kemal’in “iktisadi ve siyasi bağımsızlık” ilişkisi üzerine söylevleri içi boş tekerlemeler olarak ders kitapları ve tören nutuklarında kalırken, devlet desteğiyle palazlanan sermaye hiç zaman yitirmeden emperyalist sermaye ile göbek bağlarını oluşturuyor; devletini de bu doğrultuda ilişki ve anlaşmalara yöneltiyordu. Kurulan ilişkiler, hem sermaye hem de devlet açısından eşitler arası ilişki olmadığı ölçüde de sermayenin taşeronlaşması, devletin ise işbirlikçi konum üzerinden köleşmesi kaçınılmaz hale geliyordu. Sonuç orta yerde duruyor; Türkiye, yalnızca birkaç on yılda, en sıkı ve yoğun ilişkiye girdiği emperyalist güç ABD’nin sömürgesi haline getirildi.

Bu köleşme sürecinin nasıl yaşandığı ortada. Her seferinde NATO anlaşmaları bahane edilerek dünyanın dört bir yanında Amerikan askerliği yapmak; İMF ile, ekonomi yönetiminin tamamen bu emperyalist kuruluşa devriyle sonuçlanan borç ilişkilerine girmek; siyonist İsrail ile ittifak halinde Ortadoğu’da da Amerikan maşalığına soyunmak; Amerika’nın SSCB’ye karşı “soğuk” savaşında piyon-ajanlık uğruna tüm ilerici muhalif güçleri faşist askeri darbelerle kırmak, ülkeyi onyıllar boyu bir Nazi karanlığına, bir kontr-gerilla cehennemine mahkum etmek...

Bu geçmiş bile geleceği göstermeye fazlasıyla yeterken, günün gelişmeleri, utanç verici bir boyut kazanan kölelik ilişkileri tablosuna daha güçlü bir ışık tutmuş oldu. Amerikan işgali altındaki Irak’ın kuzeyinde, yani Güney Kürdistan’da kirli ve karanlık faaliyet gösteren Türk özel timi, “stratejik müttefik” Amerika’nın askerleri tarafından basılıp esir alındı. Alma ve götürme biçimi, tıpkı Afganistanlı ve Iraklı esirlerinki gibiydi. Yere yatırıldılar, başlarına çuval geçirildi, bilekleri plastik kelepçeyle boğuldu, tekme, yumruk ve dipçiklerle araçlara sokuldular.

Özel Tim elemanlarına, kendilerinin de ülkedeki muhaliflere sistemli biçimde uyguladıkları bu muamele hiç yabancı gelmemiştir kuşkusuz. Binlerce insanımızı kaybetmek, katletmek, işkencelerden geçirmek üzere kaçırırken, onlar da ABD’de gördükleri eğitime uygun olarak bu aynı yöntem ve araçları kullandılar.

Ancak, onlar yadırgamasalar da, Ankara’daki ağababalarını en fazla üzen bu muamele oldu. Ordu üzerinden yapılan açıklamaların satır araları bile bu ruhhalıyla doluydu. “*Biz hata yapmadık, ama öyle bile olsa müttefik askerine böyle mi muamele yapılır?*” Bu

sözler, gözaltına alacaksınız alın, sorgulayacaksınız sorgulayın, ama hiç olmazsa bunu bizi bu derece küçük düşürecek görüntülerle yapmayın, anlamına geliyor.

Buradan, devlet cephesinden reddedilen ve muhalefet cephesinden hiç sorgulanmayan bir konuya geliyoruz. Bu Özel Tim’in Süleymaniye’deki işi nedir? Türkmenlere hangi amaçla askeri eğitim vermektedirler? Madem varlıkları ve görevleri NATO ve Pentagon’un bilgisi dahilindedir, o halde niçin sivil ve kimliksiz dolaşmaktadırlar? Komşu bir halkın emperyalist işgal kuvvetlerinden çektiği eziyet yetmedi mi, bir de etnik çatışmalara sürüklenmek isteniyor? Irak’ın Bosnalaşması’ndan Türk devleti nasıl bir çıkar elde edebilir? Kürt sorununun çözümü yeni sorunlar çıkarmaktan mı geçmektedir?

Daha onlarca soru sorulabilir. Ancak bir teki bile sorulmuyor. Çünkü bu cenahta, Türk devletinin Irak halkına karşı işlenen suçlara ortak olması gerekliliği baştan kabul edilmiştir.

Ancak, söz konusu “stratejik ortaklık”ta (ki bu sadece uşağın efendiyle ortaklık hayalidir) tek taraflı niyet ve istekler hiçbir anlam ifade etmemektedir. Nitekim, Irak’a saldırı öncesi pazarlıklarda ABD, tüm istek ve uyarılarıyla Türkiye’den beklentisini açıkça ifade etmiştir. “İstedğim herşeyi ikiletmeden vereceksin ve askerini Irak’tan çekeceksin!” Amerika’nın suç dosyası çok yüklü olsa da, Türk sermaye devletiyle yaşanan bugünkü sorunun tek suçlusu değildir. Baskın olayındaki tavrı tam da efendinin uşağa göstereceği bir tavidir ve ABD

Emperyalist sisteme kölece bağımlılık

Türkiye, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin organik bir parçasıdır. Sistemin bağımlı ülkeler kategorisinde yer almaktadır. İktisadi, mali, siyasi, askeri ve diplomatik tüm alanlarda tam bir emperyalist boyunduruk altındadır. Türkiye, saldırgan bir emperyalist politik-askeri örgüt olan NATO’nun sadık bir üyesidir. Ülke topraklarında çok sayıda NATO ve Amerikan askeri üssü bulunmaktadır. Ekonomisi her alanda emperyalist dünya ekonomisine bağımlı olan Türkiye, aynı zamanda özendikçe büyüyen ağır bir emperyalist borç yükü altındadır. Emperyalizme bağımlılıktan temellenen bir yapısal kriz içindeki ekonominin çarkı ancak sürekli yeni dış borçlar sayesinde dönebilmektedir. Bu nedenledir ki, Türkiye, başta İMF olmak üzere ululararası emperyalist finans merkezlerinin dayattığı iktisadi ve mali politikaların uysal bir izleyicisi durumundadır.

Türkiye üzerindeki bu emperyalist hükümranlılığın merkezi ve belirleyici gücü, son elli yıldır tartışmasız olarak ABD emperyalizmidir. ABD’nin etkisi ve denetimi toplum yaşamımızın tüm alanlarında hissedilmektedir. Ekonomi ve maliye politikaları İMF ve Dünya Bankası’nın, iç ve dış politika ABD hükümetlerinin, ordu ve sözde savunma Pentagon’un, iç güvenlik CİA’nın dolaysız denetimi ve yönlendirmesi altındadır. CİA stratejistleri sürekli olarak Türkiye için iç ve dış politika alternatifleri üretmekte, dahası uygulamayı bizzat planlamaktadırlar. Türkiye’de ABD’nin desteği olmadan hükümetler bile kurulamamakta, hükümet olmaya aday tüm sermaye partilerinin liderleri icazet almak için her zaman ABD’ye koşmaktadırlar. Toplumu bir ahtapot gibi saran medya ağının tüm kilit mevkilerini de Amerikancılar tutmakta, yalnızca politik yaşam değil, kültürel ve gündelik yaşam da Amerikan ideolojisinin, yaşam tarzının, yoz kozmopolit

Türkiye ile ilişkilerini zaten böyle tanımlamaktadır. Bu utanç verici uşaklığı kabullenmekte beis göstermeyenlerin uşak muamelesine itiraz hakları olabilir mi?

Bugün “ulusal onur”dan dem vuranlar, ulusal onuru asıl zedeleyenin onu emperyalizmin ayaklarına serenler olduğunu kabul etmek zorundadırlar. İMF memurları hükümete “şunu şöyle, bunu böyle yapacaksın” derken zedelenmeyen ulusal onur, işi bir başka ülkeyi karıştırmak olan 11 “özel” kuvvet mensubu gözaltına alınınca mı zedeleniyor?

Bu nasıl bir ulustur ki, işçi, memur, çiftçi, esnaf hesapta yoktur? Bu nasıl bir ulusal onurdur ki, onların aşağılanması, yok sayılması, ezilmesi sözkonusu olduğunda hiç hatırlanmaz? Dün başbakanlığı sırasında “İMF’ye söz verdim, memura 5 kuruş fazla zam yapamam” diyen Ecevit’in, bugün tutup “ulusal onur”dan söz etmeye hakkı olabilir mi? Bu, sistemin ve uşaklarının ikiye yüz lülüğünü, onursuzluğunu ve sahtekarlığını kanıtlamaktan başka hiçbir anlam ifade etmez.

Bunlar ise dün de bugün de uşak kimliğinin tipik özellikleridir.

Bu uşaklığa ancak işçi sınıfı son verebilir. Ve o bunu, ancak işbirlikçi sermaye ikidarına onu ayakta tutan emperyalist kölelik ilişkileriyle birlikte son vererek başarabilir. İşçi sınıfının devrimci partisinin programatik istemi olan “Bağımsız sosyalist Türkiye” gerçekleşmeden bugün sıradan bir örneğini yaşadığımız emperyalist kölelik ve aşağılamaların da sonu gelmez.

değerlerin sistematik bir bombardımanı altında bulunmaktadır.

Türkiye üzerindeki bu çok yönlü ve utanç verici köleci emperyalist boyunduruğun iç toplumsal dayanağı Türk tekelci burjuvazisidir. Varlığını ve egemenliğini emperyalist dünya sistemine borçlu olan bu işbirlikçi sınıf, özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında itibaren emperyalizme uşakça bir sadakat çizgisi izlemiştir. Onun iç politikasını olduğu kadar dış politikasının da ana çerçevesini her zaman bu tutum belirlemiştir. Bu sınıf içerde ülke kaynaklarını emperyalist yağmaya açmış, emperyalist tekellerle işbirliği halinde iç pazarda aşırı kârlara dayalı tekelci bir hakimiyet kurmuş, Türkiye’yi emperyalist tekeller için bir ucuz işgücü cenneti haline getirmiştir. İşçi sınıfı ve emekçileri ağır yaşam koşullarına mahkum eden ve topluma büyük sosyal-siyasal bedeller ödeten bu sömürü ve yağma politikalarına, siyasal planda, zaman zaman faşist askeri yönetimler halini alan dizginsiz bir siyasal gericilik eşlik etmiştir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, çok sınırlı bazı demokratik hak ve özgürlükleri elde etmek ve kullanabilmek için bile zorlu mücadeleler vermek zorunda kalmışlardır. Siyasal gericiliğin sömürgeci bir kölelik altında bulunan Kürt ulusu için sonuçları ise, toptan inkar ile zora dayalı bir sistematik asimilasyon politikası olmuştur.

Tekelci burjuvazinin dış politikası da içteki bu gerici işbirlikçi ve halk düşmanı sınıfsal konumun bir yansımasıdır. Kendi iç egemenlik sahasında emperyalist dünya ile bu denli bir çıkar ve kader birliği içinde olan bir sınıfın, dış politika alanında da aynı işbirliği ve uşaklık çizgisini sürdürmesi eşyanın tabiatı gereğidir.

(EKİM 3. Genel Konferansı/ Düzenin dış politikası)

İŞKUR yasası Meclis'ten geçti...

İşsizlik piyasalaştırılıyor! Modern köle pazarları oluşturuluyor!

İŞKUR Yasası Meclis'te kabul edildi. Bu yasa, yeni iş kanuna bağlı olarak çıkarılan bir dizi yasadaki sadece biri. Böylelikle yasal mevzuat yeni iş kanununa uygun hale getiriliyor. Yeni iş kanunuyla hedeflenen esnek çalışma düzeninin, yasal-kurumsal tüm mekanizmaları oluşturuluyor. İŞKUR Yasası ile yapılan yeni düzenlemeyle de esnek çalışma düzeninin en önemli unsurlarından biri daha yerine getirilmiş olacak. Bu, işgücü piyasalarına esnek üretim organizasyonlarına uyum sağlayacak bir esneklik kazandırmak anlamına geliyor. Bu haliyle de İŞKUR yasası esnek üretim saldırısının en önemli yapı taşlarından biri olma özelliğine sahip.

Esnek üretim, üretimdeki dalgalanmalara bağlı olarak ihtiyaca yanıt verebilecek esneklikte bir işgücü piyasasını gerektiriyor. Yani, ihtiyaca uygun nitelik ve sayıda işgücünün piyasada hazır olmasını şart koşuyor. Bundan dolayı kapitalistler bir yandan, çalışma yaşamında işgüvencesi adına ne varsa tüm bu ağırlıklardan kurtulmak istiyorlar. Böylelikle üretimdeki zorunlu her daralmayı çalışan işçilerin sayısındaki daralmayla karşılama imkanlarına sahip oluyorlar. Diğer yandansa üretimin genişlemesine bağlı olarak da, istenilen sayı ve vasıfta işgücünü, istenilen koşullarda çalışmak üzere ellerinin altında hazır bulmak istiyorlar.

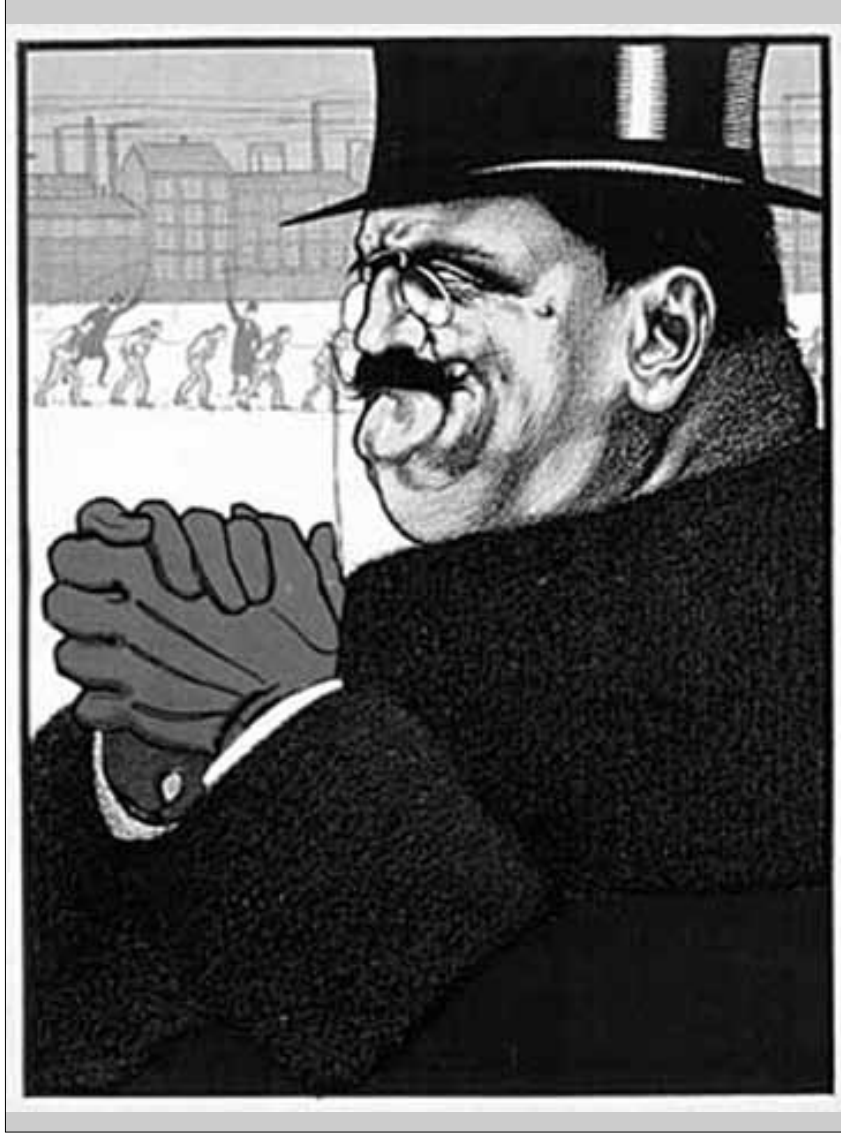
İşte İŞKUR Yasası esas olarak kapitalistlerin bu ihtiyaçlarına yanıt vermek amacını taşıyor. Bu amaç doğrultusunda İŞKUR'un faaliyet alanı yeniden tanımlanarak özel istihdam bürolarının önü açılıyor. Böylelikle işgücü piyasalarının kontrolü tümüyle iş ve işçi bulmayı iş edinmiş özel şirketlerin eline bırakılıyor. İŞKUR'a da böyle bir piyasayı düzenlemek ve ona alt yapı hizmetleri sağlamakla sınırlı bir işlev yükleniyor.

İşsizlik de piyasa konusu haline getiriliyor!

Bu yasa öncesinde iş ve işçi bulma, İŞKUR tarafından yerine getirilen basit bir aracılık hizmeti idi. Yasayla birlikte bu hizmet, piyasa konusu haline getirilmektedir. Bu haliyle de işsizliğin devasa boyutlara ulaştığı bir toplumsal ortamda iş bulmanın zorluğu, faaliyet alanı iş bulmak olan kapitalistlere devasa karlar elde etme olanağı sağlayacaktır. Açık ki yapılan bu düzenlemeler neo-liberal saldırıların mantığına tamı tamına uygundur. Arzı ve talebi olan her türlü hizmet piyasalaştırılmaktadır. Bu kez piyasalaştırılan kapitalizmin yapısal sorunu durumunda olan işsizliktir.

İşsizliğin piyasalaştırılması, diğer birçok kamu hizmet alanında olduğu gibi, bu işi yapacak özel şirketlerin varlığıyla bir arada gerçekleştiriliyor. Bu alanda işsizliği pazarlayacak olan tüccar takımı da özel istihdam bürolarıyla bu işten yüksek kazançlar elde edecek.

İş bulmanın ticarileştirilmesi geçmişte yasaklanan işçi simsarlığının yasal bir kılıf içerisinde hortlatılması demektir. Bunun böyle olacağı 2000 yılında yasa

tasarısı meclise sunulurken yapılan gerekçelendirmede de açık biçimde ifade edilmektedir. Zamanın başbakanı Ecevit'in imzasını taşıyan gerekçelendirme metninde şunlar söylenmektedir:

“İşe yerleştirme hizmet dalının geçmişine bakıldığında, bu hizmetin bir kamu hizmeti olarak nitelendirildiği ve kamu tekeli şeklinde gelişme gösterdiği görülmektedir. Bunda, emeğin sömürülmesinin, bir başka ifade ile işçi simsarlığının önlenmesi düşüncesi, işgücü planlaması ve eğitim politikalarının yanı sıra birtakım ekonomik nedenler belirleyici rol oynamıştır.

“Bununla birlikte son yıllarda ekonomik ve sosyal alanda görülen değişimler, teknolojilerde sağlanan gelişmeler, küreselleşme olgusu ve bunun yarattığı uluslararası rekabet, işgücü piyasalarını derinden etkilemekte, işgücünün ve çalışma sistemlerinin yapısı değişmekte, işgücüne yönelik taleplerde yeni tercihler ortaya çıkmakta, genelde düşük nitelik gerektiren tekrara dayalı işler azalmakta, işlerde artık daha yüksek mesleki nitelik aranmakta, büro hizmetleri ve yönetimle ilgili işler çoğalmakta ve yaygınlaşmaktadır. Bütün bu değişim ve gelişmeler işe yerleştirme hizmetlerinde kamu tekeli uygulamasında bir serbestleşmeye gidilmesini, bir diğer ifade ile özel işe yerleştirme faaliyetlerine de izin verilmesini gerekli kılmaktadır.”

Bu ifadelerden de görülmektedir ki, kapitalistlerin ihtiyaçları sözkonusu olduğundan zamanında yasaklanmış işçi simsarlığına yeniden kapı aralanmaktadır.

Esnek üretim için esnek bir işgücü piyasası

İş ve işçi bulmanın piyasalaştırılması, salt bu işle uğraşan kapitalistler için değil bundan da öteye bir bütün olarak kapitalist sınıfın karlarını yükselten bir sonuç yaratacaktır. Ki yasayla hedeflenen de esasında budur. Yani sınırlı bir kapitalistler grubunun çıkarına değil, bir bütün olarak kapitalistlerin çıkarına işgücü piyasaları yeniden yapılandırılmaktadır.

Kapitalistler her dönem yedek bir işgücü ordusunun varlığını zorunlu görmüşlerdir. Çünkü kalabalık bir yedek işgücü ordusu hem ortaya çıkacak işgücü talebini karşılama imkanı, hem de işçi sınıfını kötü çalışma koşullarına boyun eğdirmede etkili bir yoldur. Kapitalistler işçi sınıfına karşı yedek işgücü ordusunu hep bir tehdit aracı olarak kullandılar. Ancak üretim sürecinde biraraya gelmiş olan işçiler örgütlü hareket ederek bu aracın sınırsızca kullanımını engellediler. Yedek işgücü ordusunun baskısı bir nebze olsun sınırlanabildi. Kısmi de olsa bir işgüvencesi elde edilebildi. Kapitalistler, aynı işi daha düşük ücretle yaptırabilecekleri bir işgücü ordusunun varlığına rağmen, işçi sınıfının örgütlülük düzeyi nedeniyle bu imkandan yararlanma olanağından bir ölçüde yoksun kaldılar.

Kapitalizmin görece refah dönemlerini yaşadığı bir tarihsel evrede bu durum kapitalist kârlar üzerinde ciddi bir tehdit haline de gelmedi. Ancak kapitalizmin bir

kez daha genel bir durgunluk ve kriz dönemine girmesiyle birlikte, işçi sınıfının örgütlülüğü ile genel ücret düzeyi ve kazanılmış sosyal hakları (başta da iş güvencesi sağlayan her türlü kazanım) kapitalistler üzerinde ciddi bir yük haline gelmeye başladı. Krize çözüm bulmak için devreye sokulan neo-liberal politikalar, üretimin esnekleştirilmesini getirirken işçi sınıfının örgütlü hareket etme yeteneği bunun önünde en önemli engel olarak görülmeye başlandı.

Kapitalistler bundan dolayı öncelikle işçi sınıfının örgütlü hareket etme yeteneğini kötürümleştirmekle işe başladılar. Sistemik politikalarla ve sendika bürokratlarının etkin biçimde kullanımıyla bunda büyük ölçüde başarıya ulaşıldı. Genel ücret düzeyi düşürülürken bir çok sosyal kazanım budandı. Tüm bunlar bir arada, üretim süreci içerisinde birleşmiş örgütlü işçi kitlesinin dağıtılmasıyla birlikte; üretimin ihtiyaçlarının herşeyin önüne konulduğu, işçilerin üretimin ihtiyaçlarına bağlı, her bakımdan uyarlanabilir basit bir üretim girdisi haline getirilmesi sonucunu yarattı. Üretimin çeşitlendirilebilir, üretim nesnesinin miktarının esnetilebilir hale getirilmesi, çalışan işçi sayısının esnetilme koşullarının yaratılmasıyla tamamlandı.

Üretim sürecindeki işçi kitlesinin kontrolü ve yeni üretim organizasyonuna adapte edilmesi, yanı sıra işgücü piyasalarının buna uygun yapılandırılmasını da zorunlu kıldı. Bundan dolayıdır ki yeni dönemde yedek işgücü ordusu ve “istihdam politikaları” kapitalistlerin en önemli ilgi alanlarından biri haline

geldi. “İnsan kaynakları” kavramı ve buna bağlı bir takım kurumsal oluşumlar peydahlandı.

Kapitalistler hiçbir yükümlülüğe girmeksizin ellerininin altında bir işgücü kitlesinin hazır olması gereğini duyuyorlardı. Böylelikle işçileri istedikleri an kapının dışına koyma imkanı yanında üretimin gerektirdiği sayıda işçiyi hızlı biçimde bulma imkanı yaratılmış oluyordu. Bununla birlikte sayısal esneklik ve buna bağlı olarak işçi sirkülasyonu fabrika içi eğitimle bağdaşmamaktaydı. Bundan dolayı işgücü piyasalarında sadece istenilen sayıda ve ucuzlukta değil, yanısıra istenilen nitelikte işgücünün hazır olması ihtiyacı ortaya çıkmaktaydı. Eğitim sisteminde mesleki eğitime yapılan vurgu ve buna uygun düzenlemeler (meslek liselilere sınavsız üniversite vb.) bu ihtiyacı karşılamaya yönelik uygulamalardır.

İŞKUR Yasası ile birlikte, İŞKUR’un en önemli işlevlerinden birisi de bundan dolayı vasıfsız işgücünü mesleki eğitimden geçirmektir. Böylelikle kapitalistlerin ihtiyaç duyduğu ucuz ve kalifiye yedek işgücü ordusu yaratılmış olacaktır.

“Ödünç işçilik” ve Özel İstihdam Büroları

İŞKUR Yasası ile faaliyete geçecek olan Özel İstihdam Büroları kapitalistlerin ihtiyaç duyduğu nitelikte, sayıda ve ucuzlukta işgücünü hazır bulundururken yaptıkları iş basit bir aracılık hizmeti de değildir. Özel İstihdam Büroları’nın en önemli işlevi iş kanunuyla birlikte çalışma yaşamına sokulan “ödünç işçilik” uygulamasıyla gerçekleşmektedir. Öyle ki, “ödünç işçilik”, Özel İstihdam Büroları aracılığıyla kurumsallaştırılmış olacaktır.

Bu durumun yaratacağı iki önemli sonuç bulunmaktadır.

İlk olarak, “ödünç işçilik”in kurumsallaşmasıyla birlikte mevcut toplu sözleşme düzeni ortadan kalkacaktır. Çünkü, yasayla birlikte Özel İstihdam Bürosu asıl işveren konumunda olacaktır. İşçiyi bir üretim sürecinde çalıştırmak üzere “ödünç alan” kapitalist ise sadece Özel İstihdam Bürosu’yla yaptığı borç-alacak sözleşmesine bağlı olacaktır. İşçinin asıl işveren konumunda olan Özel İstihdam Bürosu ile yaptığı sözleşme bir üretim sürecine dayanmadığından, bireysel bir sözleşme olmanın ötesine geçemeyecektir. Böylelikle işçiler, dayanışma ve birlikte hareket etme koşullarından büyük ölçüde yoksun kalacaklardır.

İkinci olaraksa, işsizlik ve geçici çalışma olağanlaştırılmaktadır. Çalışmak isteyen her insan bir Özel İstihdam Bürosu’na bağlı olarak geçici-kısmi ve kısa sürelerle şu ya da bu kapitaliste kiralanmayı bekler hale düşürülecektir. Sonuç olarak kapitalistler istedikleri miktar ve kalifiyede işçiyi istedikleri ücretten çalıştırabilecekler, böylelikle de çalıştırdıkları işçiler karşısında tüm yüklerinden kurtulmuş olacaklardır. Bu demektir ki İŞKUR, yeni yasayla birlikte -o çok sözü edilen- kağıt üzerinde kalan işsizliğe çözüm bulma işlevinden de tümüyle sıyrılmış olacaktır.

Örgütlenmek, saldırıları göğüslemek için çıkış noktasıdır!

İŞKUR yasasıyla AKP hükümeti kapitalistler için önemli bir saldırıyı daha hayata geçirmişlerdir. İşçi sınıfına azgın bir sömürü cehennemi hazırlanmıştır. Ancak işçi sınıfı için herşey bitmiş değildir. Kapitalistler nasıl bu saldırıları hayata geçirmek için önce işçi sınıfının örgütlülüğüne ve bilincine saldırmışsa, saldırıları göğüslemek için de çıkış noktası bilinçlenmek ve örgütlenmektir.

İşçiyi kapitalistlere kul köle haline getirmeye hedefleyen bu yasa da diğerleri gibi ancak ve ancak örgütlü bir mücadelenin ürünü olarak parçalanabilir.

“Stratejik uşağın” kırılan “onur”u!

Güney Kürdistan’da Türk özel tımcilerin Amerikan askerleri tarafından “derdest” edilmesinin yarattığı “kriz” bir türlü aşılamıyor. Krizi çözme adına atılmaya çalışılan adımlar işi daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Farklı bir konu olsa krizin derinleştiğinden söz etmek uygun düşecek, ama Amerikan uşaklarının tutumu böyle bir yoruma pek izin vermiyor.

Üzerinden geçen bir haftalık bir zaman dilimine rağmen, devlet katında hala olayın şoku atlatılabilmiş değil. Devlet cenahında her ağzını açan “stratejik ortaklık”tan dem vurup yakınıyor. Bunun dışında tam bir şaşkınlık hakim. Kimi “onurun incitilmesi”nden dem vuruyor, kimi o kadar büyütmemek gerektiğinden; kimi bunun yerel bir vaka olabileceğine ihtimal vermediğini söylüyor, kimi Washington’un habersiz olduğunu iddia ediyor... Devlet katının muhalefet kanadı ise “ağır tahrik”ten, “onurun kırılması”ndan bahisle hükümete yükleniyor, nota verilmeliydi diyerek eleştiri oklarını hükümet partisi AKP’ye yöneltiyor. Ancak, onuru bu derece incinmiş görünenler, Güney Kürdistan’a ava gitmiş bu çok “özel” timi oluşturan şahinlerin nasıl olup da serçe misali avlandıklarını sormuyor. Daha ötesi, Ankara’dan giden “karşılık vermeyin” emrini sorgulayan da yok.

İktidar ve muhalefet, ordu ve hükümet, her düzeyde devlet kurumunun tek uğraşısı, dayak atan ağabeyin bir an önce gönül alma pozisyonuna girmesidir. Özellikle başbakanlık mevkindeki zatın tüm söylemleri, seçtiği sözcükler, muhalefete verdiği yanıtların tarzı bu arzunun en çarpıcı göstergeleri. Tüm söylemleriyle Erdoğan, özetle, demek istiyor ki; ağabeydir, döver de sever de, öyle her tokatta ipler koparılmaya kalkılmaz.

Ancak derdest edilen TSK mensupları olunca (üstelik öyle sıradan erler değil, komutanlarıyla birlikte bir özel tim), alınganlığın üst düzeyi de haliyle orduda görülüyor.

Ordunun ilk “eylemli” tepkisi, Amerikan Genelkurmay Başkanlığı devir teslim törenine katılmak için Washington’da bulunan Ege Ordu Komutanı Hurşit Tolon’u törene katılmaktan alıkoyarak “boykot” tutumu göstermek oldu. Ardından, Ankara’da yapılacak görüşme için Amerika’nın “yetkisiz” düşük rütbeli subay

göndermesi boykot edilerek bu toplantıya da katılım gerçekleşmedi. Amerika ise, olayların başından bu yana ilk ve tek “olumlu” adımı bu konuda atarak, aynı zamanda NATO komutanlığını da yürüten Avrupa Kuvvetleri Komutanı Org. Jones’u iki saatliğine de olsa Ankara’ya göndererek toplantının yeniden organizasyonunu sağladı. ABD bunun ötesinde, bırakın özür dilemeyi, her zamanki kovboy üslubuyla, baskın basanındır tavrı ve küstahlığıyla davranmaya devam ediyor. “Hatalı değiliz ki özür dileyelim; onlar bu muameleyi haketmişti; Türk tarafı sanki kendisi için kuyu kazıyor” türünden ifadelerle ve Türkiye’nin “stratejik müttefiklik” yakınmalarına karşı “yaralı uçağımıza bile iniş vermediniz, bu müttefikliğe sığar mı?” yanıtını veriyor.

Medyanın kendinden menkul yorumcuları, iki ülke ilişkilerinin ne kadar zedelendiği üzerine ahkam kesedsun, tablonun toplamı, Türk-Amerikan ilişkilerinde en küçük bir değişiklik yaşanmadığının kanıtı olmaya devam ediyor. Büyük birader tabiri boşu boşuna yerleşmedi. Amerika’nın tüm dünyaya, ama özellikle Türkiye’ye ve Türkiye kategorisindeki diğer peyklerine tutumu hep aşağılama, hep itip-kakma tarzındadır. Zaten, “stratejik ittifak” lafını diline dolayan da Amerika değil, hep Türk tarafı olmuştur. Türk devleti bunu bir övünç payesi olarak yineleyip dursa da, Amerika-Türkiye ilişkileri, doğası gereği, metropol-sömürge ilişkisi olarak başlamış ve süregelmiştir.

İşin bu yanıla bakıldığında, Tayyip Erdoğan’ın ifadeleri de yerli yerine oturtulabilmektedir. Türk devleti, Amerika ile bu kölelik ilişkisini koparabilecek güç ve durumda mıdır? Değilse eğer, özel tim baskını ve benzeri olayları büyütüp, büyük biraderi daha fazla öfkelendirmenin alemi yoktur. Ötesi; burjuva muhalefetin ve düzen solunun “ulusal onur” üzerine teraneleri, uluslararası politika arenasında bir anlam ifade etmiyor. Emperyalist dünya düzeni işte budur. Sadece bir toplumun sınıfları arasında değil, dünya toplumları ve devletleri arasında da işleyen çark efendiler ve köleler üzerine kuruludur. Gördüğü muameleyi çok onur kırıcı bulan kölelerin tek seçeneği düzenin dışına çıkarak özgürleşmek olabilir.

Sağlık emekçilerinin işgüvencesi ortadan kaldırıyor...

Sırada tüm kamu emekçileri var...

Saldırıllara karşı birleşik mücadele!

Bir süreden beri basına hükümetin, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinin sağlık personeli ihtiyacını karşılamak amacıyla 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu kapsamında personel almak yerine, “özendirici” miktarda ücretle sözleşmeli personel almaya hazırlandığı haberleri yansıyor. Bu uygulamayla Sağlık Bakanlığı, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde 25 ilde, 21 bin 675 sözleşmeli sağlık personeli istihdam edecek. Söz konusu 25 ildeki sağlık personeli kadrolarına sözleşmeli personel atanabilmesi için bakanın onayı yeterli olacak. Hizmet sözleşmelerinin uygulanma süresi, mali yıl ile sınırlı olacak. Bu uygulamanın yasal zeminini hazırlayan “eleman temininde güçlük çekilen yerlerde sözleşmeli sağlık personeli çalıştırılmasını öngören” yasa tasarısı TBMM Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonu’nda kabul edildi.

Tasarı ne götürüyor?

Tasarının birkaç maddesi dahi çalışanların iş güvencesi ve sosyal hakları konusunda nasıl bir uygulama ile karşılaşacağını gözler önüne seriyor. Tasarıya göre, sözleşmeyle çalıştırılacak personelin, devlet memuru olmaya ilişkin genel şartları taşıması zorunlu olacak. Herhangi bir sosyal güvenlik kurumundan emeklilik veya yaşlılık aylığı alanlar, sözleşmeli personel olarak istihdam edilemeyecek.

Uzman tabip, tabip, diş tabibi ve eczacı pozisyonlarına her türlü atama kurayla, diğer sözleşmeli personel pozisyonlarına ise merkezi sınavla yapılacak. Daha önce devlet memurluğu hizmeti bulunanlar, halen devlet memuru olarak çalışanlar, diğer personel kanunlarına tabi olanlar ile bu kanuna tabi olarak istihdam edilip de hizmet sözleşmesini feshedenler veya sözleşmesi feshedilenler de, sınavla atanması öngörülen pozisyonlara ancak merkezi sınavla atanabilecek.

Sözleşmeli personel, 2 ay önceden yazılı ihbarda bulunmak şartıyla sözleşmeyi tek taraflı olarak feshedebilecek. Bakanlık da koşullara uymayan personele ilgili sözleşmeyi 1 ay önceden yazılı ihbarda bulunmak şartıyla feshedebilecek. Sözleşmesi feshedilenler ile hizmet sözleşmesini feshedenler, 2 yıl geçmedikçe yeniden sözleşmeli personel olamayacak. Kesintisiz 10 yıl süreyle sözleşmeli personel olarak hizmet etmiş ve bu süre içinde ceza almamış olanlar, sicilleri olumluysa sürekli sözleşmeli personel olma hakkına sahip olacak. Bu hakkı elde eden personelin sözleşmesi, devlet memurluğundan çıkarma cezası verilmesini gerektirecek suç işlemedikçe emeklilik hakkını elde edinceye kadar bakanlık tarafından feshedilemeyecek.

Sağlıkta esnek çalışma ve taşeronlaştırma yasal hale getiriliyor

Çalışanların iş güvencesi ve sosyal hakları konusunda net ve açık ifadeler kullanılmayan yasa tasarısında çalışanın iş akdinin performansına bağlı olarak yenilenip yenilenmeyeceği karar altına alınıyor. Bir kurum sözleşmeli personelinin sözleşmesini neye göre fesheder? Elbette, çalışanın verimi ve performansına bakarak. İşveren sözleşmeyi feshettiği koşullarda ise çalışan 2 yıl boyunca yeniden

sözleşmeli personel statüsüne dahi geçemeyecek. Bu da çalışanlar arasında kötü bir rekabeti doğuracak ve işyeri örgütlülüğünü dağıtacak, dayanışma ve güven duygusunu zedeleyecektir.

Yasa tasarısında 10 yıl kesintisiz süreyle sözleşmeli personel olarak hizmet etmiş ve bu süre içinde ceza almamış olanların, bir de sicilleri olumluysa sürekli sözleşmeli personel olma hakkına sahip olacakları ifade ediliyor. Tıpkı kölelik yasasında kıdem tazminatı ve emeklilik hakkını kazanmak için işçilerin kesintisiz 10-15 yıl çalışmak zorunda oldukları gibi. Bu uygulamayla “sürekli sözleşmeli personel hakkı” kazanma şartı idareye yalakağı, performansın yüksekliğine, sürekli rekabete, “temiz sicile” bağlanıyor. “Sürekli sözleşmeli personel” olmak sürekli “itaatkar” ve “uysal” personel olmak anlamına geliyor. Sosyal, sendikal, ekonomik ve demokratik hakları için mücadele etmeyen, sistemle uyumlu emekçi kimlikleri yaratılmaya çalışılıyor.

Tasarı, eğer bir sağlık emekçisi 10 yıl süreyle kesintisiz bir şekilde sözleşmeli personel olarak çalışmaya hak kazanırsa “sürekli sözleşmeli personel olma hakkına sahip olacağı” yönünde aldatıcı ve özendirici ifadelerle sunulmaya çalışılmış. Kamu emekçilerinin iş güvencesi gibi kazanılmış temel bir hakkını açıktan gaspeden tasarı, bir saldırıdan “kazanım elde etme” hakkı tanıyor! Emeklilik hakkının adı bile geçmiyor.

Tasarıda yeralan; “Devlet Memurluğu Kanunu’nda yapılan değişikliklerle, gerekli görülmesi halinde sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri personeli tarafından yerine getirilmesi gereken hizmetlerin, ücretleri döner sermaye gelirlerinden karşılanmak kaydıyla, üçüncü şahıslara ihale yoluyla gördürülmesi mümkün olacak” ifadeleri ise, halihazırda uygulanmakta olan taşeron uygulamasına yasal kılıf geçirmekten başka bir anlam ifade etmiyor.

Sağlıkta esnek çalışmayı yasallaştıracak olan madde ise şöyle düzenlenmiş:

“Sözleşmeli personelin haftalık çalışma süresi

kırk saattir. Ancak ilgili valilik, çalışma birimlerinin ve hizmetin özellikleri ile emsali Devlet memurlarının çalışma saatlerini dikkate alarak farklı çalışma süreleri ve günlük çalışma saatlerini belirlemeye yetkilidir. Belirli sürede bitirilmesi gereken işler söz konusu olduğunda, sözleşmeli personel normal çalışma saatleri dışında veya hafta tatili ve resmi tatillerde de çalışmak zorundadır. Bu çalışmalar karşılığında sözleşmeli personele herhangi bir ek ücret ödenmez. Ancak, zorunlu çalışılan hafta tatili ve diğer dinlenme süreleri başka günlerde kullanılır.”

Yalanlar ve gerçekler

Tasarının gerekçesi kamuoyuna Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi ile kalkınmada öncelikli toplam 26 ile özendirici tedbirlerle sağlık personelinin temini olarak yansıtıldı. Ancak tasarıyla ilgili bir yetkilinin yaptığı açıklama asıl nedeni açığa çıkarıyor:

“Mevcut kadrolarımızla bu yükümlülüğü yerine getirmemiz mümkün olamayacağı gibi, bir süre sonra hiç ihtiyacımız olmadığı halde zorunlu olarak tabip istihdamı yapmak gibi halen ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik şartlar ve kamuda personel istihdamını azaltmaya yönelik hükümet politikaları ile gelişen bir durumla karşı karşıya kalmamız kaçınılmaz olacaktır.”

Kamuda personel istihdamının azaltılmasını kim istiyor? Bunun yanıtı ise oldukça açık ve net: İMF! Hükümetlerin İMF ile yıllardır imzaladığı anlaşmaların temel maddelerinden birisi de memur sayısının 200 binlere düşürülmesini emrediyor. 5. gözden geçirme programı çerçevesinde halen Türkiye’de bulunan İMF heyeti ile görüşen Devlet Bakanı M. Ali Şahin, görüşme sonrasında; atıl istihdam üzerinde durduklarını, Haziran ayı sonu itibarıyla 9 bin 900 kamu işçisinin emekli edilmesi veya farklı yollarla azaltılması konusunun Niyet Mektubu’nda yer aldığını hatırlattı.

Sağlık personeli sıkıntısı çektikleri gerekçesiyle

sözleşmeli personel uygulamasına geçmeye hazırlanan hükümet, İMF’ye verilen sözler ve AB’ye uyum çerçevesinde yapılacak düzenlemeler gereği kamudaki 440 bin boş kadrodan 100 binini tasarruf tedbirleri çerçevesinde iptal ediyor!

Tasariyı, basın toplantısıyla kamuoyuna tanıtan Sağlık Bakanı Recep Akdağ, halihazırda söz konusu bölgelerde memur olan doktorların da diledikleri takdirde sözleşmeli statüsüne geçebileceklerini ve istedikleri zaman da memurluğa dönebileceklerini açıkladı. Bu uygulamayla doktorların iş güvencesi sorunu yaşayıp yaşamayacağına ilişkin bir soru üzerine, gerekçe gösterilmeden sözleşmelerin sonlandırılmayacağını söyledi.

Asıl amaç kamu çalışanlarının tasfiyesi iken Akdağ, açıkça yalan söylüyor. İMF’ye verilen sözler ortada ve tasarının maddeleri iş güvencesine yönelik saldırılarla doluyken sağlık çalışanlarının “işgüvencesi” sorunu yaşamayacaklarını söylemek tam bir ikiyüzlülük. Bu saldırı “sözleşmeli personel 5 milyar maaş alacak” yalanıyla süslenmeye çalışılıyor. Üstelik memur statüsünden işçi statüsüne benzer yalanlarla geçen TELEKOM çalışanlarının bir süre sonra işgüvencesi ve sosyal haklarından yoksun, düşük ücrete çalışmaya nasıl mahkum edildiği hala hafızalardayken.

Tüm kamu emekçilerinin işgüvencesi ortadan kaldırılacak!

Yasa tasarısının öngördüğü uygulamaların kölelik yasasıyla benzerlik taşıması ise bir tesadüf değil. İşçileri köle haline getiren yasadan sonra hükümet kamu emekçilerinin kazanılmış haklarına göz dikmiş durumda. Hazırlanmakta olan kamu yönetimi reformu, personel rejimi yasası, norm kadro uygulaması, TKY, performansla bağlı ücret uygulaması vb. bir dizi tasarının temel hedefi kamu emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldırmak, sosyal haklarını gaspetmek, örgütlülüğünü dağıtmak. Bu saldırı politikalarının kararlılıkla uygulanacağı hükümet programından İMF’ye verilen sözlerle, AB’ye uyum yasalarından uluslararası düzeyde imzalanan anlaşmalara kadar bir dizi yerde ifade edilmektedir.

Hazırlıkları ve sonuçları dost-düşman her kesim tarafından açıkça ifade edilen saldırı yasalarından sermaye, hükümet ve emek cephesi de haberdar. Saldırıların hazırlayıcısı ve uygulayıcısı olarak sermaye ve hükümet cephesinin kararlılık sergilemesi anlaşılır bir tutum. Ancak yasa tasarılarının ne gibi sonuçlar doğuracağı, kazanılmış haklara ve örgütlülüğe ne gibi bir darbe vuracağı bu kadar açık ve net bir şekilde biliniyor ve ifade ediliyorken sendikaların yaşadığı sessizlik kabul edilebilir bir tutum değil. Sendika yönetimleri ve az sayıda öncü kesim dışında yasalardan haberdar olmayan geniş bir emekçi kesimi söz konusu.

Söz konusu tasarı, personel rejimi yasası, 657 sayılı yasada yapılacak değişiklikler, kamu yönetimi reformunun özelde sağlık sektörüne uyarlanmış biçimi. Genel saldırının, özel olarak sağlık sektöründe önünü düzleyen bir işlev görüyor. Tasarı büyük bir olasılıkla mecliste görüşüldükten sonra kabul edilecek ve yasalasacak. Özelde sağlık emekçileri, genelde tüm kamu emekçileri devletin ve burjuva medyanın yalanlarına değil, yasaların arka planına bakarak bir an önce harekete geçmek zorundalar.

“İzin vermeyeceğiz!”, “Sokaklara döküleceğiz!” vb. süslü laflarla rehavet içindeki sendika yönetimlerine tabandan doğru basınç uygulanmadığı sürece “asarım, keserim” türü lafazanlıkla süreç geçirtilirilecek. Hem işçi sınıfını, hem de tüm kamu emekçilerini kesen kölelik yasalarına karşı ortak ve birleşik mücadelenin örgütlenebilmesi işyeri ve sektör düzeyinde biraraya gelen öncü ve bilinçli emekçilerin çabası ile olanaklıdır.

Bunun için ilk kıvılcım çakılmalı, işyeri temsilcileri, öncü işçi ve emekçiler ortak platformlarda biraraya gelmenin ve ortak mücadeleyi örgütlemenin çabasına girmelidirler. Sendikaları seyirci olmaktan mücadele eden taraf konumuna geçirecek başka bir güç ve irade de halihazırda bulunmuyor.

Demek devlet de “doğru” konuşabiliyormuş!

Altıoklar Orotoryosu’nun seslendirileceği Fazıl Say konserine uygulanan sansür konusunda devletten gelen açıklama ibret vericiydi. Devlet özetle; konseri biz finanse ettik, kurallarını da biz koyarız, devletle iş yapan onun şartlarına da boyun eğer yanıtını vermişti, sansüre yönelik tepki gösterenlere.

“Bunun neresi ibret verici? Devletin klasik bir söylemi...” deyip geçmeyin. Devletin bu tür olaylardaki tutumu; ben yapamadım, bilmiyorum, duymadım, görmedim, biçimindedir. Bu kez olan ise, doğrudan ve açıkç;

1. Sansür olayı kabul edilip üstleniliyor.
2. Dahası, kimilerinin bir “demokrasi ayıbı” gördüğü sansür, “devlet şartı” sıfatıyla savunuluyor.
3. Fazıl Say’a “devletin bir sanatçıya sahip çıkmasının sınırları ve anlamı” üzerine iyi bir ders veriliyor.
4. Asıl olarak; tüm sanatçılara, devlet ve devletle ilişkiler konusunu zihninde netleştirememiş tüm kişi ve kuruluşlara ibret olmak üzere böyle açık konuşuluyor.

Demek ki; devletle oyuna oturacaksan devletin kurallarıyla oynamayı baştan kabul etmen gerekiyor. Bu, bu kadar basittir. Muhalif olduğunu düşünen ve ifade eden sanatçılar, asıl muhalefeti yürütmesi gereken DKÖ’ler, bu “asıl muhalefet”in en güçlü unsuru olması gereken işçi-emekçi sendikaları; devlete bakışınızı/devletle ilişkinizi bu açık ve yalın gerçek üzerinden yeniden tanımlamadığınız sürece, ne sanatınız, ne kişi ve kurum olarak

varlığınız dikkate alınacaktır. Gerek devlet, gerekse işçi-emekçi kitleler nezdinde itibar kazanmanızın tek yolu, artık tercihinizi yapmanızdır. Devletten ve düzenden mi beslenmek istiyorsunuz, yoksa işçi ve emekçilerden mi?

İlki size para ve imkan, devlet sanatçılığı gibi bir “şan” vb. sunabilir. Ancak bunlardan yararlanmanın koşulları vardır. Her durumda farklı bir ad ve biçimle karşınıza çıksa da, özetle, halk düşmanlığında devletle ortaklaşmak diyebiliriz biz ona.

Bakın deprem “bilimciler” ne yaptılar? ‘99 depremlerinde önlem konusunda devlete en çok kızıp köpüren, çalışma konusunda desteklenmediklerinden yakınan, devletin sorunla hiç ilgilenmediğini haykıran bu baylar; bir “deprem konseyi üyeliği” ünvanı uğruna, devletin belirlediği şartlarda oynuyorlar artık oyunu. Son Bandırma depremi üzerine bir “bilim adamı” şunları söylüyor: “Biz bu deprem ve şiddetine ilişkin tahminimizi de doğru yaptık. Devletin ilgili kurumlarına, bölge valilerine bildirdik. Ancak galeyan yaratmasını diye halka açıklamadık”. Zaten devlet de onlardan daha fazla bir beklenti içinde değil. Baştan beri, “bu tür konular televizyonlarda, halkın karşısında tartışılmaz” deyip duruyorlardı. Ölecek olan halkmış, bu onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Ölsün, ama sorun çıkarmasın zihniyetinde devlet. Şimdi deprem “bilimcileri” de bu zihniyetine kazanmış görünüyorlar. En azından önemli bir kesimi.

A. Aydın

2 Temmuz’un yıldönümünde basın açıklaması...

“Sivas’ın katili sermaye devleti!”

Sivas katliamının 10. yıldönümünde, PSA Kültür Dernekleri katliamı protesto etmek ve yaşamını yitirenleri anmak amacıyla yaklaşık bir aya yayılan bir etkinlik programı hazırladı. Bu program kapsamında 5 Temmuz Cumartesi günü Kadıköy İskele Meydanı’nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması Sivas şehitleri şahsında bugüne kadar yargısız infazlarda, işkencelerde, ölüm oruçlarında ve katliamlarda yaşamını yitiren devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Basın açıklaması metnini PSAKD Kültür Sanat Sekreteri Gazi Aslan okudu. Metinde katliamın önceden hazırlandığı ve planlı bir tarzda uygulandığı vurgulandı. Katliamdan sağ olarak kurtulan sanatçı Arif Sağ yargılanmaya çalışırken, 35 kişinin katledilmesinden sorumlu olanların

aklanmaya çalışıldığı belirtildi.

PSAKD basın açıklamasını müzikli bir anmaya dönüştürmek istiyordu. Ancak kolluk güçleri ses aracının meydana girmesini engellediler. Bunun üzerine ozan Salahattin Akarsu kısa bir dinleti sundu. Ardından Grup Kutup Yıldızı ve Vardiya Müzik Topluluğu Çav Bella marşını söylediler.

100 kişinin katıldığı basın açıklamasında, “Sivas’ın hesabı sorulacak!”, “Sivas şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Sivas’ın katili sermaye devleti!”, “Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!” sloganları atıldı. Basın açıklamasına BDSP, Direniş, TUYAB, TKP dövizleriyle, EMEP bayraklarıyla katıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Kamu emekçilerinin basın açıklaması eylemi

KESK Ankara Şubeler Platformu, kamu emekçi sendikaları ve konfederasyonlarının yetkilerinin tespitinde objektif kriterlere uyulmaması nedeniyle 10 Temmuz günü Çalışma Bakanlığı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını okuyan KESK Başkanı Sami Evren şunları söyledi: “KESK bu şaibeli yetkiyi kabul etmeyecek. 2 milyon kamu emekçisi ile birlikte yetkilerin objektif kriterlere göre tespit edilmesini ve

4688 sayılı yasanın özgürlükçü, toplu sözleşmeli, grevli sendika yasası olarak değiştirilmesini sağlayacaktır...”

Eylem boyunca “Yetki hakkımız engellenemez!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları sıklıkla atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

“Reform” adı altında sağlık hizmetleri özelleştiriliyor

AKP hükümeti sosyal yıkım programını uygulamaya devam ediyor. Kölelik yasası, özelleştirmeler, düşük ücretlerden sonra sırada geniş halk kesimlerinin faydalandığı ve devletin karşılamakla yükümlü olduğu eğitim ve sağlık hizmetinin özel sermayeye devredilmesi var. Elbette bu uygulamalar tek başına Türk sermayesinin talepleri ve ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmiyor. Bu uygulamaların arkasında uluslararası sermaye ve bu çerçevede imzalanmış anlaşmalar var. Bu anlaşmalardan biri de GATS.

Temel hizmet sektörleri imzalanan uluslararası anlaşmalar çerçevesinde tasfiye ediliyor

Dünya Ticaret Örgütü bünyesinde imzalanan çok taraflı Hizmet Ticareti Genel Anlaşması (GATS), hizmet sektörü olarak tanımlanan tüm alanları uluslararası sermayeye açmayı hedefliyor. GATS anlaşmasını imzalayan ülkelere, yabancı şirketlerin ülkeye girişini kolaylaştıracak, önündeki tüm engelleri kaldırmasını sağlayacak bir takım yaptırımlarda bulunuluyor. Ülkeye giriş yapan yabancı şirketlerle ulusal şirket veya kurumların eşit şekilde muamele görmesi öngörülüyor. Türkiye, 1 Ocak 1995’te resmi statü kazanarak DTÖ bünyesine aktarılan GATS anlaşmasını kurucu üye olarak imzaladı. 25 Şubat 1995’te TBMM’de onaylanan anlaşma 26 Mart 1995’te DTÖ üyeliği ile birlikte yürürlüğe girdi. 2000 yılı Ocak ayında başlatılan yeni GATS görüşmeleri ise halen sürüyor.

Devlet sağlık ve eğitim başta olmak üzere temel hizmetlerden elini çekiyor

Son yıllarda eğitim ve sağlık başta olmak üzere “iyileştirme” adı altında yapılan saldırı niteliğindeki tüm uygulamalara bu çerçevede bakmak gerekiyor. Bir devlet politikası olarak, başa gelen her hükümet sağlık ve eğitime bütçeden ayrılan payı giderek kırmakta, özel sağlık kuruluşlarına ayırdığı payı ise artırmaktadır. Bu, devletin sırtında bir “yük” olarak gördüğü sağlık ve eğitim hizmetlerinden “kurtulmaya” dönük attığı ekonomik adımlardan yalnızca bir tanesidir. 1989 yılında sağlıkta kamudan özel sektöre aktarılan miktarın oranı %1.5 iken 1998 yılında bu oran %24.3’e çıkmıştır.

2000’li yıllara gelindiğinde ise, kamu sağlık kaynaklarının giderek daha fazla oranı genel bütçe dışı kaynaklardan sağlanır hale getirilmiştir. Kamu sağlık kurumları, 1990 sonrası, sosyal güvenlik kurumlarının desteği ile ayakta durur ve sosyal güvenlik kurumlarından ve devlet çalışanlarından beslenir hale getirildiler. Sağlık Bakanlığı ve üniversitelerin döner sermaye gelirleri içinde, dışardan para ödeyerek bu kurumlardan yararlananların oranı %12-13 civarında. Gelirlerin ana payı, devlet memurları ve Emekli Sandığı hastalarından oluşmaktadır. Maliye Bakanlığının döner sermaye gelirlerine daha fazla oranda el koyma kararı alması, kamu sağlık kurumlarının giderek ekonomik krize girmesine yol

açacaktır. Bu noktada, devlet memurlarının kamu sağlık kurumları yerine özel sağlık kurumlarına da gidebilmesine olanak verilmesi, kamu sağlık kurumlarının çökertilmesinin, altının boşaltılmasının bir başka adımıdır.

GATS benzeri imzalanan anlaşmalar ve İMF’ye verilen sözler, son 20 yıldır devletin sağlık ve eğitim hizmetlerinden elini çekmesini hızlandırmış, bu konuda somut adımlar atmasına neden olmuştur. Bu anlayışla, “sağlık reformları” adıyla devletin sağlık hizmeti sunması sonlandırılmaya çalışılmakta ve sağlık hizmetleri serbest piyasanın insafına terkedilmek istenmektedir. Bu politikalar sonucunda son 20 yılda halkın sağlık hizmetleri için ödediği miktar giderek artmış, sağlık hizmetleri yavaş yavaş özelleştirilerek paralı hale getirilmeye başlanmıştır. AKP hükümeti “Sağlıkta Dönüşüm Projesi” adı altında, toplum sağlığı, hekimlik ortamı ve özlük haklara yönelik büyük bir saldırı başlatmıştır.

Hedef sağlık hizmetinin “iyileştirilmesi” değil tasfiyesidir

Son dönemde hükümetin Sağlık Bakanlığı ve SSK’ya bağlı sağlık kuruluşlarının ortak kullanımını öngören protokolü imzalaması, eleman temininde güçlük çekilen yerlerde sözleşmeli sağlık personeli çalıştırılması amacıyla bazı kanun ve kanun hükmünde kararnamelerde değişiklik yapılması hakkındaki kanun tasarısı, kamu yönetim reformu vb. uygulamalar hiç de kamuoyuna yansıtıldığı gibi sağlık hizmetlerinin “iyileştirilmesi”ni değil, aksine sağlık hizmetlerinin tasfiye edilmesini amaçlamaktadır.

Bu tasfiye planının temel üç ayağı bulunmaktadır. İlki, “küreselleşme” adı altında temel hizmet sektörlerinin “liberalleştirilmesi” ve “piyasalaştırılması”dır. Piyasa mantığına göre ilişkiler üç temel ayak üzerinden yürümek zorunda; “müşteri”, “satıcı” ve “ücret”. Müşteri doğal olarak “parası

kadar” sağlık hizmetinden yararlanacak olan hastayı, satıcı ise bu hizmeti belli bir ücret karşılığında satacak olan kurum ve kuruluşları ifade ediyor. Tabii ki temel bir hizmet sektörü piyasaya açıldığı zaman satıcı için temel kaygı “kâr” olacaktır. En çok hangi hastalıklar ve hangi alanlar kâr getiriyorsa yatırım oraya ve o bölgeye yapılacaktır. Bu çerçevede uluslararası tıbbi yatırımların kolaylaştırılması ve bu vesileyle sağlık hizmeti yürütenlerin serbest dolaşımının önündeki engellerin kaldırılması, “serbest bölgeler” kurulması ve yaygınlaştırılması sağlanacaktır; sağlık hizmetlerinin finansmanında da uzun dönemli yükümlülükler içeren sistemlerden, özel sigorta formülüne geçilmesi sağlanacaktır.

Saldırının ilk ayağında sağlık sektörü uluslararası sermayeye açılırken, sağlık hizmetinden faydalanan geniş halk kesimleri en çok mağdur olacak kesimi oluşturuyor. Yoksulluk sınırında ve altında yaşamaya mahkum edilen milyonlarca emekçi artık hastane kapılarında değil sokak aralarında ölüme terkedilecektir.

İkincisi, saldırı kamu sağlık kurum ve kuruluşlarında çalışanların iş güvencelerini yoketmeyi ve sosyal haklarının gaspında kapsamaktadır. Devlet sağlık sektörünü

sermayeye açarken bu hizmetten elini etliğini çekmek niyetindedir. Devlet memuru statüsünde çalışan emekçileri tasfiye etmeden bunu yapamayacağı için saldırının ikinci ayağı doğrudan sektörde çalışanları etkileyecektir. Çalışanların tasfiyesini, hem genel anlamda kamu alanına yönelik kamu yönetimi reformu, personel rejimi yasası vb. uygulamalarla, hem de özel olarak sağlık sektörüne yönelik yasa ve kararnamelerle hayata geçirmeye çalışmaktadır.

Üçüncüsü, sosyal güvenlik kurumlarını da (SSK, Emekli Sandığı, Bağ-Kur) tasfiye ederek, hem geniş halk kesimlerini hem de çalışanları etkileyecek olan özel sağlık sigortası uygulamasını hayata geçirme planıdır. Saldırının bu ayağı yine uluslararası sermayenin ihtiyaç ve talepleri doğrultusunda hayata geçirilecektir.

Ne yapılmalı?

Hak aramak ve kazanmak bilinçli ve örgütlü bir toplumun gösterebileceği bir davranış biçimidir. Hem sağlık hizmetinden faydalanan milyonlarca emekçi, hem sektörde çalışan binlerce işçi ve emekçi saldırının sonuçları hakkında yeterli bilgiye sahip değilse, hükümetin yalanlarının ve burjuva medyanın çarpıtmalarının etkisi altına kalacaktır. Bu durumda saldırının mağduru olan kesimler bu politikaların pasif destekçisi olacaktır.

Başta işçi ve kamu emekçileri sendikaları, sağlık sektöründe çalışanları ve geniş halk kesimlerini bilgilendirici ve bilinçlendirici bir çalışma programı hazırlamak zorundadırlar. Elbette tek başına sorunu bilmek yetmez, onu çözmek için atılması gereken adımlar vardır. Eyleme geçmiş kitlelerin kazanamayacağı hak yoktur. Sağlık alanında yaşanan sorunlar ve çözüm önerileri sendikalar aracılığıyla sektörde çalışanların taraf olması ve harekete geçmesiyle çözülebilir.

Sağlık Bakanlığı-SSK tesislerinin ortak kullanımı sağlığın özelleştirilmesi yolunda atılan bir adımdır...

Herkese parasız, yaygın ve eşit sağlık hizmeti!

Hükümet tarafından büyük bir “reform”muş gibi lanse edilen “Sağlık Bakanlığı-SSK Tesislerinin Ortak Kullanım Protokolü” sosyal kurumların tasfiyesi, özel sağlık sigortasına geçilmesi ve sağlığın özelleştirilmesi yolunda atılan adımlardan sadece biri. Bu çerçevede devlet memurları, emekli, dul ve yetimleri ile bakmakta yükümlü oldukları aile fertlerinin, özel sağlık kurumları ve kuruluşlarında da tedavi edilmelerine olanak sağlayan yasa teklifi, TBMM Genel Kurulu’nda kabul edilerek yasalaştı.

Protokole göre SSK’lılar, Sağlık Bakanlığı’na bağlı kurumlardan yararlanabilecek; Emekli Sandığı, Bağ-Kur mensupları ile devlet memurları ve yeşil kartlılar SSK sağlık tesislerini ve özel sağlık kuruluşlarını da kullanabilecekler.

Kamu sağlık kurumlarında yaşanan sorunlar

SSK hastaneleri önünde uzayıp giden kuyruklar, aylar sonrasına verilen randevular, sağlık hizmetinin yetersizliği, personel azlığı vb. sorunlar devletin bilinçli bir tarzda uygulayageldiği politikalar arasında. Devlet hastanelerinde yaşanan tablo da bundan çok farklı değil. Yatırımları dondurulmuş, personel alımları durdurulmuş hastaneler bakanlıktan ödenek ayrılmadığı için çeşitli yöntemlerle hastadan para alarak ayakta kalmaya çalışıyor. Bunlardan biri de “döner sermaye” uygulaması. Ödenek ayrılmayan hastaneler döner sermaye ile hastalardan para almaya zorlanıyor. Sağlık ocaklarında yaşanan sorunlar da çok farklı değil. Sadece İstanbul’da bir sağlık ocağına düşen hasta sayısı 60 bin civarında.

Devlet sağlık hizmetini gerçekten “iyileştirmek” istiyor mu?

“Hastane önlerinde kuyruklar bitecek”, “hasta istediği hekimi kendi seçecek”, “özel hastanelerde tedavi imkanı” vb. binbir yalanla özendirici ifadeler kullanan hükümet bu söylediklerinin pratik uygulamasını nasıl hayata geçirecek? Can alıcı konu da bu zaten. Bir kere şuna bakmak gerekiyor; devlet gerçekten sağlık hizmetini yaygın, parasız ve eşit şekilde “iyileştirmek” istiyor mu? Bugüne kadar yapılan uygulamalara bakıldığında bunun böyle olmadığı anlaşılır. Eğer devlet gerçekten bir iyileştirme istiyor olsaydı, sağlığa ve kamu sağlık kurumlarına bütçeden hatırı sayılır bir pay ayırır, personel sıkıntısını çözmek için kadro açardı. Özel sağlık işletmelerini desteklemez, aksine özele ayrılan payı kamu kurumlarına aktarırdı. Ancak veriler bunun böyle olmadığını gösteriyor. 1999 yılında 10.618 kapasiteli özel hastane sayısı 220 iken 2002 yılına gelindiğinde bu rakam 11.835 yatak kapasiteli 237 özel hastaneye çıkmıştır

Amaç özel sağlık kuruluşlarına imkan yaratmak

Yukarıdaki verilerden de anlaşılabacağı gibi, ülkede kurum sayıları hızla artan ve devlet tarafından desteklenen bir özel sağlık sektörü var. Bu sektörün hizmet sunumuna katkısı ise 2001 yılı itibarıyla şöyle:

Sağlık Bakanlığı’na bağlı kuruluşlarda 64.738.000, SSK’ya bağlı kuruluşlarda 41.683.636, özel kuruluşlarda ise 3.917.791 hasta muayene edilmiştir. Özel sağlık kuruluşlarına bir yılda 473.283 hasta yatmıştır ki, bu sayı Sağlık Bakanlığı hastanelerinde 2.763.180.

Rakamların da gösterdiği gibi, ne kadar devlet tarafından desteklense de özel sağlık kuruluşları bir “kriz” içindedir. Bu krizin aşılmasının temel yolu ise devletin sağlık hizmetinden elini çekmesi, özel sağlık kuruluşlarına devretmesidir. Bu protokolün amaçlarından bir tanesi de budur.

Protokolün pratikte uygulanması nasıl olacak?

Protokolün Usul ve Esaslar bölümündeki 4. maddenin a şıkkı “Hastalar; birinci basamak tanı ve tedavi için resmi kurum tabiplikleri, sağlık ocağı, sağlık merkezi, verem savaş dispanseri, ana çocuk sağlığı ve aile planlaması merkezi, SSK sağlık istasyonu-dispanseri yanında özel polikliniklere kurumlarından alacakları hasta muayene istek belgesi (sevk evrakı) ile başvurabilirler” diyor. Pratikte bu nasıl olacak? Hastalar önce kurumlarına başvuracak ve oradan aldıkları sevk kağıdı ile bir polikliniğe

başvuracaklar. Bu uygulamada eskiye oranla değişen hiçbir şey yok. Tabii özel kurumların da seçenekler arasına sokulması dışında.

Aynı bölümdeki g şıkkında ise “Özel polikliniklerden resmi veya özel sağlık kurumlarına yapılacak sevklerde, hastanın talep ve ihtiyacı ile hastane ve hekim seçme özgürlüğü dikkate alınarak hastane ve hekim adı belirtmeksizin ilgili uzmanlık dalına sevk yapılır” deniliyor. Bu maddenin iki ayağı var. Birinci ayağı personel rejimi yasası ve performansa bağlı ücret uygulaması adı verilen saldırılarla bağlantılı. İş güvencesi ortadan kaldırılan ve sözleşmeli personel olarak geçici sözleşmelerle işe alınan kamu emekçilerinin performansının ölçülmesi için kıstaslardan biri de “müşteri”nin memnuniyeti ile bağlantılı. Tıpkı öğrencinin öğretmenine not vermesi gibi. En çok talep edilen hekim, performansı en yüksek hekim anlamına gelecek ve ücreti de buna göre artacak veya azalacaktır. İkincisi, kulağa hoş gelen “hekimini özgürce seçme” ifadesi hastaların çok

da bilgi sahibi olmadıkları, kulaktan dolma duyumlarla yönlendirilebilecekleri ve tartışmaya açık bir konu. Bu uygulamada kıstası kim belirleyecek? “İyi hekim”lerin olduğu kurum ve kuruluşlarda yaşanan yığılmalar nasıl önenebilecek? vb. Bu da özel sağlık kuruluşlarının, daha doğrusu ticarethanelerin, işine yarayacak bir uygulama olarak karşımıza çıkacak. Ana mantığı kâr üzerine kurulu olan her kurum gibi özel sağlık kuruluşları da medya aracılığıyla “iyi hekim” söylenti ve yalanlarıyla kendilerine piyasa oluşturmaya çalışacaktır. Aslında sorun “iyi ya da kötü” hekim yerine altyapı eksikliği, mali, teknik vb. kısıtlamalar nedeniyle hizmetini özgürce veremeyen sağlık çalışanlarının bu sorunlarının çözülmesiyle en aza indirilebilir.

Protokol ile ilgili çarpıklıklar daha da uzatılabilir. Mesela n maddesinde “belgelendirilmesi kaydıyla acil hallerde hastalar özel poliklinik ve sağlık kurumu tarafından kabul edilip, teşhis ve tedavileri yapılabilir” denilmektedir. Oysa bugüne kadar özel sağlık kuruluşları %5 oranında acil hastaya tamamen ücretsiz bakmakla yükümlü idiler. Maddeye göre nasıl belgelendirileceği muğlak olan “acil hallerde” hastalar, özel sağlık kuruluşlarında ancak ücretle tedavi olabileceklerdir.

Tabii bir de “fiyatlandırma” ve “ödeme şekli” gibi oldukça önemli ve hassas bir konu var. Faturalar tanı ve teşhise dayalı fiyat (paket tedavi) belirlenmişse, bunun üzerinden hazırlanacaktır. SSK ve Sağlık Bakanlığı yıllardır özel sağlık kuruluşlarından bu yöntemle hizmet satın almaktadır. Bu süreçlerin olumsuzluklarından biri de paket tedavi uygulamasıdır. Paket tedavi uygulamaları özellikle tıbbi malzeme vs.

denetimi olmaması gibi nedenlerle geri ödemede kuruluşlarına daha yüksek bir maliyete de malolabilmektedir. Devlet bu uygulamayla iddia ettiği gibi “yolsuzlukları” bitirmek yerine teşvik etmektedir. TTB’nin konuya ilişkin yaptığı bir çalışmada sonuç olarak şunlar söylenmektedir:

“Başlangıçta onlar açısından olumlu gibi gözükse de, hastalarımız bir süre sonra mağdur olacak, kendilerinin denetleyemeyeceği bir sistem içinde eziyet çekecek, cepten ödemeleri de artacaktır. Ayrıca toplum için çok gerekli kamu sağlık sistemi bir kez daha ağır darbe alacaktır.

Hekimler: Özelde çalışan hekimlerin yararlanacağı varsayılsa da emeği ile geçinen hekimler halen bu kurumlarda emeklerinin karşılığını alamayıp mağdur olmaktadırlar ve bu durum daha da ağırlaşarak devam edecektir.

Geri ödeme kuruluşları: ‘Sürümden kazanma’ mantığının hakim olacağı sistemde, sağlık hizmeti bu kurumlara daha pahalıya malolacaktır.

Kamu Birinci Basamak Kuruluşları: Başta sağlık ocakları olmak üzere mağdur olacaklardır. Sağlık hizmetinde kullanılması tehlikeli bir kelime olan ‘rekabet’, bu kurumların aleyhinedir. Azaltılan finans kaynaklarıyla faaliyet alanları da daraltılacaktır.

Özel sağlık kuruluşları: Kazanan olmayı ummaktadırlar.”

Bütçeden sağlığa daha çok pay, herkese parasız sağlık hizmeti!

Sağlıkta yaşanan sorunlar ne sağlık emekçilerinin yetersizliğinden ne de beceriksizliğinden kaynaklanmaktadır. Sorunun asıl muhatabı ve kaynağı olan devlet, sağlığa bütçe ayırmayarak, kadro alımı yapmayarak, kamu kurumlarını maddi ve teknik imkansızlıklar içinde bırakarak, sosyal kurumların altını boşaltarak sağlık sektörünü bir sorunlar yumağı haline getirmektedir. Protokol uygulanmaya başlandığında pratikte yaşananlar hiç de yansıtmaya çalıştıkları gibi sorunları azaltmayacak aksine artıracaktır. SSK hastanelerinde yaşanan yığılmalar devlet hastanelerine kayacak, bu hastahaneler uzun kuyruklar ve altyapı yetersizlikleriyle boğuşmak zorunda kalacaklardır.

Devletin sağlık hizmetini herkese eşit, parasız ve yaygın bir şekilde karşılaması için “Herkese parasız sağlık hizmeti!” talebi yükseltilmelidir. Her yıl olduğu gibi 2003 bütçesi de faiz ve borç ödeme bütçesi şeklinde belirlenmiştir. 1992’de kamu çalışanlarına bütçeden ayrılan pay %41.7 iken bu oran 2002 yılında %20’ye düşmüştür. Bütçenin %45’inin faize gidiyor olması eğitim, sağlık gibi temel kamu harcamalarının aşağı çekilmesi demektir. Faiz dışındaki kamu harcamalarının önemli bir kısmını yine askeri harcamalar oluşturmaktadır. Eğitim ve sağlık harcamalarının toplamı Milli Savunma, Emniyet ve Jandarma Genel Komutanlığı’nın harcamalarının toplamına dahi ulaşamamaktadır. Personel harcamaları hariç milli savunmaya ve emniyete ayrılan pay %80’i bulmaktadır. Kamu çalışanı açığının en yüksek düzeyde bulunduğu eğitim ve sağlık sektöründe personel giderleri hariç yapılan harcamalar ise oldukça düşüktür. İki bakanlığın diğer harcamalar kalemi %6’yı bile bulmamaktadır. Türkiye’de sağlık harcamalarına ayrılan pay, diğer ülkelerle karşılaştırıldığında çok düşük bir düzeydedir. Türkiye’deki oran Yunanistan’da sağlığa ayrılan payın üçtebiri bile değildir.

Haklar kağıt üzerinde kalan talepler listesiyle değil, kararlı ve militan bir mücadele ile kazanılır. Bütçeden sağlığa ayrılan payın artırılması ve “Herkese parasız sağlık hizmeti!” talebi için yükseltilecek mücadele emekçilerin diğer bileşenlerinin talepleri ile birleştirilemediği ve ortak mücadele yürütülemediği sürece, işsizliğe, yokluğa, açlığa ve ölüme mahkum edilen yine işçi sınıfı ve emekçiler olacaktır.

Çanakkale Tek Gıda-İş Sendikası üyesi TEKEK işçisi ile konuştuk...

“TEKEK’i sattırmayacağız, biz kazanacağız!”

- Özelleştirme saldırısına karşı bugüne kadar ne tür eylemlilikler gerçekleştirdiniz?

TEKEK işçisi: 25 Nisan tarihinde açıklanan eylem planına göre çeşitli eylemler gerçekleştirdik. Fabrikayı terketmeme eylemi, özelleştirmeye hayır başlıklı imza kampanyası bunlardan birkaçı, ama bundan sonra yeni eylem programının açıklanmasıyla birlikte yapacağımız eylemler daha radikal ve tutarlı olacak.

- İşçilerin bu eylemlere katılımı ve kararlılıkları nasıl?

TEKEK işçisi: İşçiler fabrikamızı sattırmamaya kararlılar, eylemlere aileleriyle birlikte katılıp destek veriyorlar. Zaten öyle olması gerekiyor, çünkü fabrikamızı bizim evimiz ve evimizi sattırmayacağız. Bazı arkadaşlarımız ise “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” felsefesiyle hareket ediyor ama bir şeyin farkında değil; o yılan artık içimize girmiştir ve kanımızı emmeye başlamıştır. Bazı şeylere başkaldırmak için neyi bekliyorlar anlamıyorum.

- Yaptığınız ve yapacağınız eylemlerin bu saldırıları durduracağına inanıyormusunuz?

TEKEK işçisi: Biz bu saldırıları ne pahasına olursa olsun durduracağız. Gündemimizde açlık grevi var, ondan da sonuç alamazsak son çare

olarak grevi düşünüyoruz. TEKEK’i o kadar kolay satamayacaklar. Sonuna kadar direneceğiz. Sümerbank ve TÜPRAŞ kadar kolay olmayacak, biz kazanacağız. Bu sürecin sırtımıza yüklediği sorumlulukların farkındayız. Özelleştirmenin yanı sıra yeni iş yasası, yapılmayan zamlarla ilgili çeşitli eylemler yapacağız, ama öncelikle fabrikamızı sattırmayacağız. Çünkü fabrikamızı satıldıktan sonra %50 zam yapmışlar bize ne faydası var?

Bir de üzüm üreticilerinin tepkisiz kalması sorun. Bilmiyorlar ki, tütün üreticilerine yaptıkları kota olayını onlara da uygulayacaklar. Zaten bu sene belirli miktarda üzüm alacağız, yani 5 ton üzüm üreten üzüm üreticisinin ürettiklerinin yalnızca yarısını alabileceğiz. Sonra da “TEKEK az üretim yapıyor, zarar ediyor” aldatmacalarıyla halkı inandırmaya çalışacaklar, ama buna izin vermeyeceğiz. Çünkü yıllık milyarlarca lira cirosu olan bir kuruluşun zarar ettiğine kimse inanmaz. Basın yaptığımız eylemleri göstermiyor ama, karşımızdaki tüm bu güçlere ve “satacağız” diye bas bas bağırımlarına rağmen sattırmayacağız, biz kazanacağız! Son olarak şunu söylemek istiyorum; genel grev çok yakın.

SY Kızıl Bayrak/Çanakkale

TEKEK işçilerinin eylemi...

Çanakkale Tek Gıda-İş Sendikası üyesi TEKEK işçileri 4 Temmuz günü AKP binası önünde bir basın açıklaması yaptılar. İşçiler önce AKP binası önüne siyah çelenk bırakmak istediler, ancak kolluk güçlerinin izin vermemesi nedeniyle bu eylem gerçekleştirilemedi.

Sendika önünde toplanan işçiler hep birlikte AKP binası önüne geldiler. Burada yapılan kısa basın açıklamasında, hükümet özelleştirme konusunda geri adım atmadığı sürece TEKEK

işçilerinin eylemlerinin artarak devam edeceği vurgulandı.

Daha sonra iki işçi taleplerin yazılı olduğu bir metni Ankara’ya fakslamak için AKP binasına çıktı. Yarım saat sonra aşağıya inen işçiler, taleplerini ilettiklerini, sorunlarının çözümü için söz aldıklarını bildirdiler. Basın açıklamasına işçilerden daha fazla sayıda sivil polis katıldı.

SY Kızıl Bayrak/Çanakkale

“İMF’ye değil emekçiye bütçe!”

KESK, 9 Temmuz günü Sakarya Caddesi’nde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını okuyan Özgür Bozdoğan, İMF heyetinin 5. gözden geçirme çalışmalarının tamamlanması için Ankara’da görüşmeler yapacağını ve 18 Temmuz’da Türkiye’den ayrılacağını belirterek, AKP hükümetinin İMF’nin hükümeti olduğunu, İMF heyetiyle görüşmeden Temmuz maaş artışlarını bile açıklamadığını vurguladı.

Konuşmada Kamu Yönetimi Reformu ile yapılması planlanan şeyin kamusal hizmetlerin ücretlendirilmesi, çalışanların iş güvencesinin ortadan kaldırılarak düşük ücretle çalışmaya zorlanması olduğu belirtildi. Esnek çalışma koşulları ve performans dayalı ücretlendirme saldırılarının yeni dönemin egemenleri açısından

en çekici iki kavramı olduğu belirtilen açıklamada, emekçiler açısından ise bu iki kavramın yoksulluğun, açlığın, işsizliğin ve sefaletin göstergesi anlamına geldiği belirtildi. Önümüzdeki ayların kamu emekçilerinin İMF politikalarına karşı mücadeleyi yükselteceği bir dönem olacağı ifade edilerek basın açıklaması bitirildi.

200’ü aşkın emekçinin katıldığı açıklamada sık sık “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “İMF’ye değil emekçiye bütçe!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!” sloganları atıldı. Basın açıklamasından sonra *KESK’in Sesi* özel sayısı Kızılay ve civarında dağıtıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Adana’da KESK’in basın açıklaması

KESK Adana Şubeler Platformu 8 Temmuz tarihinde saat 12:30’da İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde yeni çıkan Personel Rejimi Yasası’yla kamu emekçilerinin iş güvencelerinin ortadan kaldırıldığına vurgu yapıldı, kamu emekçilerinin ücretleri ile çalışma koşullarının toplu sözleşmelerle belirlenmesi talebi dile getirildi. Ayrıca “Eğer hükümet işsizlikte, gelir dağılımındaki adaletsizlikte, yoksulluk ve düşük

ücrette ısrarını sürdürürse tüm emek örgütleri ile eylem birliğine girerek sıcak yaz aylarını demokratik ve meşru tepkilerimizle daha da ısıtacağız” denildi. Eylemde “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Personel rejimi yasasına hayır!”, “Hükümet yasası al başına çal!”, “Genel grev genel direniş!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Birleşik Metal-İş Sendikası 1 Nolu Şube Genel Kurulu yapıldı...**Bürokratik-uzlaşmacı sendikal anlayış tasfiye edilemedi!**

Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Yakası, 1 Nolu Şube Genel Kurulu 6 Temmuz Pazar günü Maltepe Maksev’de yapıldı. Normal şartlarda sonbaharda yapılması gereken Genel Kurul, geçen ay Yönetim Kurulu kararıyla öne alınmıştı.

Genel Kurul’da eski Yönetim Kurulu üyelerinin ağırlığını oluşturduğu bir liste çıkarılırken, Mert Akışkan işyeri temsilcisi Sedat Özen bağımsız olarak şube başkanlığına aday oldu. S. Özen’i destekleyen ağırlığını Alomag, Mert Akışkan, Lombardini ve yeni örgütlenen Ünifil işyerlerinden delegelerin oluşturduğu delegeler de bağımsız olarak üst kurul delegeliğine aday oldular. İki başkan adayı ile yapılan görüşmeler üzerinden ve 100’den fazla delege tarafından imzalanan bir önerge dikkate alınarak, bağımsız üst kurul delegelerinin tek listede toplanması ve bağımsız başkan adayı için ayrı bir oy pusulası hazırlanması üzerine anlaşıldı. Böylece iki liste olmamasına rağmen seçimler blok oy sistemine göre yapıldı.

Saat 10:00’da açılış konuşmasıyla başlayan kongrede ilk sözü Şube Başkanı Doğan Kaya aldı. Geride kalan 3 yılı değerlendiren Kaya, son üç yıllık sürecin, hem ülke açısından hem de dünya açısından çok zor geçtiğini söyledi. Ülkenin içinde bulunduğu sosyo-ekonomik durumdan sendikaların da etkilendiğini söyleyen Kaya, sendikanın güç kaybını bu zor döneme bağladı. Şube üye sayısındaki azalmaya rağmen bu zor şartlar altında sendikanın durumunu koruduklarını söyleyen Şube Başkanı, bu durumda ancak bir tane yeni yer örgütleyebildiklerini belirtti.

Kaya’nın konuşmasının ardından divan oluşturuldu. Saygı duruşunun yapılmasından sonra kürsüye Birleşik Metal Genel Başkanı Ziya Yılmaz çıktı. Yılmaz konuşmasında zor bir dönemden geçildiğini, ülkede işsizliğin ve yoksulluğun büyük oranlara vardığını söyledi. Mevcut hükümetin kendini işverenlerin hükümeti olarak gördüğünü söyleyen Yılmaz, işçilere ise tam bir düşmanlık gösterdiğini ifade etti. Doğan Kaya gibi sendikanın güç kaybını zor şartlara bağlayan Genel Başkan, “Eğer sendikalar sürece doğru ve akılcı müdahalelerde bulunmasaydı durum çok daha kötü olurdu” dedi. Sendikal politikalarını işyerlerini açık tutmak ve somut duruma uygun davranmak olarak özetleyen Yılmaz, sorunlar karşısında işçilerin görüşleri doğrultusunda gerçekçi davrandıklarını, bu dönemde sendikanın büyümese de gücünü koruduğunu söyledi.

Kölelik yasasına da değinen Z. Yılmaz, kölelik yasası karşısında DİSK ve Birleşik Metal’in gerekli duyarlılığı gösterdiğini, etkinlikler ve eylemler yaptığını, ancak diğer sendikaların kısa vadeli ve sürece bütünlüklü bakamayan tutumları yüzünden etkin olunamadığını iddia etti.

Şube Genel Kurulu’na da değinen Yılmaz Birleşik Metal’in en büyük özelliklerinden birinin sendikal demokrasi olduğunu, ancak bunun istismar edilmemesini istedi. Kürsünün uygun kullanılması gerektiğini söyleyen Yılmaz, her akla gelenin, her istenilenin buradan söylenemeyeceğini, konuşmaların toplumsal ve sendikal adaba uygun yapılması gerektiğini belirtti. “Genel kurulları önemli kararların alındığı platformlar haline getirmeliyiz, burada sendikamızın 10-20 yıllık politikalarını oluşturmalıyız;

böylece bu platformu sadece seçimlerin yapıldığı bir yer olmaktan çıkarabiliriz” diyen Yılmaz, Kurul’un işçi sınıfına ve sendikaya hayırlı olmasını dileyerek sözlerine son verdi.

Çalışma ve denetim raporlarının sunulmasından sonra delegelerin konuşmalarına geçildi. İlk sözü Alomag temsilcilerinden Ali Rıza Çevik aldı. Çevik, 3 yılın doğru değerlendirilmesi gerektiğine dikkat çekerken, genç kadrolara duyulan ihtiyacı dile getirdi. Sendikanın 3 yıl boyunca ciddi üye kaybına uğradığını vurgulayan Çevik’ten sonra sözü gene Alomag temsilcilerinden Yılmaz Külekçi aldı.

Külekçi, “3 yıl önce biraraya geldiğimizde daha güçlüydük” diye söze başladı. Gücümüz yok denerek saldırılar karşısında teslimiyet gösterildiğini ifade eden Külekçi, “Bu tutum sendikayı iyice güçsüzleştirmiştir” dedi. Genel olarak sendikal hareketin içinde bulunduğu duruma değinen Külekçi, mevcut işbirlikçi bürokratik sendikal anlayışın, işçi sınıfının tüm tarihsel kazanımlarını pazarlık masalarında sermayeye yem ettiğini söyledi. Bu hakim anlayışın mevzileri savunmadığını, mevzileri tek tek terkettiğini, tabanın değil birkaç yöneticinin söz hakkının olduğunu söyledi. Alomag delegesi Külekçi, işçi sınıfının önündeki en önemli tarihsel görevlerden birinin bürokratik-uzlaşmacı sendikal anlayışın sendikalardan sökülüp atılması olduğunu ifade etti. Şube Genel Kurulu’na bu bilinçle yaklaşılmasını isteyen Külekçi, mevcut şube yönetiminin de aynı sendikal anlayışa sahip olduğunu ifade ederken, tek tek işyerinde yönetimin aldığı uzlaşmacı tutumları ve bundan kaynaklı yaşanan kayıpları örnekledi. Mevcut listenin bir programa sahip olmadığını söyleyen Külekçi,

delegelerin Genel Kurulu’da tercihlerini işbirlikçi sendikal anlayışla mücadeleci sendikal çizgi arasında yapacaklarını, bunun da şubenin gelecek 3 yılını belirleyeceğini söyledi.

Daha sonra “Nasıl bir sendika, nasıl bir mücadele” sorularını cevaplayan ayrıntılı bir program sunan Külekçi, tüm delegeleri ve işçileri bu programı sendikalara hakim kılmak için mücadele etmeye çağırdı.

Külekçi’nin ardından yeni örgütlenen Ünifil delegesi Arzu Yalçın söz aldı. Ünifil örgütlenme sürecini anlatan Arzu Yalçın, sendikaların işçilerin kendisine gelmesini bekleyen, anlaşılması zor bir tutum içinde olduğunu belirtti. Ünifil işçileri olarak kendilerinin örgütlü olmasıyla asla yetinmeyeceklerini, artık fabrika fabrika örgütlülüğü yaymak görevinin bilincinde olduklarını söyledi. Sendikalara ve yeni yönetime bu noktada çok iş düştüğünü söyleyen Ünifil delegesi, alkışlar arasında başarılar dileyerek kürsüden indi.

Daha sonra kürsüye Lombardini işyeri temsilcisi Levent Dinlegör geldi. Hayatı boyunca kişisel olarak aldığı tüm kararlarda yanıldığını ve bunun sonuçlarına katlandığını söyleyen Anadolu Lombardini temsilcisi, ancak sendikal mücadelede aldığı kararlarda ise hep haklı çıktığını söyledi. Halihazırda orada bulunan delegelerin kendileri için değil temsil ettikleri tüm işçiler için bir karar vereceklerini, bunun için çok dikkatli olmaları gerektiğinin altını çizdi. Dinlegör, seçimin bürokratik anlayışla mücadeleci anlayış arasında yapılacağını, bu yanıyla işçilerin kaderini belirleyeceğini sözlerine ekledi. Mevcut yönetimin devamı olarak ortaya çıkan yeni listeyi değil,

mücadeleci bir hat izleyeceğini bildiği Sedat Özen'i desteklediğini söyleyen Levent Dinlegör, başarılar dileyerek konuşmasına son verdi.

Daha sonra Alumag işyeri temsilcilerinden Kemal Parlak söz aldı. Uzun sayılabilecek etkili bir konuşma yapan Parlak, ülkenin emperyalizme kölece bağlı hale getirildiğini anlatıktan sonra, sendikaların AB'ye girişi desteklemelerini eleştirdi. Kölelik yasası diye bilinen iş yasası değişikliğinin AB'ye uyum yasaları nezdinde gündeme geldiğini söyleyen Parlak, AB'nin de İMF ile birlikte emperyalist odaklardan biri olduğuna dikkat çekti. Emperyalizme karşı tutum almayan, anti-kapitalist olmayan bir sendikal anlayışın zaten başarılı olamayacağını söyleyen Parlak, mevcut tablonun sorumlusu olan sendikal anlayışın sendikalardan sökülüp atılması gerektiğini söyledi. Birleşik Metal'in daha yasa mecliste onaylanmadan toplu sözleşmede yeni iş yasalarını kabul etmesini eleştiren Parlak, daha sonra Şube Genel Kurulu'na ilişkin görüşlerini aktardı. Mevcut listeyi destekleyen işyerlerinden herhangi birinin geçmiş yönetimin başarılı olduğunu iddia edemeyeceğini söyleyen Alumag temsilcisi, buna rağmen kapalı kapılar ardında yapılan koltuk pazarlıklarıyla işin bitirildiğini söyledi. Alumag baş temsilcisi bugün seçimlerle bir işin tamamlanmaya çalışıldığını, mücadelecî çizginin sendikadan tamamen tasfiye edilmek istendiğini söyledi. Delegeleri Sedat Özen'i desteklemeye çağıran Parlak'ın ardından son konuşmacı olarak, bağımsız olarak şube başkanlığına aday olan Sedat Özen kürsüye geldi.

Oldukça mütevazî bir konuşma yapan Özen, ülkenin ve sendikanın içinde bulunduğu duruma değindikten sonra yıllardır işçi sınıfı mücadelesi içerisinde bulunduğunu, bugün, bu mücadelenin bir parçası olarak başkanlığa aday olduğunu söyledi. Bugüne kadar sendikanın aldığı tüm kararları uyguladıklarını, tüm eylemlerin içinde olduklarını söyleyen Özen, mücadelecî bir sendikal anlayışa sahip olduklarını söyledi.

Ardından başkan adayı olan Ali Rıza İkisivri yönetim kurulu adına söz aldı. Konuşmasında gelen eleştirilerin cevaplanması yerine Birleşik Metal'in geçmişinden ve ülkenin içinde bulunduğu zor durumdan bahseden İkisivri, mevcut zor şartlardan kaynaklı sendikaların da zor dönem yaşadığını söyledi. Delegelerin ifade ettiği işletmeler dışında bir kayıp olmadığını söyleyen İkisivri, ileride daha çok ilgi çeken bir sendika olacaklarını belirtti. Birleşik Metal geleneğinin geçmişinde üç büyük projeye imza attığını, bunun da sendikanın gücünü gösterdiğini söyleyen İkisivri, okuma-yazma oranının düşüklüğünden kültürel geriliğe kadar bir dizi konuya değindikten sonra, konuşmasının sonunda eleştirilere değindi. Ancak çok büyük bir uzlaşma sağlarsa aday olacağını önceden söylediğini ifade eden İkisivri, 10 fabrikanın anlaşması üzerinden aday olduğunu söyledi. Konuşmacıların geçmişten bu yana hep aynı şeyleri söylediğini, bu yüzden onlarla polemîğe girmeyeceğini belirten İkisivri'den sonra, Kurul'da yeniden aday olmayan Şube Başkanı Doğan Kaya eleştirileri yanıtlamak için söz aldı.

Hiçbir zaman Genel Merkez'le çatışan bir şube olmadıklarını, bunun için çaba gösterdiklerini belirtme ihtiyacı duyan Kaya, üye kaybettiklerinin doğru olduğunu, ancak bunun bütün sendikalar için geçerli olduğunu söyledi. Hiçbir zaman uzlaşmacı sendikacılık yapmadıklarını söyleyen Kaya, ancak fabrikalarda iç örgütlülüklerin çok zayıf olmasının ellerini kollarını bağladığını söyledi. Delegelerin Genel Başkan'ın işverenin ayağına gitmesini "diplomasi" yaptığı şeklinde eleştirmesi üzerine, eleştirilere cevaben en az 10 fabrikada iç örgütlülüklerin dağıldığını, bundan kaynaklı ziyaretlerin mecburiyet olarak karşılarına çıktığını

söyledi. Sınıf sendikacılığında bunun olmadığını söyleyen Kaya, "Ama gönlümüz razı olmadı. Mecburen gittik. Yetkiye itiraz etmeyin dedik, işten atmayın dedik" dedi. Sloganvari söylemlerle sorunların çözülmediğini söyleyen Kaya, sözlerini dönemi boyunca kendisine yardımcı olan arkadaşlarına teşekkür ederek ve birlik, beraberlik çağrısı yaparak bitirdi.

Kaya'nın konuşmasının ardından divana adayların başvurusu gerçekleşti, seçim pusulalarının basılması için ara verildi. Seçimlerde Ali Rıza İkisivri ve geçmiş dönem yöneticilerinden Adnan Özcan'ın başını çektiği liste 112 oy alarak seçimi kazandı. Sedat Özen ve muhalif üst kurul adayları ise 36 oy aldı.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Kurul'dan gözlemler...

* Önden oluşturulan merkez listenin seçimi kazanmasına kesin gözüyle bakılması kongrenin cansız bir havada geçmesine neden oldu. Son güne kadar ayrı bir liste çalışması yapan muhalif delegeler, daha önce muhalefetle çalışan ABB işyeri temsilcisinin yönetimin listesinde yer almasından sonra liste çıkarmaktan vazgeçip bağımsız aday gösterdiler. Bir dizi ABB delegesinin Genel Kurul'a katılmadığı gözlemlendi.

* Söz alan bütün delegelerin muhalif kanattan olması dikkat çekti. Seçimi kazanmayı garanti olarak gören eski yönetim destekli listenin delegeleri konuşma ihtiyacı dahi duymadı. Konuşma yapan delegelerden **Levent Dinlegör**, kongre salonlarının çok alışık olmadığı samimi bir konuşma yaptı. Hayatında kişisel olarak yaptığı hataları ve bunların sonuçlarını anlatan Dinlegör, "Tüm bunların cezasını ben kendim çektim, onun için yaptığım hatalardan pişman değilim; ama burada sizin yapacağınız hatanın sonuçlarını tüm işçiler çekecek" dedi.

Kemal Parlak konuşmasında, Yıldız Treyler'in geçen seçimlerin hemen öncesinde örgütlenmesine ve seçimlerden sonra örgütlülüğün düşmesine dikkat çekti. Geçen seçimlerde Yıldız Treyler'in örgütlenmesiyle aday olma şansı yakalayan **Ali Rıza İkisivri** ise kürsüdeki cevap konuşmasında, "Biz bu işletme için kamu görevlileri ile görüştük" dedi.

Yılmaz Külekçi ise yaptığı konuşmada; işyeri temsilciliklerinin karar organı kabul edilmesini, temsilciler kurulunun aldığı kararların yönetimler için bağlayıcı olmasını, en yüksek sendikacı maaşının ortalama işçi ücretini geçmemesini istedi.

Ayrıntılı bir sendikal demokratik işleyiş ve mücadele programı sunan Külekçi, sendikaların pazarlama şirketlerine döndüğünü söyledi.

* Muhalif delegeler tarafından verilen 6 maddelik önerge tam yemek dağıtımı sırasında ve sadece başlıklar altında okundu. İş ve işçi sağlığıyla ilgili kurullarının oluşturulması, şube mali harcamalarının sendika panosuna asılması, şube bülteni çıkarılması, bir grev fonunun oluşturulması, herhangi bir işyerinin patronuyla o iş yerinin temsilci olmadan sendikacıların görüşmemesi ve kölelik yasasına karşı etkin mücadelenin örülmesini içeren önergeler birlikte oylamaya sunuldu. Muhalif delegeler "evet" derken, listeyi destekleyen delegeler ise önergeye ilgisiz göründü. Tam duyulamayan önerge yönetim masasından yapılan müdahaleyle yönetimi destekleyen delegelerin oyuyla "rededildi". Muhalif delegeler ise, "Ne yapıyorsunuz, kölelik yasasına karşı mücadeleyi reddettiniz" şeklinde tepki gösterdiler.

* Kongreye gerek basının, gerekse konukların ilgisi zayıftı. Geçmiş kongrelere göre daha az bir misafir kitlesi vardı.

* Birleşik Metal Anadolu Şube'nin en çok delegeşi bulunan Isuzu fabrikası her zamanki gibi Ali Rıza İkisivri'yi desteklerken, yönetime muhalif kimliğiyle tanınan ABB temsilcisinin aynı listede yer alması şaşkınlık yarattı ve bazı muhalif delegelerce tepkiyle karşılandı. Bu şartlar altında kazanmayı garantileyen yönetim listesi çarşaf listeye de izin vermeyerek, böylece olası bir listenin delinmesi riskini de ortadan kaldırdı. Kongrenin hemen başında hazırlanan ve 105 delegenin imzaladığı bir önerge ile blok oy sistemi kullanıldı.

BDSP çalışanı işçiler, BMS Genel Kurulu'na mücadeleci bir program sundu

Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube'nin kongre kararı alması üzerine çalışmalarına hız veren **BDSP** Anadolu Yakası metal birimi, kongre delegelerine ve sendika üyelerine bir proram sundu. Genel olarak koltuk sevdasına dayanan pazarlıkların yapıldığı bir ortamda **BDSP** tarafından hazırlanan broşür, Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalara dağıtıldı. Delegelere ise ayrıca elden ulaştırılmaya çalışıldı.

Broşürde işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı tarihsel saldırılara değinen BDSP, sendika kongrelerinin saldırılara çanak tutan, işbirlikçi sendikal anlayışlarla hesaplaşma platformları olmasını gerektiğini belirtti. Üyeleri ve delegeleri kapalı kapılar ardında yapılan kirli pazarlıklardan uzak durmaya çağıran **BDSP**, şube kongresinin birden bire öne alınmasını eleştirdi. Delege seçimlerinin doğru dürüst yapılmadığını, böylelikle tabandaki işçinin sendikasıdan bir kez daha koparıldığını, listelerin kapalı kapılar ardında bir proramdan yoksun olarak hazırlandığını söyleyen **BDSP**, işçilerin kime, niçin oy vereceklerini bile bilmeden kongre ortamına sokulduğunu belirtti.

BDSP broşüründe; *“Sendika üyelerini kongre süreçlerine aktif olarak katmayan, onları yalnız oy deposu, delegeleri de pazarlık malzemesi gibi gören hiçbir anlayış, sınıf sendikacılığı, işçi demokrasisini esas alan bir anlayış olamaz”* denildi.

Şube yönetiminin üç yıllık dönemini değerlendiren **BDSP**, somut örnekler üzerinden yaşanan kayıpları tek tek ele aldı. Kayıpların nedenini yönetimin uzlaşmacı, teslimiyetçi çizgisine bağlayan **BDSP**, işçileri bu uzlaşmacı ve sınıf işbirlikçisi anlayışların yıkılması için ortak bir program altında mücadeleye çağırdı. Altında birleşilecek programın sınıf sendikacılığını, fiili-meşru mücadele çizgisini ve sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi esas alması gerektiğini vurgulayan **BDSP**, programın ana hatlarını üç başlık altında topladı.

Programın *“Sendikal bürokrasiye karşı”* başlığı altında, profesyonel sendikacılığın sınırlanması, ücretlerinin ortalama işçi ücretini geçmemesi, sendika kongrelerinin en az iki yılda bir yapılması, işyeri komitelerinin ve temsilciler kurulunun karar organı

olarak tanınması, kongre tartışmalarının işyerlerinden başlayarak tüm üyelerin aktif katılımıyla yapılması ve şube kongrelerinin tüm üyelerin katılımıyla gerçekleştirilmesi vb. taleplerin yükseltilmesini istedi.

“Mücadele perspektifi” başlığı altında ise her türlü uzlaşmacı anlayışın mahkum edilmesi, fiili-meşru mücadele çizgisinin esas alınması, ücret sendikacılığının mahkum edilmesi, tabanın söz ve karar hakkının esas alınması, işten atmalar ve hak gasplarına karşı mücadeleci bir tavrın ortaya konulması ve diğer sendika şubeleriyle, mücadelenin ihtiyaçları noktasında işbirliği yapılması, böylelikle mücadeleci bir çizginin sendikaya hakim kılınması için azami çabanın harcanması gerektiği vurgulandı.

“Güncel talepler” olarak ise “Kölelik Yasası iptal edilsin!”, “Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı geri çekilsin!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!”, “Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasaklansın!”, “Tüm çalışanlar için genel sigorta! (işsizlik, sağlık, kaza, emeklilik,

yaşlılık vb.)”, “Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılсын!”, “Sınırsız örgütlenme, toplantı, söz, basın ve gösteri özgürlüğü!”, “Özelleştirmeler durdurulsun, Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı, Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı ve Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı geri çekilsin!”, “İMF-TÜSİAD yıkım programları iptal edilsin!”, “Tüm dolaylı vergiler kaldırılсын, artan oranlı gelir ve servet vergisi!”, “Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar geçersiz sayılсын!”, “Tüm iç ve dış borçlar iptal edilsin!”, “Her düzeyde parasız eğitim!”, “Herkes parasız sağlık ve ihtiyaca uygun ucuz konut!” talepleri yer aldı.

Bu içerikte hazırlanan bir program

üzerinden gizli ve kirli hesaplardan uzak, ilkeli bir muhalefet örülmesi çağrısı yapıldı. Bu program üzerinden sürece müdahale etmeye çalışan **BDSP** çalışanları, kazanıp kazanamayacağından bağımsız olarak, mücadeleci bir programa sahip bir listenin oluşturulması için çaba gösterdiler.

Programın ana hatları kongre günü yapılan konuşmalar üzerinden kürsüden de seslendirildi. Kongre sonrası görüştüğümüz **BDSP** çalışanları, kendilerinin ve mevcut muhalefetin çabasının sonucu değiştirmeye yetmediğini, herşeye rağmen bağımsız aday yerine mücadeleci bir program çerçevesinde bir listenin seçimlere girmesinin uzun vadede anlamlı sonuçları yol açabileceğini, ancak bunun başaramadığını söylediler.

Gerek işçilerde gerekse muhalefette, kişilerden öte bir program bilincinin gelişmiş olmadığı söyleyen **BDSP** çalışanı işçiler, herşeye rağmen ortada kongre sürecine ilişkin tek metnin kendileri tarafından hazırlandığını ve bunun mevcut yabancılığa rağmen ciddi bir ilgiyle karşılandığını belirttiler. Bu durumun sevindirici olduğunu belirten **BDSP** çalışanları, görevlerinin asıl şimdi başladığını söylediler.

DİSK Tekstil 1 No'lu Şube Genel Kurulu yapıldı

DİSK Tekstil 1 No'lu Şube'nin Genel Kurulu yaklaşık 150 delegenin katılımıyla 6 Temmuz günü gerçekleştirildi. Kurula DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve DİSK Tekstil Genel Başkanı Kazım Doğan da katıldı.

Genel Kurul demokrasi şehitleri için saygı duruşuyla açıldı ve 1 No'lu Şube Başkanı Muharrem Kılıç'ın konuşmasıyla başladı. Muharrem Kılıç konuşmasında; DİSK Tekstil'in ve genel olarak DİSK'in yeni çıkan iş yasasına karşı ve işyerlerinde, işverenlerin her gün önlerine çıkardıkları sorunlara karşı sürekli mücadele içerisinde olduklarını söyledi.

Muharrem Kılıç'ın ardından Süleyman Çelebi uzun bir konuşma yaptı. Konuşmasında kısaca hükümet ve işverenin taleplerinin kabul edilemez olduğunu söyledi ve bu koşullarda “Artık bizden sosyal diyalog beklemesinler” dedi. Ayrıca konfederasyonlarla birlik konusunda Muharrem Kılıç, “artık tek müttefikimiz var, o da KESK'tir!” derken; Süleyman Çelebi, başta Türk-İş olmak üzere tüm konfederasyonların, kendilerini ve işçi sınıfını aldattıklarını söyleyerek, bundan sonra DİSK'in hiç kimseyle birlik yapmayacağını söyledi.

Serbest kürsüye geçildiğinde, Ankara'da yeni örgütlenen Aytemizler'den bir işçi konuşma yaptı. Konuşmacı; Aytemizler'in örgütlenme sürecinde ve sonrasında sendikadan kaynaklanan ciddi sorunlar yaşadıklarını belirtti. 125 işçinin işten çıkarıldığını; Ankara'da sendika şubesi olmadığı için Aytemizler'le ilgilenen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı olan Muharrem Kılıç'ın Ankara'ya çağrıldığını, Başkan'ın ancak 15-20 gün sonra gelebileceğini; sözleşme sürecinde işyerinin, işçilerin sorunlarını bilmeden, TİS taslağının işçilere sorulmadan, danışılmadan hazırlandığını. Şube Başkanı'nın özellikle üretiminin belli bölümlerinde durmasının ardından (ki bundan da Muharrem Kılıç sorumludur) atılan işçilerinin geri alınması için başlatılan direnişin bitirilmesi için girişimde bulunduğunu söyledi. Aytemizler işçisinin bu konuşmasına karşı Muharrem Kılıç yeniden söz alarak; işverenin, iş olmadığı için bazı bölümleri kapattığını ve bu yüzden işçi çıkardığını söyledi. Ayrıca kongre sürecinin yoğunluğuna rağmen 2-3 gün içinde Ankara'da olduğunu söyledi.

Muharrem Kılıç'ın konuşmasının ardından DİSK Tekstil Genel Başkanı Kazım Doğan yine bu

çerçevede bir konuşma yaptı. Aytemizler işçisi Muharrem Kılıç'ın verilerinin ve söylediklerinin doğru olmadığını ve eksik olduğunu belirterek cevap hakkı istedi. Ancak bu istek Kazım Doğan'ın etkisiyle kurulun oturumunu yöneten Divan tarafından reddedildi. Bunun üzerine Aytemizler'den gelen yaklaşık 6-7 kişilik işçi grubu slogan atarak salonu terketmek istedi. Grup, Süleyman Çelebi tarafından engellendi. Ardından bu duruma ilişkin Süleyman Çelebi bir konuşma yaptı. Konuşmada “Böylesi zor bir dönemden geçerken kapris yapmanın, kızıp küsmenin anlamı yok. Hiç kimse kongre salonunu terkedemez. Bu nedenle sizi kınıyorum ve eleştiriyorum. Herkesin DİSK geleneğine uygun davranması gerek” dedi. Bu konuşmaların ardından seçimlere geçildi. Seçimlerin sonucu önceden belliydi. Muharrem Kılıç'ın yeniden başkan adayı olduğu tek bir listeyle girildi. Seçimi bu liste kazandı.

Genel Kurul salonuna asılan pankartlar şunlardı; “Günü kurtaran değil geleceği inşa eden siyaset!”, “Küresel sermayeyi emek durdurur!”

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

KESK'in evrimi: Fiili-meşru mücadeleden yasaların

Bir kez daha mühürleri l

KESK söylenenin aksine bu sürecin örgütlenmesinde motor ve öncü güç değil, sıradan bir bileşen konumunda, kendiliğinden bir sürükleniş içerisindeydi. Eylem ve mücadele ufku savaş karşıtı duyarlılık ve emperyalist savaş güçlerinin “kabul edilebilir sınırları” tarafından belirleniyordu. Böyle olduğu için KESK bürokrasisinin savaşın başlaması ve sermaye iktidarının bu savaşın doğrudan suç ortağı olması durumunda herhangi bir mücadele perspektifi bulunmuyordu. Buna rağmen eylemlere katılan kitlenin ana gövdesini politizasyon düzeyi gelişkin kamu emekçileri oluşturuyordu. KESK yönetiminin ciddi bir çalışması olmaksızın onbinlerce emekçinin alanlara çıkıyor olmasının sırrı da buradadır.

Bürokratlar eliyle hazırlanan yenilgi

Sahte sendika yasasının geçmesiyle birlikte KESK yönetimi hızlı bir geçiş süreci yaşadı. Artık yasanın sahteliği bir yana bırakılmış, herşey yasaya uyum sürecine bağlanmıştı. Kongreler, üye kampanyaları, tüzük değişiklikleri, toplu görüşme süreci bu gerçeği ayan beyan ortaya koydu.

KESK yönetimi bu dönemde de, “toplugörüşmeyi sözleşmeye çevireceğiz” sloganıyla karşı tepkileri yumuşatıcı, yasaya dönük beklentileri güçlendirici bir çizgi izledi.

Sahte sendika yasasına uyum süreci esasta 11 yıllık fiili-meşru mücadelenin yarattığı birikimleri hızla tasfiye etme süreciydi. Düzen dışı arayışları zorlayan dinamiklerin bir deli gömleği içerisine sokulmasıydı. Bu süreç KESK yönetimi eliyle sancısız biçimde gerçekleşti. Uzun ve zorlu mücadele içerisinde ileri düzeyler kazanmış hareketin bu denli kolay biçimde yenilmesi şaşırtıcı görünebilir. Ama bu hareketin yılları bulan evriminin ortaya çıkardığı bir durumdu. Kendi içerisinde devrimci bir önderliği çıkaramayan hareket geldiği noktadan geriye düşüyordu. Reformist-icazetçi yönetim hareketin yaşadığı bu kırılmaya dayanarak yol alıyordu.

Bu dönemde fiili-meşru mücadeleyle mühürleri kırılarak kurulan sendikaların kapısına kilit vuruldu. Sessiz sedasız biçimde Yargı-Sen ve Asim-Sen kapatıldı. Bu kapatmalara karşı en küçük direniş sergilenmedi. Yasanın örgütlenmeye ilişkin getirdiği sınırlamalara da aynı biçimde uyum gösterildi.

Yasaya uyum sağlamak, bunun için tüzük, örgütlenme ve işleyiş planında KESK geleneğine ve değerlerine aykırı düzenlemeleri yapmak, KESK yönetiminin tüm pratik faaliyetinin ekseni oldu. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı, fiili-meşru mücadele hattı, azınlığın fikrini geliştirme ve yayma hakkı ile çoğunluk olma hakkının güvencelenmesi gibi kavramlar tüzükten çıkarılarak yasaya uygun hale

getirildi. Anadilde eğitim hakkı ise yuvarlanarak “anadilde öğrenim hakkı” yapıldı. Yasa dayatmadığı halde TİS ve grev hakkı kavramları tüzükten çıkarıldı. Kongreler yasaya endeksli olarak örgütlendi. Alınan hemen tüm kararlara yasanın çizdiği sınırlar rengini verdi. Profesyonel sendikacılık kabul edildi, yeni yönetimler reformist-icazetçi yapılar arasında pay edildi.

Bu dönemde geçmişin sonuçsuz takvim eylemlilikleri de artık bir yana itildi. IMF programları, sadaka zamları, memur kıyımı planları başta olmak üzere ciddi ekonomik, sosyal ve siyasal saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde KESK yönetimi ciddi tek bir eylem kararı dahi almadı. Herşey Kamu-Sen’le yapılacak “yetki” yarışına bağlandı. Üye kampanyası da bu koşullarda, Kamu-Sen’le ayrım çizgilerinin belirsizleştirilmesiyle sürdürüldü.

Kamu emekçilerine Kamu-Sen’den farklı hiçbir alternatif sunmayan üye kampanyası tümüyle pazarlamacı bir nitelikteydi. Geçmişin mücadele değerleri de bu kampanyaya dolgu malzemesi yapıldı. Ancak sonuç tam bir fiyasko oldu. Yetki üzerine yapılan tartışmalarla, Kamu-Sen’in sahte üye yazdığı argümanlarıyla bu fiyasko perdelenemeye çalışıldı.

Üye kampanyasının önemli bir sonucu KESK’in üye yapısının değişmesi oldu. KESK’te yanıt bulamayan büyük bir emekçi kitlesi sendikalardan uzaklaşırken, bir bölümü için de KESK artık bordrolarda yapılan aylık kesintiler dışında bir anlam ifade etmiyordu. Bu dönemde yeni üye sayısı önemli oranda artsa da, geçmişin mücadele geleneğinden uzak, sendikal mücadeleye yabancı bu unsurlar KESK’in ortalama üye profilini oluşturuyordu artık.

Toplu görüşme oyununun gönüllü oyuncularını

Üye kampanyası sonrasında toplugörüşme taslaklarının hazırlanması süreci de yaşanan evrimin

vardığı boyutları göstermesi açısından dikkat çekiciydi. Taban iradesinin tümüyle dışlandığı bu süreçte taslaklar tepeden inmeci bir tarzda oluşturuldu. İzlenen bu yöntem hem KESK’e hakim anlayışların “sendikal demokrasi” adına en basit ilkeleri dahi çiğnediklerini, hem de “toplugörüşmeyi sözleşmeye çevireceğiz” söyleminin karşılıksız olduğunu ortaya serdi. Bu durum toplugörüşme sürecinin ilerleyen aşamalarında çok daha çıplak biçimde yaşandı. Bürokratlaşma, taban inisiyatifini ve demokratik sendikal işleyişi kaba müdahalelerle felç ediyordu.

“Toplu görüşmeyi toplusözleşmeye çevirmek”, öncelikle buna uygun bir mücadele ufkunu, yasaları değil sınıf mücadelesini esas alarak greve yönelik ciddi ve somut bir hazırlığı gerektiriyordu. Taslakların işyerlerinden başlayarak tüm üyelerin katılımıyla yapılacak toplantılarda şekillendirilmesi, bu süreç içerisinde TİS komitelerinin örgütlenmesi ve üyelerin bilinçlendirilip motive edilmesiyle bu başarılabilirdi. TİS ve grev komiteleri, grev fonları, toplu görüşmeyi sözleşmeye çevirecek net bir eylem stratejisi ve somut hareket planı oluşturulabilirdi. Ancak bunların hiçbir yapılmadı. Sürecin her aşamasında sahte sendika yasasının, devletin ve IMF’nin koyduğu sınırlar eksen alındı. Kitlenin sürecin dışında tutulması için bilinçli bir çaba harcandı. Her hazırlık toplu görüşme masasında ortaya çıkacak iflasa yönelik tepkileri önceden kontrol etmeye yönelikti.

Bu sürecin en çarpıcı gelişmelerinden biri 250 şube başkanının toplu görüşme gündemli olarak bir araya getirildiği Danışma Kurulu iradesinin kaba biçimde hiçe sayılması oldu. Öyle ki, kamu emekçileri tarihinde ilk kez bir sendika başkanı böyle bir kurulun karar organı olmadığını söyleyebildi. Ve bu aynı yönetim, kendisinin hazırladığı taslaklar da dahil Danışma Kurulu’nca şekillendirilmiş tüm taslakları (talepleri) gözardı ederek, Kamu-Sen ve Memur-Sen’den temsilcilerin katıldığı “Yüksek İdari Kurul” toplantısına gönderdiği 3 temsilci aracılığıyla geri bir protokole imza attı. Bu protokol esnek çalışmaya ilişkin bir maddeyi de içeriyordu. Tabandan gelen basınç karşısında bu imzalar göstermelik olarak reddedildi, ama birkaç maddelik şerhle protokol onaylandı. İşte “toplular görüşme”ye böyle bir protokolle girildi. Bürokratlaşma daha da ileri boyutlar kazandı, Kamu-Sen’le ayrım çizgileri iyice belirsizleşti.

Toplu görüşme süreci tüm bunlardan sonra tam bir oyun halini aldı. Sendikal yaşamın dışına düşürülmüş olan ama mücadele isteği taşıyan emekçiler alanlara toplanarak, Sami Evren’in Kamu-Sen yönetimiyle birlikte devlet yöneticileriyle yaptığı görüşmelerin izleyicisi konumuna düşürüldüler.

Pazarlık havası verilen masabaşı toplantılar, başbakanla yapılan uzun görüşmeler emekçilerde bu sürece yönelik beklentileri arttırmaya yönelikti. Ama bu da bir komedi olmaktan öteye gitmedi. Talepler önce ücret artışına, sonra insanca yaşamaya yeterli sınır olan 1 milyardan 300 milyona, daha sonra da 100

Mücadeleden yasaların ardına.../2

Kırmak için ne yapmalı?

milyona kadar indirildi. Tabanın iradesi hiçbir şekilde dikkate alınmadı. Kısa sürede taleplerde bu kadar hızlı geri adım atanların en azından verilecek bir hesabı olmalıydı. Bu durumda göstermelik eylemler yine imdada yetişti. Tatil saatlerine denk getirilen gülünç iş bırakmalar, “eylem tehditleri” vb... Sonuçta hükümetin aylar önce planladığı bir zammı ciddi ciddi toplu görüşmenin sözleşmeye çevrilmesi olarak sunabildiler.

Grevden sözedenler sahip oldukları “mücadele” ufkunu bu sürecin sonunda yalın biçimde ortaya koydular; hesap sandıkta sorulacaktı! Yani kamu emekçilerinin iradesi bu dört dörtlük “toplular görüşme” oyunuyla birilerinin meclis hayallerine dayanak haline getiriliyordu.

Kamu emekçileri hareketi, bürokratik mekanizmaların güçlendirilerek mücadelenin toplu görüşme süreçlerine endekslenmesiyle, tam bir çıkmaza sokuldu. Orta oyunu biçiminde yaşanan 2002 toplu görüşme sürecinin ardından KESK’e egemen bürokrasi tam bir suskunluğa büründü. Bürokratik tarz ve işleyiş yeni boyutlara ulaştırılırken, iktidarın kesintisiz ekonomik-sosyal saldırıları yine benzer bir suskunlukla geçirtilirdi.

Emperyalist savaş dönemi: Bürokrasiye soluklanma imkanı

Emperyalist savaş süreci KESK bürokrasisinin, yaşanan açmaz ve tabanda artan öfke yoğunluğundan kaçması için bir kanal oldu. Toplum çapındaki savaş karşıtı duyarlılığın yarattığı meşru hareket alanı içerisinde bir dizi eylem ve etkinlik düzenlendi. KESK bu süreçte savaş karşıtı koordinasyon içerisinde yer aldı. Daha önce EP’de devredilmiş olan bağımsız inisiyatif iradesi bu dönemde de Savaşa Hayır Koordinasyonu’na bırakılıyordu. EP işçi sendikalarının ağırlığını oluşturduğu bir merkezi platform olarak kamu emekçilerinin sınıf hareketiyle birleşme ihtiyacına verilmiş “sağ” bir yanıtken, yeni merkezi platform “sol liberal” bir yelpaze içerisinde KESK bürokrasisinin siyasal ihtiyaçlarına karşılık düşüyordu.

KESK söylenenin aksine bu sürecin örgütlenmesinde motor ve öncü güç değil, sıradan bir bileşen konumunda, kendiliğinden bir sürükleniş içerisindeydi. Eylem ve mücadele ufkunda savaş karşıtı duyarlılık ve emperyalist savaş güçlerinin “kabul edilebilir sınırları” tarafından belirleniyordu. Böyle olduğu için KESK bürokrasisinin savaşın başlaması ve sermaye iktidarının bu savaşın doğrudan suç ortağı olması

durumunda herhangi bir mücadele perspektifi bulunmuyordu. Buna rağmen eylemlere katılan kitlenin ana gövdesini politizasyon düzeyi gelişkin kamu emekçileri oluşturuyordu. KESK yönetiminin ciddi bir çalışması olmaksızın onbinlerce emekçinin alanlara çıkıyor olmasının sırrı da buradadır.

1 Mart eylemi, onbinlerin katıldığı, bir dizi uluslararası ve ulusal etkenin örtüşmesiyle sermaye iktidarına geri adım attırıldığı bir eylem oldu. Bu sınırlarda bir kazanım olarak görülebilecek bu sonuç bürokratlarca önderliklerinin gücüne kanıt sayıldı. Oysa ne 1 Mart eylemi onların başarısıydı, ne de tezkere salt bu eylemin ortaya koyduğu maddi gücün bir sonucu olarak geri çekildi.

KESK bürokrasisi ne savaşın durdurulacağına inanıyordu, ne de savaşa karşı duracak bir mücadele programına sahipti. Nitekim 1 Mart sonrasında, özellikle de savaşın başlamasıyla ortaya çıkan edilgen tutum bunun kanıtıdır. Alınan iş bırakma kararları kağıt üzerinde kalırken, yüksek perdeden yapılmış çağrılar karşılık bulmadı. Dahası yönetimde önemli bir ağırlık oluşturan “Yurtseverler” savaşa desteklerini çeşitli sendikal platformlarda dışavurma rahatlığını bulabildiler.

Aynı dönemde sahte sendika yasasıyla birlikte devrimci kamu emekçilerinin sendikal alanda bir taraf olmaktan çıkmaları ise ileri bir boyut kazandı. Politikasızlık ve liberal çizgiyle ayırım çizgilerinin çekilememesi onları KESK bürokrasisi karşısında tümüyle savunmasız bıraktı.

12 yıllık mücadelenin birikimlerinden geriye kalan

Sahte sendika yasasının meclisten geçmesinin

üzerinden iki yıl geçti. Kamu emekçilerinin büyük bedellerle yarattığı örgütsel ve moral değerlerden geriye neredeyse salt bir kabuk kaldı. 12 yıllık mücadelenin birikimleri sahte sendika cenderesi içerisinde eritildi. Grevli-toplusözleşmeli sendika mücadelesinin, hak verilmez alınır şiarının, toplum çapında sarsıntılara yolaçan büyük bir özgürleşme hareketinin yerini her yıl tekrarlanan bir orta oyunu aldı. Birinci perdesi bir yıl önce dört dörtlük biçimde oynandı bu oyunun. Bugün ikinci perdesi açılıyor. Oyuncular aynı, roller belli. Sermaye sınıfı ve onun devleti ile kolkola ihanet çizgisinde bir hayli yol kateden bürokratik KESK yönetimi. Bu bir oyun, bu oyunda kamu emekçileri, onların hak talepleri ve çıkarları yok. Onlar sahnenin dışındalar ve elleri kolları bağlı. Mevcut durumda kamu emekçilerini bir taraf haline getirecek devrimci önderliğin yaratılması yakıcı bir önem taşıyor

Kamu emekçileri sendikalarını yoktan vetttiler. Mühürleri kıranlar uzlaşmacı önderlikler değil, haklı ve meşru talepleri temel alarak fiili mücadele hattında yürüyenlerdi. Bu yürüyüşün anahtarı, prangaları kırma cüreti, bilinci ve iradesidir. Sahte sendika yasası cenderesini kırarak olan da budur.

Bir kez daha mühürleri kırmak için ne yapılmalı?

Sahte sendika yasasıyla yeniden “memurlaşma” sürecine sokulmuş bulunan kamu emekçileri, bu sürece son vermek için, sadece sermaye sınıfı ve devletin değil sendikal bürokrasisinin koyduğu sınırları da parçalamak durumundadırlar. Bunun için öncelikle mücadele tarihimizin çok yönlü bir değerlendirilmesi/muhasebesi yapılmalıdır.

Bugün hareketin ileri-devrimci güçleri bir dağınıklık yaşıyorlar. Mevcut reformist-icazetçi anlayışları aşacak bir mücadele programından yoksun, etkisiz sendikal muhalefet sınırlarında bir çizgide bulunuyorlar. Yola yeniden çıkmak herşeyden önce mevcut durumla çok yönlü olarak hesaplaşmaktan, bu temelde ayrışma, netleşme ve ortak bir önderlik odağını yaratmaktan geçiyor. Yeni bir başlangıç yapmanın kritik halkası budur. Devrimci bir önderlik odağı hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir önderlik pratiğiyle

mümkün olacaktır. Net bir mücadele programı ve hareket planına bağlı olarak işyerlerini temel alan bir çalışma hattı ile böyle bir önderlik odağının yaratılması mümkündür.

Reformist-icazetçi yönetim son yıllarda ciddi boyutlara varacak biçimde sendikal demokrasi ve kurumları tahrip etmiş bulunmaktadır. Özellikle işyeri temsilciliği kurumunun işlevsizleştirilmesi kritik önemdedir. Taban inisiyatifinin bu en temel mekanizması işlemez hale getirilmiştir. Bu süreç tersine çevrilmeli, işyeri temsilcilik kurumunu işletecek adımlar atılmalıdır.

Zaman kaybetmeden işyeri örgütlülükleri (komite, platform, meclis vb.) oluşturulmalı, fiili-meşru bir mücadele hattını geliştirmek için işyeri toplantılarına başlanmalıdır. Sendika ve KESK genel merkezinden karar beklemeden harekete geçilmelidir. İşyeri örgütlenmelerinin temel karar organı olarak tanınması bir ilke haline getirilmeli, bu doğrultuda etkili bir çalışma yürütülmelidir. Tavandan tabana ilerleyen karar süreçleri tersine çevrilmeli, eylemler devletin çizdiği sınırlara hapsolmaktan kurtarılmalıdır.

Bunları başarmak, devrimci bir mücadele programı etrafında kamu emekçilerinin örgütlü birliğini sağlamaktan geçiyor. İktisadi, sosyal, sendikal ve özlük taleplerimizle siyasal taleplerimizi bütünlük içerisinde formüle eden bir mücadele programı oluşturulmalıdır. Haklarımızı söke söke almak için taban inisiyatiflerini temel alan, net bir stratejiye dayalı, genel grev hattına bağlı bir hareket planı çıkarılmalıdır.

III- Sosyalist Kamu Emekçilerinin devrimci mücadele programı

Sendikal taleplerimiz:

* Sahte sendika yasasına hayır! Kamu emekçileri ve tüm çalışanlar için grevli-toplusözleşmeli sendika, sınırsız grev ve genel grev hakkı!

* Yapay olarak yaratılmış memur-işçi ayrımına son! Kölelik yasası ve kamu personeli rejimi yasa tasarısı geri çekilsin! Tüm ücretli emekçileri kapsayacak ortak demokratik bir iş yasası!

Acil demokratik ve sosyal taleplerimiz:

* Kamu emekçilerinin asgari ücreti, vergiden muaf ve 4 kişilik bir ailenin asgari geçim ücretinin üstünde olmalıdır.

* Haftalık çalışma süresi 35 saatle sınırlanmalıdır.

* Eşit işe eşit ücret uygulanmalıdır.

* Herkese parasız sağlık hizmeti ve her düzeyde parasız eğitim imkanı sağlanmalıdır.

* Zorunlu tasarrufların gerçek faizleri, işveren payları da dahil olmak üzere bir kerede ve nakden ödenmelidir.

* Mezarda emeklilik yasası tüm sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılmalıdır.

* Emekli Sandığı primlerinin tamamı işveren (devlet) tarafından ödenmelidir. Emekli Sandığı'nın yönetiminde kamu emekçileri söz ve karar sahibi olmalıdır. Sigorta kapsamı işsizlik, kaza vb. ile genişletilmelidir.

* Tüm özelleştirme uygulamalarına son verilmelidir. Kamu alanını sınırsız biçimde emperyalist-kapitalist yağma ve sömürüye açmayı amaçlayan “Kamu Yönetimi Reformu” ve “Yerel

Yönetimler Reformu” geri çekilmelidir.

* İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilmeli, tüm dış borç ödemeleri durdurulmalı ve geçersiz sayılmalıdır.

* Kamu emekçilerinin teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışması yasaklanmalı, zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme uygulanmalıdır.

* Söz, gösteri, toplanma, basın ve örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır!

* Her türden gerici-şoven-faşist baskılara ve anti-demokratik uygulamalara (sürgünler, soruşturmalar, cezalandırmalar vb.) son verilmelidir.

Özlük taleplerimiz:

* 657 sayılı yasa, tüm eklentileri ile birlikte kaldırılmalı, bu kapsamda yapılan düzenlemeler toplusözleşmelerle belirlenmelidir!

* Kamu işyerlerindeki her türlü taşeron, dernek, vakıf çalışanları ile tüm sözleşmeliler kadroya alınmalıdır!

* İşveren devlet tüm çalışabilir nüfusu istihdam edecek politikalar uygulamalı, bu çerçevede kamu işyerlerinin kadro ihtiyacı ilgili alanlarda eğitim görmüş emekçilerce, ek bir sınava tabi tutulmaksızın karşılanmalıdır.

* İşe alma, tayin, terfi ve geçici görevlendirmeler ile kamu işyerlerinde üretilen tüm hizmetlerin içeriği ve niteliğinin belirlenmesinde sendikaları aracılığıyla kamu emekçileri söz-yetki ve karar sahibi olmalıdır.

* Kamu işyerlerinde çalışma koşulları, iş sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili düzenlemeler sendikalarla birlikte yapılmalı ve çalışanların denetiminde olmalıdır.

* Tüm kamu işyerlerinde yemek, ulaşım ve kreş ücretsiz olarak karşılanmalıdır.

* Kamu emekçilerinin yetenek, bilgi ve birikimlerini artıracak tüm eğitsel etkinlikler teşvik edilmeli, çalışılan alanla ilgili eğitsel etkinlikler işgününden sayılmalı, alan dışı eğitimler için uygun çalışma koşulları sağlanmalıdır.

Mücadele yöntemi:

* Kamu emekçilerinin mücadelesinde “tabanın söz ve karar hakkı” temel, sendika yönetimlerinin inisiyatifli talı olmalıdır.

* Temel örgütlenme ve temel karar oluşturma birimi işyerleri olmalıdır. Söz ve karar hakkı işyeri örgütlülükleri üzerinden kullanılmalı, mücadele işyerleri temelinde yükselmelidir. İşyeri temsilcilerinin oluşturduğu kurullar karar organları, yönetim kurulları yürütme organları olmalıdır.

* Tüm seçimler işyerlerine konan sandıklar aracılığıyla ve doğrudan seçim yöntemiyle yapılmalı, delegelik sistemine son verilmelidir.

* Temel mücadele yöntemi fiili-meşru-militan mücadeledir. Mevcut yasal sınırları parçalamak mücadelenin temel hedeflerinden biri olmalıdır.

* Kamu emekçileri, toplumsal yaşamın tüm alanlarındaki gerici-şoven-faşist uygulamalara, devlet terörünün her türüne karşı aktif tutum almalı, anti-demokratik uygulamalara karşı hizmet üretiminden gelen gücünü temel alan bir direniş çizgisi oluşturmalıdır.

* Ekonomik-sosyal, özlük ve sendikal taleplerimizin tümü siyasal-demokratik taleplerimiz ile bütünlük içinde ele alınmalıdır.

* İşyerlerinin baştan aşağıya demokratikleşmesi için kararlı bir mücadele yürütülmelidir.

* Mücadele “sermayenin değil emekçilerin yönettiği bir ülke” hedefiyle yürütülmelidir.

Sendikalarımız sınıf mücadelesinin, devrim ve sosyalizmin mücadele okulları olarak kavranmalıdır.

* Kamu emekçilerinin mücadelesini işçi sınıfının diğer katmanlarından ayıran, onları baskı ve sömürüyü geriletme mücadelesinden tecrit eden, sınıfsal içeriğini bulandıran, devrim ve sosyalizm hedefinden uzaklaştıran tüm anlayışlarla mücadele edilmelidir.

* Mücadelenin temel perspektifi, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” olmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Devrim için Partili mücadeleyi büyütelim!

Parti'nin çağrısı sahibine ulaştı

Şubat ayında, MYO aracılığıyla Partimiz, yeni bir dönemin başladığını duyurdu. Komünistler, “Devirmeyen darbe güçlendirir!” diyerek hızlarını kesmeden yürüdükleri yolda yeni bir menzile varmışlardır. Yılların emeği, çekilen acılar, ödenen bedeller, biriktirilen umutlar, boşa gitmedi. Komünist hareket, dostun-düşmanın önünde yenilmezliğini bir kez daha kanıtladı. Şimdi yeni bir güç, taze bir solukla yükleniyoruz devrimci sınıf mücadelesi görevlerine.

Yeni dönemin tahlili, eksikliklerin ve olanakların saptanmasının yanı sıra Partimiz, sözkonusu değerlendirmesinde bir çağrı yapmaktaydı: Parti'yi her alanda ve her yönden güçlendirelim! Bugünün en somut ve acil görevi, bu çağrıya tüm alanlardan yanıt vermektir.

Hiç kuşku duyulmasın ki; çeliğin aldığı suyu tanınması gibi, genç komünistler de kendilerine yol gösteren önderliğin bu çağrısına gecikmeksizin yanıt vereceklerdir.

Zor dönemde devrim ateşini harlamak

Emperyalist-kapitalist barbarlığın ABD haydutluğu şahsında, tüm dünya halklarına açtığı savaş sürüyor. Dünyayı barbarlığın pençesine sürüklemeye çalışanların aldıkları yanıt da buna uygun olacaktır. Nitekim Ortadoğu'da yüreklerini sapanlarının ortasına yerleştiren genç savaşçılar, çocuklarına süt yerine kavga andı içiren analar, emperyalist metropoller zorbalara dar edenler, savaşarak hayatın kibirli güzelliğini günbegün ortaya çıkaranlar, dünyanın dört bir yanından dostlarımız, yoldaşlarımızla biz de bu onurlu yanıtın imzacılarıyız.

Daha dün kulakları sağır eden bir gerici propaganda kampanyasıyla bıktırıcı biçimde yineledikleri “sosyalizm öldü”

nutuklarından yalnızca on yıl sonra bugün geriye ne kaldı? Dünyayı sinsice yağmalama, milyonları suskun bir intihara kurban etme düşleri nerede?

İşte en alçak yalanların ardından ve binlerce masum insanı katlederek girdikleri Irak... O küstah havalardan geriye asker ölülerinin hesabını tutma telaşı kaldı. Gözlerini diktikleri İran'da milyonlar, Amerikan terörizmine prim vermek bir yana, kendi teröristlerine baş kaldırıyorlar. Zararsız ve barışçıl diye yutturmaya çalıştıkları Avrupa işçi sınıfının ve gençliğinin eylemleri, onların korkularını tetikliyor; köşklerini, konaklarını, zirvelerini binlerce polisle koruma ihtiyacı duyuyorlar. Oysa Prometheus'un şanlı eylemi karşısında zulüm kalesi Olympos'u koruyamayan Hermes gibi, bu binlerce polis de ateşin çalınarak insanlığı ısıtmasını engelleyemeyecektir.

Bugün altı kıtada, binlerce ayrı dilde barbarlığa meydan okunmakta, meydanlarda başka bir dünyanın özlemi haykırılmaktadır. Gün bu haykırışları tek elde toplama, işçi sınıfının demir yumruğu ile çürümüş

düzene vurma günüdür. Gün nasırlı ellerle ve asla nasır tutmayan yüreklerle yeni bir dünyayı örgütleme günüdür. Günün sorumluluğu budur; devrimci bir önderlik yaratılmalı ve tüm cephelerde iktidarı hedefleyen bir savaş verilmelidir.

Kuşkusuz bu görev, herkesten çok komünistlerin omuzlarındadır. Komünistler, her defasında bu görevin biricik sahipleri olduklarını ispatlamışlardır.

Ustannın çekici ellerimizde!

Komünist hareketin dünya çapında yaşadığı gerileme ve dağılma süreçlerine kendi coğrafyalarından yanıt veren Türkiye'deki komünistler, yeni bir dönemin müjdeciliğini

yapmışlardır. Birikmiş sorunlar karşısında geri adım atmamışlar, marksizmin en keskin silahlarını kuşanarak bu sorunların üzerine gitmişlerdir.

“Yeni Ekimler için!” şiarı aynı zamanda Yeni Ekimler'in gerektirdiği yeni silahları dövmek için örs ve çekicin başına geçme çağrısıdır. Ustannın çekicini tutan eller, devrime yeni bir soluk, genç ve yiğit neferler ve asla eskimeyecek silahlar kazandırmışlardır. Biz, bu örs ve çekicin arasında dövülen çelik olmalıyız; suyumuzu tarihin gördüğü en devrimci sınıfın ideolojisinden, bilimsel temellere dayalı Marksizm-Leninizm'den alıyoruz!

Ölümden korkmayanlar, ölümsüz sayılırlar; direnmeyi bilenler yenilmezler!

Barbarlığın karanlık bekçilerinin alçakça oyunları, tezgahları, zorbalıkları, gerçek sınıf devrimcilerini hiçbir dönem durduramadı, yıldıramadı. Burjuvazinin mezar kazıcıları, tarihin gördüğü en güzel işe tırnakları ve dişleriyle devam ettiler. Devrim savaşçıları,

işkencehaneleri, zindanları, egemenlerin köhnemiş inlerini özgürlük rüzgarıyla doldurmayı bildiler.

Komün'de, Ekim'de, Stalingrad önlerinde su içer gibi rahat, düşmanın uykularını kaçırarak kadar inançla ölmeyi bilenler, sınıfların ve sınırların olmadığı bir dünyayı yaratma mücadelesinin hamalları olarak her defasında yeniden yaratıldılar. Dünyayı omuzlarında taşıyan dev, işçi sınıfı, savaşmayı bir kez öğrendikten sonra asla unutmadı.

Komünistler, onurlu yaşamayı da, en onurlu ölümleri de bu savaşın içinde öğrendi. İşte Habip, işte Ümit, işte Hatice, işte gülüşleri işkencehanelere, zindanlara sığmayan yoldaşlarımız...

Biz, bu gülüşün ufku olmalıyız; suyumuzu şehit yoldaşlarımızın fedakarca açtığı yolda yürümekten alıyoruz!

Uğruna tereddütsüz ölünecek bir davaya adanmak

En zor sorunları aşmamızı sağlayan, en zorlu yollarda yürümemizi kolaylaştıran örgütlülüğümüzdür. Savaşın tek gerçek dayanağı birlikte yer almaları, örgütlü davranmalarıdır. Örgüt, komünist için koca bir aile, biricik sevgili, sabahın ak yeli, ekmeğin taze kokusudur; örgüt, uğruna tereddütsüz ölünecek davadır! Örgüt geleceğin üretildiği fabrika, özgürlüğün yetiştirildiği tarladır.

Örgüt, demek oluyor ki Parti, tek gerçek silahımız, biricik dayanağımızdır. Burada yaşamımızı ilmek ilmek örmek, devrimi örgütlemek için bir araya geldik. Şimdi bize, gençliğe yapılan çağrıya bu bilinçle yanıt vermeliyiz. Biz, bu çağrının yol gösterdiği gelecek olmalıyız; suyumuzu Partili mücadeleden alıyoruz!

Genç komünistler görev başına!

Partili mücadelenin gerektirdiği daha ileri sorumlulukları taşıyabilecek güçte ve yetenekte olan genç komünistlerin, Parti'yi güçlendirmek için yeni bir ateş yakmaları gerektiği açıktır. Son birkaç yılda alınan mesafe elbette küçümsenecek gibi değildir ve kaydedilen ilerleme gözler önündedir. Buradan alınacak dersler ve itkiyle daha ileriye hedeflemeli, yeni bir atılım gerçekleştirmeliyiz.

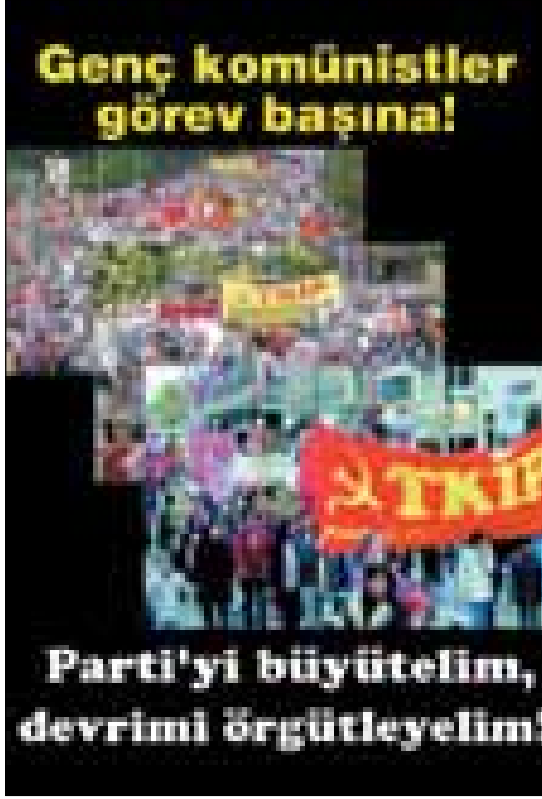
Parti'yi güçlendirmek, kendimizi güçlendirmek, gençliğin mücadelesini büyütmeğe geçiyor. Yakılan ateşi harlamak için kendimizi her yönden iderletmeli, geliştirmeli, nitelik planında daha büyük adımlar atmalyız. Önümüzdeki dönemin görevlerinin gerektirdiği bilinç açıklığını, ateşte sınanmış komünist iradeyi ve örgütlü mücadele yeteneğini kazanarak Parti'ye yaraşan neferler olduğumuzu kanıtlamalıyız.

Gençlik bir yol ayrımında durmaktadır. Ya sessiz kalacak ve her şeyini yitirecek, ya da geleceğin temsilcisi olmasının hakkını verecek ve yaşamı kazanacaktır. Bizler, bu yol ayrımında çok önemli bir görevi omuzladık: Önderlik.

Elbette verilecek sınavın başarısı da başarısızlığı da tümüyle bize bağlı değil; ama başarısızlık da, zafer de bize mal edilecektir. Öyleyse gençlik içerisinde yürüttüğümüz faaliyeti bu sorumluluk duygusuyla örmeli, olanaksızlıkları yenmeliyiz. Güçlerimizin sınırlılığı beklemenin değil, kendimizi aşarak en zor görevlere atılmanın vesilesi olmalıdır. Yaşamımızın temeline oturtmamız gereken davanın bizden beklediği budur; sorumluluk, fedakarlık, şevk ve hırs la devrim için çalışmak...

Partimiz'in çağrısına yanıtımız açıktır:

Gün doğacağı anı bilir, çelik aldığı suyu tanır; Partili mücadelede yerimizi alacağız!

“Devrim bir yıkma ve yapma diyalektiğidir!..”**Örgütlü mücadelenin ateşi içinde
işçi sınıfı devrimciliği****Devrimci yaşam**

Çürümüş kapitalist sistem, tüm araç ve kurumlarıyla yıkılacaktır. Komünistler, kapitalist barbarlığa son verecek cüreti, yıkma ve yapma diyalektiğini kavramış olmanın verdiği güçten almaktadırlar. Her gün sistemin karşısına dikilerek onu bir parça yıkan komünistler, bu mücadele içerisinde barbarlığın kendi yaşamları üzerinde kurduğu boyunduruğu parçalamaktadırlar.

Bu hesaplaşma alanı, devrimin yaşamımıza uygulanması sonucunu doğurur. Kişinin kendi zayıflıklarıyla mücadelesi, bir başka deyişle kendi içindeki düzenle hesaplaşması, yalnızca sabah erken kalkmak, düzenli yaşamak vb. ile sınırlandırılmaz. Devrim, mücadele içinde çelikleşmiş kadroların itici gücü ile başarılabacaktır.

Bu bilinçten hareketle her militan, kendini tekrar tekrar mücadelenin ateşinde yeniden kalıba dökmelidir. Şehit yoldaşlarımız ve mücadele içinde sayısız kadrosuyla partimiz, bu konuda örnek alınacak bir birikim yaratmış durumdadır.

Kapitalizmde komünist olabilmek

Komünistler, dönüştürmeye çalıştıkları toplumun içerisinde yaşamaktadırlar. Toplumdaki değişmeler, onların yaşamlarına da yansır. Devrimci kadronun toplumun geri kesimlerinden ayrılan bir yanı, bizzat bu toplumu dönüştürme iddiası ve çabası ise; diğer yanı da, değişim ve dönüşümün etkilerini kendi yaşamı üzerinden gözleyebilme yeteneğidir.

Kapitalizmde yaşayan komünistler olarak, haliyle yaşamımızda bu sistemin kültüründen, yaşam biçiminden ve yapısından izlere rastlamak mümkündür. Sorun, bunları tespit edebilme yeteneğini gösterebilmek ve ardından pratik-teorik eğitim bütünlüğünü kazandıran örgütlülük temelinde çözebilmektedir.

Her sınıf üretim sistemi içinde tuttuğu yere göre kendi yaşam biçimini ve kültürünü oluşturur. Aylak ve sömürücü bir sınıf olan burjuvazi, kendi iktidarının getirdiği çürümüşlükleri emekçi kitlelere ve gençliğe dayatıyor. Yaşam biçiminde bencillik, toplumsal sorunlarda duyarsızlık, yardımlaşma ve dayanışma duygusundan yoksunluk vb. olgular, kapitalist rekabet ve kâr hırsının insanda yarattığı yabancılaşmanın bazı görünümleridir. Devrimciler de kimi durumlarda bu çürümüşlükten etkilenebilirler. Burada temel nokta, kapitalizm dolayısıyla yaşanan bu yabancılaşmaya örgütlü bir karşı koyuşun olup olmadığıdır.

Değişim ve dönüşümün yönü

Tüm baskı ve propaganda aygıtları ile örgütlü olan bir sisteme karşı koymak, bu çürümüşlüğün tüm yaşamımızı ablukaya alan zincirini kırmak ve kendi kültürümüzü yaratmak için adımlarımızı hızlandırmalı, iktidar mücadelesine odaklanarak örgütlü olmanın gereklerini yerine getirmeliyiz. Karşımızdaki sistematik terör ve baskı aygıtına karşı koyabilmek için, işçi sınıfının çelik disiplinini kuşanabilmeli ve kendimizi devrimci yaşam içinde bilimsel programımız ışığında tekrar ve tekrar üretebilmeliyiz. Yaşamımızdaki zayıflıkları, küçük burjuva zaafaları, ancak böyle bir temelde çözmek mümkündür.

Devrimci bir kadro, kendi sorunlarını ancak örgütlülük içerisinde çözebilir. Çoğu zaman karşılaştığımız “Ben yapamıyorum! Gideceğim ve daha

güçlü geleceğim...” diyenler aslında en can alıcı gerçeği gözardı ediyorlar ve soluğu düzenin kollarında alıyorlar. Sorunların örgütten ve örgütlülükten kaçarak burjuva sistemin içinde değil, bizzat devrimci faaliyet içinde çözüleceği gerçeği pratikte sınanmış bir doğrudur. Zira sınırlı sayıda istisnanın dışında örgütten ve örgütlülükten bu şekilde kaçanlar, düzenin bataklığında bir süre çırpınmışlar ve sonra eriyip gitmişlerdir.

Devrimci iç yaşamın örgütlenmesi

İşçiler ve emekçiler, tüm yaşamları boyunca çalışmak durumundadırlar. Üretim sürecinin içerisinde bulunarak üretkenliği, işbölümünü ve paylaşımı yaşayarak kavrarlar ve sınıfsal bir norm haline getirirler. İşçi sınıfı, kolektif yaşam alanı olan fabrikada disiplin altına girmiş ve karakterini korumuştur. Özel mülkiyet alanının dışında olan bir sınıfın yaşama şansını ancak böyle bir disiplin ve çalışma temposu ayakta tutabilmektedir. İşçi sınıfı devrimcilerinin de işte bu basit gerçeklerden harekete geçmesi ve kendi yaşamları içindeki zaafılara karşı acımasızca mücadele etmesi gerekmektedir.

Sabah erken kalkmak, güne örgütlü başlamanın ilk adımıdır. Tüm haftayı ve her günü çok iyi programlamak, bu alanda aksamaya mahal vermemek, işçi sınıfına ve devrime olan sorumluluğumuzdur. Evimizin düzenli olması ve ev içinde işlerin kolektif bir bakışla örgütlenmesi, devrimci yaşam ve faaliyetin olmazsa olmaz yanlarıdır. Odamızın derli toplu olmasından yaşam tarzımızın düzenlenmesine kadar birçok konuda disiplin altına girmek, kendimizi yeniden üretmenin ve devrimcileştirmenin ilk adımıdır.

Yaşamımızla emekçi kitleler içinde örnek alınacak bir kişilik olabilmek, işçi ve emekçilerin kültürüne yabancı düşmemek, bize örgütlü mücadelede çeşitli avantajlar sağlayacaktır. Söylediklerimiz ile yaptıklarımız arasındaki açığı ne kadar daralırsa, işçi ve emekçilere o kadar güven verebiliriz. Zira işçi sınıfı devrimciliğini temsil ettiğimizi bu sınıfa göstermek, yalnızca teorik yaklaşımlarımızla değil, ama bundan ziyade bu yaklaşımların göstergesi olan ahlakımız ve devrimci yaşam tarzımızla mümkün olmaktadır.

Demek ki, yaşamımızın tutarlı olması ve kişiliğimizle kitlelere güven verebilmemiz teorik üstünlüğümüzün doğal sonucu olabilmelidir. Rusya’da işçiler, Lenin gibi bir önderin en çok etkilendikleri yanı sorulduğunda, birincisi “O söylediklerine kendisi de inanıyor!” ve ikincisi “Yaşamı, yaptıkları ve söyledikleri ile tutarlı biri” diyorlar. Yine gençlik çalışmamızda Ümit yoldaş kişiliği ve yaşam tarzı ile birçok insanı etkileyip devrim mücadelesine katabilmiştir.

Sorunu böyle koyduğumuzda, devrimci iç yaşamımızı örgütlerken neyi eksen almamız gerektiği de ortaya çıkıyor.

Yoldaşlık ilişkileri

Aynı idealler için biraraya gelmiş, aynı bilimsel dünya görüşü ile donanmış ve dostun düşmanın önünde göndere çekilen bayrağımızın, programımızın altında birleşip savaşan komünist militanlar olarak, büyük ailemizin birer parçası durumundayız. Ve bu büyük aile içinde ilişkileri belirleyen temel aracımız, partimizin tüzüğüdür.

Yoldaşlık, ancak doğru temellere dayalı bir ilişkide, devrim ve sosyalizm mücadelesinin gereklerini yerine

Ekim Gençliği*Temmuz 2003 sayısı çıktı!..***Devrim için Partili mücadeleyi
büyütelim!**

**Kürt halkı üzerindeki
baskılar artıyor!**

Kürt halkına özgürlük!

Türkiye’de demokrasi!..

**Af değil özgürlük,
kahrolsun faşist diktatörlük!**

Irak’ta direniş bayrağı yükseliyor!

İran gençliği direniş ateşini yaktı!

Direnen Filistin kazanacak!

**Liseli gençlik çalışmasının bazı
sorunları**

**Genç işçileri devrime kazanmak için
ileri!..**

YÖK yasa tasarısı*(orta sayfa)*

**Semt gençliğini kuşatan
çürümüşlük ve nedenleri**

**Devrimci enternasyonal
dayanışma için ileri!**

**Barbarlık ile sosyalizm
savaşı bitmedi...**

**“Devrim bir yıkma ve yapma
diyalektiğidir!..”**

Devrimci eğitim sorunu üzerine

“Dizi dizi” yalanlar!

Yabancı bir ölüm!

Mücadele postası

getiren kadrolar nezdinde doğru kavranabilir. Komünistler yoldaşlarını, “üzerlerine yağacak kurşunları paylaşacak” kadar çok severler. Yoldaşlık, komünistler için her tür ilişkinin (aile, sevgili, dostluk) üzerinde yer alır. Biz yoldaşlarımız için yeri geldiğinde gözümüzü kırpmadan ölümü kucaklayacağız; bizi komünist devrimci yapan en temel üstünlüklerimizden biridir bu.

Komünistlerin “özel yaşantı”sı yoktur

Komünistler, döne döne özel yaşantılarının olmadığını dile getirdiler. Aynı mücadeleyi paylaştıkları insanlardan, işçi ve emekçilerden örgütsel güvenliğin gerektirdiğinin dışında bir gizlilikleri yoktur. Komünistler, sevgiden mücadeleye kadar birçok alanda yoldaşlarından hiçbir şey gizlemezler. Tüm eksikliklerinin bilincinde olan komünist, bunu yoldaşça paylaşımına aşacağını bilmektedir.

Bu, sadece iyi niyet ya da örgütsel yaşamın getirdiği bir davranış tarzı olarak ortaya çıkmıyor; ama aynı zamanda, temsil ettikleri değerlerin sonucu olarak beliriyor. Komünistler, burjuvazinin yalanı, dejenerasyonu ve güvensizliği kitleler içinde yaygınlaştırmaya çalıştığı bir ortamda; özel yaşamın dokunulmazlığı adı altında insana ait değerlerin hiçe sayıldığı bir sistemde; sevgi adına salt bedenlerin birlikteliğine dayanan, yozlaşmış aile içi ilişkilerin ortasında, eşlerini aldatan çürümüş unsurların cirit attığı bir dünyada, kendi kültürlerinin bayraktarlığını yaşamları ile yapmaktadırlar.

Kendi eksiklerinin üstünü örtmeye çalışan bir komünist, sadece bunların ortaya çıkmasını geciktirecek ve sorunun aşılabacağı noktanın önünü kapatmaktan başka bir şey yapmış olmayacaktır. Zaten devrimci yaşam bu tipte aksaklıkları hemen önümüze getirir. İşte komünistler, devrimci yaşam içinde yoldaşlık ilişkilerini hep kendilerini ilerleten bir tarzda kullandılar.

Yoldaşlarımıza yönelttiğimiz eleştirilerin onların eksikliklerini düzelterek devrim mücadelesine daha ilerden katılmalarını sağlamak için yapıldığını bir an bile aklımızdan çıkarmayacağız. Yoldaşlarımızın haklı eleştirilerine kızmayacağız ve çubuğu her zaman kendi eksiklerimize bükeceğiz.

“Dostluk; aynı barikatta çarpışabilmektir!”

Komünistler, dostluklarını da kendi bakışlarıyla şekillendirirler. “Arkadaşlık nedir?”, “*Arkadaşlık aynı barikatta savaşmaktır, yekpare bir sütundur. Kılıcı döven, bildirileri yazan ellerdir. Arkadaşlık derin bir inanç ve ortak kaygıdır. Arkadaşlık ortak bir eylemdir, ortak bir yaşamdır ve ortak bir ölümdür.*” (Ateşi Çalmak/1).

Dostluk, gerçek anlamını ancak aynı barikatta düşmana karşı savaşabilme iradesinde bulacaktır. Düzenin çıkara dayalı dostluk aldatmacası, yaşamımıza bu dostluk anlayışının egemen olması ile darmadağın olacaktır.

Sınıf savaşımı ve örgütsel iç yaşam

Savaş, savaş kurallarına göre yürütülür. Sınıf savaşımı acımasızdır. Bu savaşım alanında kendini yenileyememek, eksiklerini aşamamak, devrimci iç yaşamı düzene karşı bir başkaldırı olarak örgütleyememek, burjuvazinin yoz ve örgütsüzlüğü dayatan kültürüne karşı kendi kültürünü bir silah olarak kullanamamak, büyük zaaflardır.

Genç komünistler, partimizin yarattığı büyük birikimden, tüm dünyada devrimcilerin ellerinde silah olan değerlerden öğrenecekler; ısrarlı ve uzun soluklu bir mücadele için, kendi yaşamlarını sürekli yıkıp yeniden kuracaklardır.

İşsizliğe, demokratik ve sosyal hak gasplarına, paralı eğitime karşı

Geleceğimiz için elele mücadeleye!

BİR-KAR gençliği olarak 10-16 Ağustos tarihleri arasında “İşsizliğe, demokratik ve sosyal hakların gaspına ve paralı eğitime karşı gençliğimiz ve geleceğimiz için elele mücadeleye!” şiarı altında 3. BİR-KAR gençlik kampı düzenliyoruz. Bu kampta da bir kez daha biraraya gelecek, sorunlarımızı tartışacak, fikir alış-verişinde bulunacak, ortaklaşa çözümler üretecek, yanı sıra sosyal-kültürel, sportif etkinlikler örgütleyip birlikte eğleneceğiz.

Arkadaşlar!

Bugünkü kapitalist dünyanın tablosu dehşet vericidir. Kabaca baktığımızda gördüğümüz gerçekler özetle şunlardır: Dünyamız yeni bir emperyalist savaşlar dönemine girmiş bulunuyor. Emperyalist çıkarlar uğruna yürütülen savaşlarda masum insanlar toplu katliamlardan geçiriliyor, ülkeler yakılıp yıkılıyor, kültürel zenginlikler ve doğa tahrip ediliyor. Milyarlarca dolar silahlanmaya yatırılarak ve savaş teknolojisi sürekli geliştirilerek daha büyük savaşlara ve yıkımlara hazırlık yapılıyor.

Kapitalist sömürü dünyanın her tarafında dev boyutlarda işsizlik, yoksulluk, açlık ve cehalet üretiyor. Bizlere üstünlükleri anlatılan kapitalizm öyle bir sistemdir ki, insanlara iş, ekmek ve konut bulmaktan bile acizdir. Yüz milyonlarca insanı işsizliğin pençesine iten, on milyonlarcasını konutsuz bırakan, günde onbinlerce insanın açlıktan ölmesine neden olan, yüz milyonlarca insanı okuma-yazma imkanından mahrum eden kapitalizmdir.

Tezgahlanan faşist darbelerle, baskı ve terör rejimleriyle, çıkarılan gerici yasalarla temel hak ve özgürlüklerimizi gaspeden, yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı körükleyen, daha fazla kâr uğruna en temel sosyal haklarımızı bir bir elimizde alan da bugünkü kapitalist sistemdir.

Genç bedenleri fuhuş sektöründe pazarlayan, çocuk emeğini en ağır koşullarda sömüren, eğitim hakkımızı gaspeden, toplumsal değerleri yozlaştıran ve toplumsal çürümeyi görülmemiş biçimde derinleştiren de yine aynı sistemdir. Bize erdemleri anlatılan ama gerçekten kötülükleri saymakla bitmeyen kapitalizmin gerçekleri kabaca bunlardır.

Bu kötülüklerden biz gençler olarak payımıza düşeni fazlasıyla almaktayız. Dolayısıyla üzerimize büyük görev ve sorumluluklar düşüyor.

Arkadaşlar,

Dünyanın en zengin kıtası olan Avrupa’da yaşadığımız halde sayısız sorunla karşı karşıyayız. Çalışma ve yaşam koşullarımız her geçen gün biraz daha kötüleşiyor. Daha ağır sömürü koşullarına mahkum ediliyoruz. İş, meslek ve

eğitim olanaklarımız gittikçe sınırlanıyor. İş yerleri peşpeşe kapanıyor, çıkartılan yeni yasalarla işten çıkarmalar kolaylaştırılıyor ve işsizlik sürekli büyüyor. Bundan en çok etkilenen ise yabancılar oluyor. Meslek yapma yerleri kapatılıyor ve meslek yapanlarımızın oranı da her geçen gün biraz daha düşüyor. Eğitimin paralı hale getirilmesi karşı karşıya olduğumuz bir diğer önemli sorundur. Avrupa’nın hemen tüm ülkelerinde sermaye sınıfı ve onun iş başındaki hükümetleri eğitime ayrılan bütçeyi her yıl biraz daha küçültüyorlar. Eğitime değil, silahlara,

savaşa ve terör aygıtlarını güçlendirmeye yatırım yapıyorlar. Bu yaptıklarını ise büyük bir utanmazlıkla reform olarak bize yutturmaya çalışıyorlar. Oysa, hazırladıkları

bu sözde eğitim reformu ile bundan böyle kayıt yenilemeden ders kitaplarına kadar herşey paralı hale getiriliyor. Kısacası işçi ve emekçi çocukları olarak bizleri eğitimden yoksun kalacağımız günler bekliyor. Bu gerçek gençlik kitlelerinin bilincine yerleştiği için, hemen tüm Avrupa ülkelerinde öğrenci gençlik mücadele yolunu seçiyor. Bu mücadeleye güç vermek bir sorumluluk olarak karşımızda duruyor.

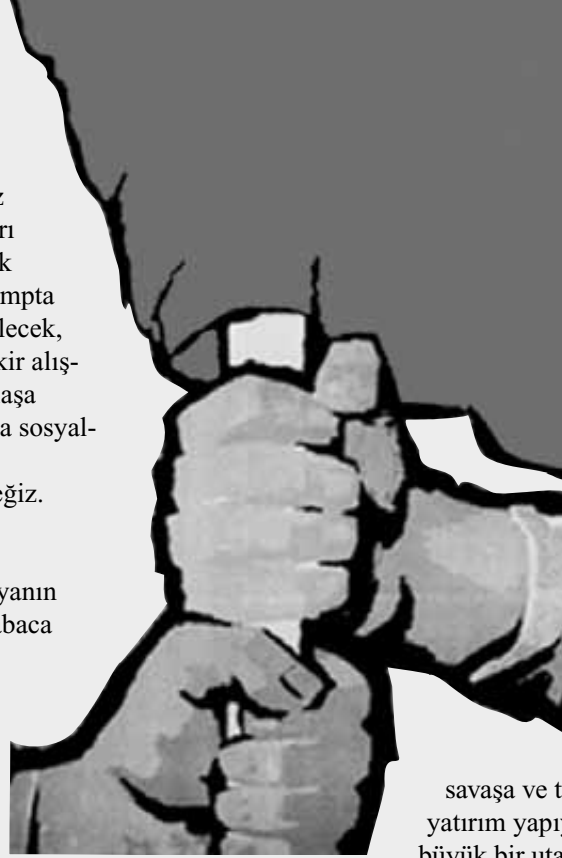
Genç arkadaşlar,

Avrupa’da öyle iddia edildiği gibi enerjimizi ve yeteneklerimizi ortaya koyacağımız, üretken ve yaratıcı olacağımız, kendimizi eğitip geliştireceğimiz ortamlar ve imkanlar sunulmuyor bize. Zira kapitalizm bu imkanları sunamaz. Onun imkan ve fırsat olarak biz gençlere sunduğu ve sunacağı şey, çürüme ve kokuşma alanlarıdır. Bu alanlarda toplumsal değerlere ve kendi gerçeğimize yabancılaşıyor, bireycilik, bencillik ve toplumsal sorunlara ilgisizlik içinde tükeniyoruz.

Kapitalizm savaş, işsizlik, sömürü, baskı, maddi ve manevi çürüme demektir. O tarihsel ömrünü tüketen bir sistem olarak insanlığı felaketlere sürüklüyor, sorunları çözmek bir yana, daha da ağırlaştırıyor. Kapitalizm topluma ve gençliğe gelecek sunmuyor ve sunamaz. Çünkü kapitalizm geleceksizliktir.

Bizler BİR-KAR gençliği olarak düzenleyeceğimiz kampta hep beraber bu sorunları tartışacak, görev ve sorumluluklarımızı belirleyecek, eşit ve özgür bir dünya yaratma mücadelesinde bir adım daha ileri çıkmanın hedeflerini saptayacak, bunu ortak kültürel ve sanatsal etkinliklerimizle birleştirerek birlikte eğleneceğiz. Tüm genç arkadaşları bu yönlü çabalarımızda bizimle ortak olmak üzere kampımıza katılmaya ve katkı sunmaya çağırıyoruz.

BİR-KAR Gençliği

ABD ezilen halkları kirli planlarına alet etmeye çalışıyor...**Emperyalist tehditler yeniden İran üzerinde yoğunlaştı****E. Bahri**

Savaş, ölüm, yıkım, zorbalık vb. politikalara dayanan Bush yönetimi, halkları küstahça bir üslupla tehdit etmeyi alışkanlık haline getirdi. Afganistan ve Irak örneklerinde görüldüğü gibi bu tehditler bir süre sonra fiili saldırıya dönüşmektedir. Bir ülkeyi işgal edip diğerini sıraya koyuyor. 25 yıldan beri tüm ABD yönetimlerinin baş düşman belledikleri İran, bugünlerde tehdit oklarının üzerinde yoğunlaştığı ülke durumunda.

Beyaz Saray'da hüküm sürenlerin “dış bilemediği” bir ülke olduğu halde İran henüz fiili bir saldırıya maruz kalmadı. Amerikan yönetimleri esas olarak ekonomik ambargo ile bu ülkeyi kuşatmaya çalıştılar. Ancak gerici molla rejimi, diğer emperyalist ülkelerle (Almanya, Fransa, '91 yılından sonra Rusya) girdiği ekonomik ve ticari ilişkiler sayesinde, ABD ambargosunu büyük oranda boşa düşürebildi.

ABD için İran'da işbirlikçi bulmak kolay değil. Zira İran halkı güçlü bir anti-Amerikancı bilince sahip. Bugüne kadar gerici rejime karşı yükselen muhalefeti yedekleme hedefine ulaşamadı Washington'daki haydutlar. Son günlerde gelişen öğrenci gençlik hareketini “destekleyen” açıklamalardan da umdukları karşılığı bulamadılar. Amerika'nın beslediği devrik Şah destekçisi artıkların İran'a yönelik Farsça uydu TV yayını da pek ilgi görmüyor. Zaten bu işbirlikçi hainlerin İran halkından destek bulmaları mümkün değil. Zira Şahın İranlı emekçilere uyguladığı zulmün hafızalardan silinmesi kolay değil.

ABD emperyalizmi, ezilen halkları kirli planlarına alet etmeye çalışıyor

Ezilen halkların sömürgecilğe ve emperyalizme karşı yükselttiği özgürlük mücadelesi, 20. yüzyılı neredeyse baştan başa kaplamıştır. Yüzyılın başında dünyanın paylaşımını tamamlayan emperyalist güçler, 1975'lere kadar halkların direnişlerini ezmekle uğraştılar. “Uygar dünya”nın temsilcisi emperyalist ülkeler, iki paylaşım savaşının yanı sıra, halkların özgürlük mücadelesini ezmek amacıyla giriştikleri katliamlarla ne kadar vahşi olduklarını kanıtladılar. Afrika ülkeleri, Cezayir ve Vietnam'da yaşananlar, bir daha silinmemek üzere insanlığın hafızasına kazındı.

“Böl, parçala, yönet” kirli taktiği ile halkları birbirine kırdıran emperyalistler, son yıllarda sömürgeci politikalarını ezilen halkların dostu görüntüsü altında, onları kurtarmak gerekçesiyle yürütür oldular. Bunu, yeni bir taktik olmamakla beraber, geçmişe göre daha yaygın ve “demokrasi-özgürlük” gibi söylemlerle gündeme getirmeye başladılar. 11 Eylül'den sonra bu demagojik söyleme “teröre karşı savaş”, “kitle imha silahlarının ortadan kaldırılması” eklendi. Eski Yugoslavya, Afganistan, Irak gibi ülkeler benzer gerekçelerle işgal edilmişti. Şimdi de aynı gerekçelerle hedef alınan ülke İran.

Bush ve çetesi nükleer silah ürettiği, “teröristler”e yardım ettiği ve anti-demokratik/totaliter bir rejimle yönetildiği gerekçeleriyle İran'a karşı saldırgan açıklamalarda bulunuyor. ABD emperyalizmi, sömürgeci emellerine ulaşabilmek için, molla rejimi tarafından ezilen halkları kullanmak istiyor. Bunların

*Baradey**Karzai*

başında da Azeriler geliyor. Azeriler hem nüfus yoğunluğu, hem de onlarca yıldan beri gerici rejimlerin baskısı altında olmalarından dolayı savaş kundakçılarının İran'da kullanmak istedikler temel güçtür. Yakında gerçekleşecek Azerbaycan seçimlerine müdahale eden ABD, tamamen kukla bir yönetimi işbaşına getirmek istiyor. Bakü'de böyle bir yönetimin işbaşına geçmesi, İran'daki Azerilerin kullanılabilmesi işini kolaylaştırabilir.

Halkların düşmanı Amerikan emperyalizmi, güya Azeriler'in ulusal özgürlük uğruna verdikleri mücadeleyi destekleyecek. Burada “desteğin” şartı, ABD'nin İran'ı işgal edebilmesi için Azerilerin işbirlikçi olmalarıdır. Yani hem Azeri halkına utanç verici bir misyon biçerek onuruyla oynayacak, hem de İran'ın bütününe egemenliği altına almış olacak. Bu kirli planın Azeri halkında karşılık bulma ihtimali düşüktür.

ABD'nin İran rejimine karşı kullanmak istediği bir diğer güç ise Kürt halkıdır. İran'da yaşayan Kürtler de rejimin baskısı altında bulunuyor. Özellikle '80'li yıllarda özgürlük talebini yükselten Kürt halkının bu çıkışını mollalar katliamlarla bastırmıştı. Doğal olarak Kürt halkının özgürlük talebi güncelliğini koruyor; buna bağlı olarak da molla rejimine karşı yaygın bir hoşnutsuzluk mevcut. İşte Pentagon'un savaş kundakçıları Kürt halkının bu talebini istismar etmek için çaba harcıyor.

ABD'nin İran'ı sıkıştırdığı bugünlerde dikkat çekici olaylar meydana geliyor. Genelde İran'la çatışmadan kaçınan PKK/KADEK, son günlerde defalarca İran askerleriyle çatışmaya girdi. Bu çatışmalar sonucunda her iki taraftan da onlarca kayıp verildi. İran Kürdistan Demokrat Partisi'nin (İKDP) desteğini alan KADEK'in, İran'da “İran İslam Demokrasi Partisi” adı altında siyasi bir örgütlenme oluşturduğu iddia ediliyor. Doli Göze, Shinava, Mahabad, Şihayşa, Kelareş bölgelerinde İran askerleriyle KADEK'lilerin çatıştığı bildiriliyor. Bu arada İranlı yetkililer, KADEK'in Kürtleri Tahran yönetimine karşı kışkırttığını da ileri sürüyorlar. Basında yer alan bu haber ve yorumların bir kısmının doğruluk derecesi tartışmalı olabilir, ancak bölgede çatışmaların yaşandığı kesin gibi görünüyor.

Kuzey Irak'ta ABD askerlerinin denetimindeki bölgede bulunan KADEK güçlerinin bu koşullarda İran'la çatışmaya girmesi doğal olarak bazı soru

işaretlerini de beraberinde getiriyor. Teslimiyetçi çizgiyi benimsedikten sonra tüm umudunu Türk burjuvazisi ve emperyalistlere bağlayan KADEK'in, emperyalist güçler tarafından kullanılmaya müsait hale gelmesi kuşkusuz trajik bir durumdur. Uzun yıllar sömürgecilğe ve emperyalizme karşı Kürt halkının özgürlük mücadelesine önderlik eden bu parti, gelinen aşamada bizzat bu gerici güçlerini aleti olabilecek konuma düştü.

Daha önce de ABD emperyalizminin Irak'a saldırısına, “var olan statükoyu değiştireceği” gerekçesiyle destek verilmişti. Bu konumları, kaçınılmaz olarak İran'la yaşanan çatışmalar konusunda soru işaretleri yaratıyor.

Savaş kundakçılarının iddiası: İran nükleer silah üretiyor

Irak'ta imal edildiği iddia edilen, dahası emperyalist saldırıya gerekçe gösterilen kitle imha silahları, işgalin üzerinden üç aya yakın bir süre geçmesine rağmen halen bulunamadı. Bulunması da söz konusu değil, çünkü bu iddiaların yalan olduğu artık ABD ve İngiltere basınında bile yazılıp çizilmektedir. Emperyalist saldırıya destek veren BBC bile İngiliz Başbakan Tony Blair'in yalanlarını ortaya koymak durumunda kaldı.

Şimdi de benzer bir kampanya İran'a karşı başlatılmış bulunuyor. Irak'tan tanıdığımız Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı Başkanı Muhammed El Baradey yeniden sahnede boy göstermiş bulunuyor. El Baradey, İran'a dayatılan Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nun ek protokolünü imzaladı. Bu protokol ile Ajans denetçilerine İran'da istedikleri her yeri inceleme ve habersiz denetleme hakkı tanıyor.

Ek protokolü imzalaması için İran rejimi üzerinde yoğun baskılar var. Tahran'a giden Muhammed El Baradey, İranlı yetkililerle yaptığı görüşmelerde protokolün bir an önce imzalamasını talep etti. El Baradey'den bir hafta önce İran'a giden İngiliz Dışişleri Bakanı Jack Starw da, İran yönetiminden nükleer programını denetime açmasını ve demokratik reformları hızlandırmasını istedi. Bu arada Moskova'da biraraya gelen Rus Dışişleri Bakanı Igor İvanov ile Fransız meslektaş Dominique de Villepin de, İran'a çağrıda bulunarak, ek protokolü imzalamasını istediler. Ortadoğu'nun kitle imha silahları deposu olan İsrail de sık sık İran'ın nükleer silah ürettiğini öne sürüp bu ülkeye müdahale edilmesini talep ediyor.

Irak'la ilgili yalanların ortaya dökülmesi, Bush ve savaş çetesini de sıkıştırmış durumda. Kasım 2004'te yapılacak ABD başkanlık seçimleri yaklaşıyor. Ortaya attıkları yalanların, ABD halkını aldattıklarının basında tartışıldığı bir dönemde seçimden zaferle çıkmaları zor görünüyor. Bu nedenle savaş kundakçısı ekip, Amerika'da prim yapan “güvenlik ve ülkenin çıkarları” gibi demagojileri gündeme getirerek, bu sıkışıklığı aşmaya hazırlanıyor. Nükleer silah ürettiğini iddia ederek İran'ı hedef almak, ABD'de iyi bir seçim propagandası işlevi göreceğinden, İran üzerindeki baskı gittikçe artacak.

Başta bölge halkları olmak üzere tüm anti-emperyalist güçler, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'da yeni bir cephe açmasını engellemek için zaman kaybetmeden harekete geçmelidirler.

“Yol haritası” ve son gelişmeler

Ortadoğu “barış” sürecinde işlerin yolunda gittiği söylenirken, bilinen siyonist uygulamalar devam etti. Beytüllahim’den yeni çekilen İsrail ordusu Trans Gazze otoyolunu yeniden ablukaya alarak kapattı. Filistinli örgütler ateşkes ilan ettikten sonra, işgalci askerler El Aksa Şehitleri Tugayı yöneticilerinden Mahmut Şaver’i katlettiler. Yahudi yerleşimlerinin boşaltılacağı söylenirken, İsrail askerleri Kudüs’te bulunan iki Filistin köyünün girişine “devlete ait, giriş yasaktır” levhası astı. Filistinli yetkililer, İsrail’in bu iki köye Yahudi yerleşimleri kurarak, 1980’de işgal edilen Filistin toprakları üzerine kurulan iki Yahudi kasabasını birleştirmeyi amaçladığını kaydettiler. Bu ve benzer gelişmeler, “yol haritası” ile Filistin halkına vaadedilen barışın yalnızca bir aldatmaca olduğunu gösteriyor.

Siyonistler “yol haritası”nı kerhen kabul ettiler

Bush ve çetesinin Ortadoğu çıkartmasıyla ilan edilen “yol haritası”nın İsrail tarafından kerhen kabul edildiği siyonist yetkililer tarafından birkaç kez açıklandı. Zira siyonistler Filistin halkının göstermelik de olsa bazı haklara sahip olmasına tahammül edemiyorlar. Onlar için barış, tüm Filistinliler katliam ya da sürgünle topraklarından atıldığı zaman gerçekleşmiş olacak. “Yol haritası”nın gerekleri adına direnişçi örgütlerin silahsızlandırılmasını dayatan İsrail, kendi yükümlülüklerini yerine getirmek için bazı göstermelik adımlar dışında bir şey yapmıyor. Dahası bu göstermelik adımları boşa çıkaran saldırılarına da devam ediyor.

Kasap Şaron’dan bakanlarına, İsrail ordusundan istihbarat örgütlerine kadar ağzını açan her siyonist yetkili, Filistin yönetiminin teröristlere karşı etkin mücadele etmemesi durumunda barışın olmayacağını tekrarlıyor. Tek hedeflerinin siyonist işgale karşı direnen (terörist diye niteledikleri) Filistinli örgütlerin tasfiye edilmesi olduğunu, Bush yönetiminin de aynı görüşü paylaştığını açıkça söylüyorlar. Şaron, Filistinli mahkumların serbest bırakılmasının Filistin yönetiminin militan örgütlere karşı alacağı önlemlere bağlı olduğunu söyledi. Tel Aviv’de gerçekleşen intihar saldırısının ardından açıklama yapan Şaron’un sözcüsü Gissin ise, taraflar arasındaki ateşkesin bir değeri kalmadığını savunarak, Filistin yönetimini önlem alması yönünde uyardı. Dışişleri Bakanı Silvan Şalom, “yarın aynı kişiler intihar saldırısı yaparsa ve 20 kişi ölürsa, işte o zaman başlatılan siyasi süreç biter” dedi. Bu durumda “yol haritası”nın nasıl pamuk ipliğine bağlı olduğu kendiliğinden anlaşılıyor.

Filistinli direnişçiler “yol haritası”nın barış getireceği yalanına inanmıyor

Hamas ve İslami Cihad’la aynı günlerde ateşkes ilan eden El Fetih’in silahlı kanadı El Aksa Şehitleri Tugayı, yöneticilerinden Mahmut Şaver’in öldürülmesinden sonra bu kararını geri çektiğini açıklayarak, Şaver’in intikamının alınacağını ilan etti. Hamas sözcüsü Abdülaziz El Rantisi de “Ateşkesin uzun süreceğini sanmıyorum. Çünkü İsrail mutlaka şartları ihlal edecektir... Bunun (yol haritasının) gerçek barışla alakası yok. Biz ateşkesi yalnızca Filistin iç çatışmasından kaçınmak için imzaladık” dedi. Rantisi, Filistinli tüm mahkumların serbest bırakılmasını talep ettiklerini, bu talebin gerçekleşmemesi halinde ateşkesin sonra ereceğini söyledi. İslami Cihad’ın bir kesimi, örgüt liderliğinin

“ateşkese bağlıyız” açıklamasına rağmen, Tel Aviv’de intihar saldırısı gerçekleştirdi. Filistin yönetimi yetkililerinden Yaser Ased Rabbo bile, İsrail’in Gazze ve Beytüllahim’den çekilmesini yeni toprak işgallerine paravan olarak kullandığını belirtiyor.

Filistinli örgütlerin ateşkes için ileri sürdüğü bazı taleplerin İsrail tarafından karşılanmayacağı anlaşıldı. El Aksa Şehitleri Tugayı lideri Marvan Barguti’nin serbest bırakılması, Arafat üzerindeki ablukanın kaldırılması gibi talepler, İsrail’in tartışma gündeminde bile değil. Mahmut Abbas’ın sayılarının 8 bin civarında olduğunu söylediği Filistinli tutsakların tümünün serbest bırakılması bir diğer önemli sorun. İsrail, tutuklu sayısının 5.900 olduğunu iddia ederken, bırakılacak tutuklu sayısının 300-350 arasından olacağını açıkladı. İsrail iç güvenlik servisi Şin Bet’in hazırladığı listeyi temel alan Şaron hükümeti, Hamas ve İslami Cihad üyelerinin serbest bırakılmayacağını söylüyor. Bu tutukluların çoğu ev baskınlarında gözaltına alınmış, bazıları mahkemeye bile çıkarılmadan zindanlara doldurulmuştur. İsrail meclisinde oylama yapılırken söz alan İsrail Altyapı Bakanı ve faşist Ulusal Birlik Partisi’nin lideri Avigdor Lieberman, Filistinli mahkumları kastederek, “En iyisi bunları boğmak. Hatta mümkünse Ölü Deniz’de... Çünkü burası dünyanın en alçak noktası” dedi. 350 mahkumun bırakılmasının göstermelik bir adımdan öte bir değer taşımayacağı açıktır. İsrail ordusu tekrar saldırıya geçtiğinde birkaç günde bu sayıda Filistinli’yi yeniden tutuklayacaktır.

Mahmut Abbas, “yol haritası”nın en sadık savunucusu

Bush’un sunduğu Ortadoğu barışına giden “yol haritası”na umut bağlayan tek kesim Filistin Başbakanı Mahmut Abbas ve ekibidir. Kendilerine biçilen rolü en iyi şekilde yerinde getirmeye çalışıyor, süreci sabote eden İsrail’i ise ABD’ye şikayet ediyorlar. Ne var ki, Bush ve savaş çetesi siyonizmin has destekçileridir. Şaron’a baskı yapmaları söz konusu bile olamaz.

Filistin’de iç çatışma çıkmaması için çaba harcayan Abbas, “ateşkesi ihlal edenleri her kim, hangi örgüt olursa olsun hapse atacağız” açıklaması

yaptı ve son günlerde ateşkese uymadıklar gerekçesiyle bazı Filistinliler tutuklandı. Ayrıca intihar eylemcisi olduğu iddia edilen bir kadın da Filistin güvenlik güçleri tarafından tutuklandı. Bu tutuklamalardan sonra Filistin güvenlik şefi Muhammed Dahlan’la görüşen İsrail Savunma Bakanı Şaol Mofaz, Filistinli yetkililerin terörizmle mücadele etmeye başladığından emin olduğunu söyledi. Abbas hükümetinin Dışişleri Bakanı Nebil Saat da, “Yol haritasının ‘otoyol’ olmadığını biliyoruz. Bu zorlu dönemde hiçbir şeyin barış yolunu kapamasına izin vermeyeceğiz” sözleriyle Abbas kabinesinin “yol haritası”nı sonuna kadar sahipleneceği mesajını verdi.

Abbas’ın bir diğer önemli hamlesi, Hamas ve İslami Cihad örgütlerinin Filistin yönetimine katılmalarını sağlamak amacıyla girişimde bulunmak. Her iki örgütle uzlaşma yolu arayan Abbas, önce Hamas’ın siyasi liderleri İsmail Ebu Şanab ve Mahmut Zahar’la görüştü. Ardından örgütün ruhani lideri şeyh Ahmed Yasin ile biraraya geldi. Arabuluculuk görevi yürüten Filistin Kültür Bakanı Ziyad Ebu Emir, görüşmelerin samimi ve yapıcı geçtiğini açıkladı. Mahmut Abbas’ın Hamas ve İslami Cihad’ı yönetime katma girişimi sonuç verirse (bu düşük bir ihtimaldir), Filistin direnişini zayıflatabilecek.

Şaron’la görüşmelerindeki tavrı sert eleştirilere konu olunca, Abbas bir kararlılık gösterisinde daha bulunarak El Fetih Merkez Komitesi üyeliğinden ayrılmak için istifasını sundu. Örgüt içindeki görüş farklılığını gerekçe gösteren Abbas, başbakanlıktan da istifa edebileceği tehdidinde bulundu. İstifa talebinin oybirliği ile reddedilmesi Abbas’ın El Fetih içindeki etkinliğini artırabilir. Bu da uzlaşmacı tutumun daha da ağırlık kazanması demektir.

Mahmut Abbas ve ekibinin dört elle sarıldığı “yol haritası” Filistin halkını özlemini duyduğu barışa kavuşturabilir mi? Tüm veriler bu soruya olumsuz yanıt vermeyi gerektiriyor. Filistin halkının temel sorunları henüz tartışmaya bile açılmadığı halde siyonistler yükümlülüklerini savsaklıyor, Filistinliler’i birbirine düşürmek için uğraşıyorlar. Abbas kabinesi Filistin direnişini geçici de olsa pasifize etme girişiminde başarısız kalırsa, İsrail ordusunun tekrar saldırıya geçeceği kesindir. Siyonist ordunun tarihi bu

Emperyalist işgalciler Irak direnişi karşısında çözüm ve çıkış bulamıyor

C. Kaynak

Ocak 1991’de birinci körfez savaşının başlatıldığı tarihten bu yana ABD emperyalizmi aralıksız olarak Irak halkına “sorti” saydırttı. On yılı aşkın bir süre İncirlik’ten “sorti” yapan Amerikan ve İngiliz savaş uçakları Irak’ı bir eğitim alanına çevirdiler. Masum insanları katlettiler, maddi tahribat yaptılar, silahlarını denediler, pilotlarını yetiştirdiler. Yıllar boyu Irak bir deneme tahtası olarak kullanıldıktan sonra işgal edilerek Ortadoğu’nun genelini kapsayan toplu bir politikanın uygulanmasının ortamı oluşturulmak istendi.

Ancak, Bush’un ikinci körfez savaşının sonunu ilan ettiği geçen 1 Mayıs tarihinden bu yana yaşanan gelişmeler taraflararası ilişkilerde bir rol değişiminin olduğunu gösteriyor. Bu kez, elinde kaybedeceği fazla bir şeyi kalmamış olan Irak halkı “sorti” muhasebesi yapmamakta, ABD emperyalizmine asker tabutu saydırtmaktadır. Bu kez “cerrahi vuruş” yapma sırası Irak halkına gelmiş durumda. Güçlerinin yettiği, olanaklarının elverdiği ölçüde direnen, işgal ordularını kovmaya çalışan insanlar, direnişin başladığından bu yana ortalama her gün bir Amerikan askerini etkisizleştirmektedirler.

Saddam rejiminin çöktüğü, Irak halkının “özgürlüğüne kavuşturulduğu” ve savaşın sonunun ilan edildiği dönemden bu yana toplam 32 Amerikan askeri yaşamını kaybetti. Sayısı artmaya devam eden “şehit” listesine evvelki gün bir intihar vakası eklendi. Yani, Irak halkının kendilerini birer kurtarıcı olarak algılamadığını nihayet idrak etmeye başlayan ABD askerleri psikolojik bunalıma düşmekte, çıkmazdan çıkışın çaresini intiharda aramaktadırlar. İşgal güçlerinin Irak’ta kayıpları artıkça Washington ve Londra’da bastırılmış sıkıntılar, uydurulmuş yalanlar su yüzüne çıkmaya, aylardır tanık olunan tek seslilik yerini giderek sertleşen eleştirilere bırakmaktadır. Irak’ta bir kaç düzine Amerikan askerinin yaşamlarını kaybetmiş olmaları Bush yönetimini ve Blair hükümetini kamuoyu önünde geri adım atmaya zorlamaya, kendi kendilerini savunur konumuna düşürmeye yetti.

Çıkmazın derinliği hergün biraz daha artmakta, Irak’tan gelen haberler sıkıntılara tuz biber olmaya devam etmektedir. Amerikan kamuoyunda Bush’un popülaritesi Mayıs ayında bu yana 14 puan kaybederek mum gibi erimesini sürdürüyor. Irak’a saldırı kararını destekleyen Amerikalılar’ın oranı mayıs ayında %74’tü. Bu rakam düzenli bir düşüş eğrisi izleyerek bugün %67’ye inmiş durumda. Bu eğilimin önümüzdeki günlerde daha da hızlanması bekleniyor. Bir yandan Irak sorununun girdiği seyir sonuçlarına peşin gözle bakılan hesapları kökten altüst etmekte, öte yandan da militarist çıkışlarla gölgelenmiş, tali konuma düşürülmüş ABD’nin iç iktisadi sorunları yeniden gündeme girmeye, tartışma konusu olmaya başlamaktadır. Yani, birbirinden farklı iki değişik dinamik sonuçları itibarıyla karşılıklı birbirini beslemekte ve ABD emperyalizminin hem iç politikada, hem de dış politikada çıkmaza saplanması ortamını hazırlamaktadır.

Masrafinın Irak petrolü tarafından karşılanacağı hesaplanan bir savaş başlatmanın, dünya ekonomisine olmasa bile, en azından ABD ekonomisine bir canlılık kazandıracağı düşünülüyordu. Tam tersi yaşanıyor. Irak’tan ABD

donanmasının refakatinde aşırılan bir kaç tanker petrol kapitalizme yeni bir nefes aldırtmaya yetmedi. İktisadi durgunluk, hatta daralma ağırlaşarak devam etmekte. İşgalin mali faturası ABD’ye ayda 3,9 milyar dolara mal olmaktadır. Nisan ayında Rumsfeld bu rakamın 2 milyarı aşmayacağını iddia ediyordu. Amerikalı bazı askeri uzmanlar; ABD çok kısa bir süre içinde Irak’ta güvenliği sağlama görevini uluslararası bir güce devretmediği durumda direnişin genelleşmeye başlayacağını ve bunun maddi yükünün ABD hazinesi için çok ağıra patlayacağını söylüyorlar.

Bu dört başı mamur çıkmaz içerisinde ABD yönetimi inifiatifi elden bırakmamak için çok yönlü bir çaba içerisinde. Bush bugünlerde, 2000 yılında Avrupa’ya yaptığı gezi sırasında bir konuşmasında bir devlet mi bir kıta mı olduğunu birbirine karıştırdığı Afrika’da tur atıyor. ABD’nin dünya kamuoyunda son dönemde çok zedelenen imajini düzeltmek, amerika ekonomisinin sürekli artan enerji ihtiyacı için uzun vadeli bir pazar araştırması yapmak amacıyla başlatılan gezi sırasında Bush, kimsenin ciddiye almadığı vaadlerde bulunmakta. AIDS salgınına karşı mücadele için ABD’nin gelecek 5 yıl için Afrika kıtasına 15 milyar dolar yardımda bulunacağını, Liberya’daki iç savaşa son vermek ve oraya da “demokrasiyi getirmek” için önümüzdeki günlerde askeri müdahale yapacağını ilan etti. İlk vaadin ABD ilaç tekellerine hemen iade edilmek amacıyla hazırlanmış bir emanet olduğunu bizzat Afrikalılar söylediler. Liberya’ya “demokrasi” getirme sözünü ise Colin Powell yalanlamak zorunda kaldı : *“Biz öyle uzun vadeli ve büyük ölçekli askeri bir müdahalede bulunamayız”* dedi.

En sıkıntılı günlerinde Afrika kıtasını ziyaret ederek yoksul ülkelerin yaşadıkları trajedilere seyirci kalmadığını kanıtlamaya çalışan Bush, *“Amerika sadece güçlü bir ulus değil aynı zamanda çok merhametli de. Afrika’da AIDS’ten ölen her insan için Amerikalı aileler ağlıyorlar, her öksüz kalan çocuk için ağlıyorlar, her yalnız kalan ana için ağlıyorlar”* demekle, aslında, bir başka alanda kendisi de başkalarından yardım talep etmenin koşullarını hazırlıyor. Bu göstermelik yufka yürekliliğin gerisinde, ABD emperyalizmini ağılatmaya başlayan Irak sendromu yatıyor. Ancak, bu güne kadar Irak’ta ABD emperyalizmine içtenlikle yardımcı olacak kimse henüz çıkmadı.

Kamuoyu araştırmaları Amerikan halkının desteğini kısmaya ve kandırılmış olduğunun muhasebesini yapmaya başladığını gösteriyor. Kimi Irak’ta “tüten tabanca” neden bulunamadı derken, kimi gidişata zaman kaybetmeden çare bulunmasını talep etmekte. Polemiklerin henüz başlangıç noktasında oldukları bir anda yönetim yalanlarını itiraf ederek kamuoyunu yönlendirmeye çalışmakta, ama her geçen gün bu çabanın sonuçsuz kaldığı görülmektedir. Yakın bir döneme kadar seslerini pek çıkarmayan politik sorumlular okları Beyaz Saray’a çevirmeye başladılar. Demokrat Parti senatörü Edward Kennedy, 11 Temmuz günü yaptığı bir açıklamada, *“Dünyanın en eğitimli askerlerinin şimdi atış sahasını andıran bir mekanda polislik yapma durumuna düşmüş olmasından endişe duyuyorum”* diyerek ABD emperyalizminin Irak’ta başına açtığı tuzağı tanımlarken; Cumhuriyetçi meslektaş John McCain, *“Sorun, Amerikalılar’ın*

Irak’a müdahalemizin geleceğine inançlarının olmayışındır” diyerek, Pentagon’un üzerine savaş senaryosunu kurguladığı kaniyi tartışma konusu ediyor.

Yardıma başvurulun ikinci kategori ABD’nin birkaç ay önce elinin tersi ile kenara ittiği, aşağıladığı ve hatta tehdit ettiği müttefikler. Rumsfeld, birkaç haftadır ağzında gevelediği Irak’ta Polonya’ya yardımcı olmak gerekir, NATO’nun Irak’a asker göndererek görevini üslenmesi lazım türünden dolaylı formüllerle ifade etmeye çalıştığı talebi nihayet açıktan masaya koymak zorunda kaldı. Almanya ve Fransa’dan yardım istedi. Irak pazarından kovulmaları planlanan Berlin ve Paris, zaten böyle bir fırsat kolluyorlardı. Tek umutları işgal güçlerinin Irak’ta zor durumda kalmalarıydı. Fransız Dışişleri Bakanı, Rumsfeld’e cevaben yaptığı açıklamada, Fransa’nın mevcut koşullarda Irak’a asker göndermesinin sözkonusu olmadığını ve olamayacağını belirtti. Ancak, konu Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’ne getirilir, etraflıca görüşülür, tartışılır ve ortak bir karar alınırsa, o zaman Paris’in sorumluluk üstlenmeye hazır olduğunu söyledi.

Bu demektir ki, ABD’nin başlangıçta dayattığı politika BM’de topluca masaya yatırılır, Irak ganimeti adına layık bir biçimde yeniden paylaşılır ve o zaman Paris’in ABD’ye yardım etme koşulları oluşmuş olur. Berlin, aynı anlama gelen çok kısa bir açıklama ile, *“Şu anda Almanya’nın Irak’a asker göndermesi gündemde değildir”* demekle yetindi. ABD’ye söz veren devletlerden Polonya 2 300, Ukranya 1 640, İspanya 1 300, İtalya 3 000 askerden fazla güç gönderecek durumda olmadıklarını söylüyorlar. Hollanda’nın yeni gönderdiği 300 asker bir kaç hafta boyunca çölde eğitim gördükten ve iklimle alıştıktan sonra ABD güçlerine yardımcı olabilecek duruma gelecekler.

ABD emperyalizmine yardım etme konusunda üzerine en çok hesap yapılan Irak halkı “kurtarıcılarına” yardımcı olmayarak Beyaz Saray’ın tüm umutlarını kursağında bıraktı. İşgal güçleri harcadıkları tüm çabalara karşın Irak’ta, bazı sabıkalı hırsızlar dışında, kendileri ile işbirliği yapabilecek kimse bulamadılar. Toplumdan tamamen tecrit olmuş vaziyettedirler. Kerbela’ya bir vali tayin ettiler, birkaç gün geçmeden, sicili ortaya çıktı, bir banka soyuncusu olduğu anlaşıldı. Kitlelerin tepkisini yatıştırmak için çiçeği burnundaki valiyi apar topar tutuklamak zorunda kaldılar. Bu açıdan bilanço tam bir hüsrana.

İşgal güçlerinin işbirlikçi bulmakta çektikleri sıkıntıları kat kat arttıran sorun, direniş eylemlerinin ABD güçleri ile ilişki içinde olan Iraklıları da hedeflemesi olmaktadır. ABD’li subayların yetiştirdikleri, donanımını tedarik ettikleri Iraklı polisler, 10 Temmuz günü bir yürüyüş düzenleyerek, işgal güçlerinin 48 saat içinde Fellucie’yi terk etmelerini talep ettiler. Kent sakinleri tarafından ABD birliklerinin işbirlikçisi olarak görüldükleri ve onun için tepkileri üzerine çektiklerini, saldırılara hedef olduklarını söyleyen polisler, işgal güçlerinin Fellucie’yi terk etmemeleri durumunda topluca istifa etmek zorunda kalacaklarını açıkladılar.

Irak çölleri er ya da geç emperyalist işgalcilere mezar olacak; bu sarsılmaz yargımızı burada bir kez daha yineliyoruz.

Uzanları bitirmek için İmar Bankası'na el konuldu...

Sermayenin çıkar çatışması sınıf savaşımını gölgelememeli

Uzanlar'ın PETKİM'i almasından sonra, sermaye sınıfının bir bölümü enerjide ipleri Uzanlar'a kaptırma kaygısıyla harekete geçti. ÇEAŞ ve Kepez'in Uzanlar'ın elinde olması başta Sabancı olmak üzere bir dizi tekeli rahatsız ediyordu. Uzanlar'ın PETKİM'e de göz dikmiş olması bu sermaye gruplarını kara kara düşündürüyordu.

Sonucu biliyoruz; bu sermaye gruplarının baskısıyla hükümetçe Uzanlar'a çelme hareketi başlatıldı. ÇEAŞ ve Kepez'e el konuldu. Genç Parti ve Uzanlar'a yönelik son operasyon ise, İmar Bankası'nın kapatılarak Tasarruf Mevduatı sigorta Fonu'na (TMSF) devredilmesi oldu.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (BDDK), Bankacılık yasasının 16. maddesine dayanarak İmar Bankası'nı 3 Temmuz tarihinde TMSF'na devretti. Bu, belki de Uzan Grubuna vurulan en büyük darbedir. Bunun üzerine Uzan Grubu yaptığı açıklamada; “*Gruba ait ÇEAŞ ve Kepez'in yanı sıra yıllık 1.2 katrilyon lirayı bulan gelirleri ile Türkiye İmar Bankası ve Uzan Grubu'nun finanse ettiği 1 milyar dolarlık yatırımı içeren Berke Barajı, 11 hidroelektrik barajı ve 65 bini aşkın tapudan oluşan dağıtım şebekesine el konulmasının kamuoyunda yarattığı olumsuz etkinin, aynı gruba ait Türkiye İmar Bankası'nda mevduatı bulunan 10 binlerce kişiyi paniklettiği*”ni söylüyor.

Açıklamaya adeta mağdur edilmişler havası hakim. Oysa ki mağdur edilen Uzanlar değil ama bu şirketlerde çalışan işçi ve emekçilerle, İmar Bankası'na para yatıranlardır. Çünkü İmar Bankası, kelimenin tam anlamıyla, işçi ve emekçiden alıp Uzanlar'a veren bir hortum işlevi görmüştür.

Uzan Ailesi bankanın bilgisayarlarını kilitleyip gitmeden önce İmar Bankası'nda 320 milyon dolar döviz tevdiat hesabı, 300 trilyon lira düzeyinde de Türk Lirası mevduat bulunuyordu. Kıbrıs'taki İmar Off-Shore'da da 250 trilyon lira dolayında mevduat bulunuyordu. Uzan Grubu'nun bu bankadan kendi şirketlerine kullandığı kredilerin toplam büyüklüğü 550 trilyon liraya ulaşıyor.

Uzan grubunun hortumlamaları üzerine kamuyona verilen bilgiler arasında şunlar da var: “*Uzan ailesinin kontrolindeki ÇEAŞ aynı ailenin devlet denetiminden kurtulmak için yurtdışında kurduğu bankadan yüksek miktarda kredi alıyor, buraya kâr aktarıyor ve bunu SPK raporunda da belirtildiği gibi 'gider' kaydediyor. ÇEAŞ'ın halen İmar Bankası'na 43, İmar Bank Off-Shore Ltd'ye ise 387 milyon dolar borcu var.*”

Bütün bu bilgiler BDDK ve SPK'da çok daha öncesinde de vardı. Ama düne kadar bu soyguna sessiz kalıyordu. Şimdi harekete geçilmesi ise, AKP iktidarından bağımsız düşünülemez. Hareket neredeyse Uzanlar'ı bitirmeye yönelik. BDDK Uzanlar'ın mallarına ihtiyatı tedbir kararı çıkarma arayışında.

Yaşanan bu gelişmeleri AKP ve oy potansiyelini arttıran Genç Parti çekişmesiyle açıklamak sığ ve yetersiz bir davranış olur. Elbette bunun da payı var. Ama asıl etken Sabancı gibi sermaye başlarının Uzan Grubu'ndan duyduğu rahatsızlıktır. Verili durumda Uzanlar PETKİM'i de satın alamayacak gibi görünüyor. Çünkü neredeyse bedavaya aldığı PETKİM'in sözleşme karşılığını ödeyecek mal varlığı kalmayacak ya da olanı kullanamayacak. Bu durumda çıkar çatışmasını Sabancı ve diğer sermaye başlarının kazandığını söylemek yanlış olmayacak.

Peki bu çatışma ve sonucu işçi sınıfını ne ölçüde ilgilendiriyor? Genç Parti'yle güya işçi ve emekçiden yana lafazanlık yapan Uzanlar, kelimenin tam anlamıyla vurguncu bir işçi ve emekçi düşmanı çete konumundadırlar. Şimdilerde bu durum da su yüzüne çıkırılıyor. R. Tayyip Erdoğan'ın Uzanlar hakkında Elazığ il kongresinde yaptığı açıklamalar bu temeldedir. Ancak Uzanlar'a yönelik tasfiye hareketından işçi sınıfının hiçbir çıkarı olamaz. Çünkü Uzanlar da onları tasfiye etmeye çalışanlar gibi tipik bir sermayedar çetesidir.

Sermaye sınıfının çıkar çatışması tam bir propaganda savaşına döndü. AKP (ve Sabancı) Genç Parti ve Uzanlar'ın kirli çamaşırlarını ortaya sererken, Uzanlar (ve Genç Parti) da adeta mağduru ve mazlumu oynuyor. Sahtekarlık ve demogojide sınır tanımayan Uzanlar, işçi ve emekçiler adına IMF'ye sitem yüklü mektuplar bile yazıyor. Bu mektup, Erdoğan'ın, “borazanı” dediği Uzanlar'ın televizyon ve gazetelerinde biktırasıya yayınlanıyor. Bu propaganda savaşıyla amaçlanan işçi ve emekçileri kendi tarafına çekmektir.

İşçi ve emekçilerin tarafı ise her iki sermaye grubunun tam karşısındadır. Çünkü sermaye sınıfının çıkarları ile işçi ve emekçilerin çıkarları taban tabana zıttır. İşçi sınıfının çıkarı devrimci iktidar mücadelesindedir. Sermaye sınıfının kendi içindeki çıkar çatışmaları, işçi ve emekçilerin gerçek çıkarını gölgelememelidir.

Bu çıkar çatışması karşısında işçi sınıfının nihai şiarı vardır: Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Hükümet katliamla karşıladığı eyleme sonunda taviz vermek zorunda kaldı...

Nijerya'da genel grev!

Nijerya'da hükümetin benzin ve diğer petrol ürünlerine getirmek istediği %50 oranındaki zam ülke genelinde genel grev ve protesto eylemleriyle yanıtlandı. Genel grev başladığı 30 Haziran gününden itibaren polis saldırısıyla karşılaştı. Eylemin ilk haftasında beş kişi polis tarafından öldürüldü. Genel grev ve protesto gösterileri sonraki günlerde başka kentlere de yayılarak devam etti.

Genel grevin ikinci haftasına girildiği Pazartesi günü Lagos kentinde grev kırıcılarının işe başlamasını engellemek isteyen işçilerle polis arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. Sendikaların verdiği bilgiye göre, 10 kişi polis tarafından katledildi, 60'tan fazla kişi gözaltına alındı. Eylemin barışçıl geçtiğini, bir kişi dışında kimsenin ölmediğini ileri süren polis sözcüsünün açıklamasına karşı

sendika başkanı Adams Oshiomhola, başkent Abuja'da yaptığı basın toplantısından, ondan fazla kişinin polis tarafında öldürüldüğünün doğrulandığını açıkladı.

Bu gelişmelerin ardından ve Bush'un bu ülkeye planladığı ziyaretten üç gün önce hükümet sendikalarla görüşmek üzere yeni bir öneri sunmak zorunda kaldı. Sendikalara benzin fiyatlarının 40 Naira'dan (27 Cent) 34 Naira'ya (23 Cent) düşürülmesi önerildi. Hükümetin genel grev ve protestolar karşısında fiyatları indirmek zorunda kalarak tavizler vermesi sonucu bir uzlaşmaya varıldı ve genel grev 8. gününde bitirildi.

Genel grevin bitmesine rağmen ülkenin birçok yerinde hastahaneler, okullar, bankalar, devlet daireleri, işyerleri vb. kapalı kaldı. Bu durum grevin bittiği haberinin ülkeye geç yayılmasıyla açıklandı.

İsviçre/Basel'de Sivas şehitleri anması

Devletin dolaysız desteğiyle Sivas'ta katledilen aydın ve sanatçılarımızı ölümlerinin 10. yılında anmak için derneğimizde bir etkinlik düzenledik. Sınırlı sayıda çağrı afişi dışında özel bir çalışma yürütülmeyen etkinliğimize 50'yi aşkın kişi katıldı.

Derneğimiz adına konuşma yapan bir arkadaş, katliamın planlı ve örgütlü olduğuna, diri diri yakılarak katledilen aydınlarımız şahsında milyonlarca emekçinin eşit ve özgür bir dünya özleminin ve bunun ifadesi olan mücadelenin hedef alındığına işaret etti. Katliamın perde önünde şeriatçi-faşist güçlerin bulunmasına karşın perde arkasında devletin kanlı elleri bulunduğu, gizlenmek istenin de bu olduğuna değindi. Çorum'da, Maraş'ta, Gazi'de,

Ulucanlar 'da, 19 Aralık'ta katliam emrini verenlerle Sivas'taki katliam emrini verenlerin aynı olduğunu, katliamların bir devlet ve sınıf politikası olduğunu ve Türk devletinin katliamcı bir geleneğe sahip bulunduğunu vurguladı. Sermaye devletinin işçi ve emekçilerin azgın sömürsü yanında onların kanlarıyla beslendiğini, mücadelenin önünü tıkayabilmenin yolu olarak devletin katliam ve provokasyonlara ihtiyaç duyduğunu belirtti ve konuşmasını örgütlü mücadelenin zorunluluğuna bağlayarak bitirdi. Ardından etkinliğe katılanlar söz alıp görüşlerini dile getirdiler. Etkinliğimiz halk müziğiyle devam etti.

Basel Gökkuşağı çalışanları

Kölelik yasasına karşı faaliyetimiz sürüyor...

Sefaköy BDSP olarak kölelik yasasına karşı ajitasyon, propaganda ve teşhir faaliyetini yoğunlaştırarak sürdürüyoruz. Çıkan merkezi materyallerimizi fabrikalara ve sanayi sitelerine yaygın biçimde ulaştırıyoruz.

Son olarak kölelik yasasını ele alan broşürümüzü Bakırköy, Topkapı, Güneşli, Yenibosna, İkitelli ve Sefaköy'deki birçok fabrikaya dağıttık. Bunların yanı sıra özellikle sanayi sitelerindeki dağıtımlarımız oldukça verimli geçti. Doğu Sanayi

sitesi, Merter, Davutpaşa'daki sanayi sitelerinde yaptığımız dağıtımlarda öğle yemeğine çıkan işçilerle konuşma ve tartışma fırsatı bulduk. Aynı güzergahlar üzerinde ayrıca çeşitli talep ve şiarların bulunduğu afişlerimizi yaptık. Özellikle sitelerden birinde gördüğümüz ilgi çok anlamlıydı.

BDSP'nin işçileri bilinçlendirme ve onları sınıf mücadelesine kazanma çalışması tüm hızıyla sürecek.

BDSP çalışanları/Sefaköy

Faşist rejim zindan cephesinde tecridi ağırlaştırıyor ve yeni saldırılara hazırlanıyor

Hücre saldırısına can ve kan bedeli karşı duran ve hücreleri yıkmaya kararlı tutsaklar, bugüne dek 107 kavga yoldaşını ölümsüzlüğe uğurladı. Gerek ölüm orucu, gerekse 19 Aralık katliamı ve sonrasında hücrelerde devam eden saldırılar nedeniyle yüzlerce tutsak sakatlandı. Ne var ki bilanço bununla sınırlı değil. Çünkü saldırılar sürüyor ve buna yenileri eklenmeye çalışılıyor.

Yeni saldırılara geçmeden önce varolanları, Çağdaş Hukukçular Derneği'nin raporu üzerinden ortaya koyalım. ÇHD, hazırladığı bu raporun “*tecrit*” başlıklı bölümünde, “*hücrelerdeki ağır izolasyon ve tecrit koşullarının devam ettiğine, cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülerin birbirlerinin yüzlerini dahi göremeyecekleri bir sistem yerleştirildiğine*” dikkat çekiyor. “*Hücreler arasında idarenin denetiminde dahi para, kitap, eşya alışverişi yaptırılmayarak insani dayanışmanın engellendiği, aynı cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler arasında yayın alışverişi ve mektuplaşmanın PTT aracılığıyla yaptırıldığı*” da raporda dikkat çekilen saldırılar arasında yer alıyor. Bu şekilde yapılmaya çalışılan kelimenin tam anlamıyla tutsakları yalnızlaştırmak ve kendilerine dahi yabancılaştırmaktır. Zaten tecrit etmenin özlü amacı da budur.

Raporun “*sağlık sorunları*” başlıklı bölümünde ise, “*kronik sağlık sorunları yaşayan tutuklu ve hükümlülerin tedavilerinin keyfi biçimde geciktirildiği ve birçok tedavi yönteminden mahrum bırakıldıkları*” belirtilmektedir. Asmayalım da besleyelim mi anlayışının uzantısıdır bu uygulama.

ÇHD raporunda; “*‘İdari tutum, adli başvurular ve hukuki durum’ başlığı altında, ‘Şikâyet dilekçelerinin, infaz hakimliklerine, içeriği bahane gösterilerek zaman zaman verilmediği; başvuruların incelemeye tabi tutulup delil toplanmadan reddedildiği; özel eşyalara el konulduğu; revire çıkanlara 5-6 kez üst araması eziyeti yapıldığı’* anlatılıyor. ‘*Savunma hakkı ve avukatlara karşı tutum*’ bölümünde ise “*avukatların cezaevine girişte arama bahanesiyle engellendiği; savunma evraklarının avukatların bulunmadığı bir ortamda incelendiği; avukatların müvekkilleriyle görüşe geldiklerinde yanlarında kâğıt kalem bulundurmalarının yasaklandığı*” kaydedilmiş.

İnceleme raporunun ayrıntıları önümüzdeki günlerde kamuoyuna sunulacak. Ancak bu kadarı dahi hücreler konusunda yeterince fikir verir niteliktedir. Raporda da yer alan fiili saldırılar ise, hemen hergün çeşitli gerekçelerle yapılmaktadır. Bugün hala tutsaklar, keyfi ayakkabı araması uygulamasına boyun eğmedikleri için görüşe yalınayak, hastane ve mahkemeye ise terlikle çıkıyorlar.

Bunlara ek olarak traji-komik uygulamalar da yaşanıyor. Misal; F tipi hücreler için özel olarak üretilen “*nasihat*” (!) isimli sakız var. Bu sakızlarda fal değil, ama devrimcilere yönelik saldırıların hakim olduğu zırvalar bulunuyor! Komik gibi görünen bu uygulama, faşizmin çaresiz hezeyanlarına bir örnek oluşturuyor.

F tipi hücrelerde tutsakları teslim almayı başaramayan faşist sermaye devleti yeni saldırı hazırlıkları içinde. İlk gündeme giren D tipi hücreler oldu. Diyarbakır, Denizli ve İstanbul’da 4 tane D tipi hücrenin tamamlandığı açıklanıyor. Bu hücrelerin tipik özelliği yer altında olmasıdır. Böylesi **güneşsiz** bir hücreye konulmak başlı başına bir saldırı olmakla beraber, burada daha insanlık dışı uygulamaların yapılacağını söylemek için kahin olmak gerekmiyor.

Bununla beraber Sulhi Dönmezer başkanlığında 12 kişilik bir heyetin hazırladığı yeni yasa tasarısı, tutsaklara yönelik saldırılarla dolu. Dönmezer hazırladıkları taslağın mantığını 4 ilke halinde açıklıyor:

“*Birinci ilke, kurumda güvenliğin sağlanmasıdır. İkinci ilke, düzenin sağlanmasıdır. Üçüncü ilke, hükümlünün iyileştirilmesidir. Dördüncü ilke, adalet ilkesidir. Cezaevinde kendisini iyileştireceğiniz mahkumu güvenlik, düzen ve iyileştirme amacıyla bazı rejimlere tabi kılacaksınız. O rejimler bazı hak kısıntılarını zorunlu kılacaktır.*” (1 Temmuz 2003/Radikal)

Tasarının en kapsamlı saldırı bölümünü tek tip elbise uygulamasına geçilmesi oluşturuyor. Tasarı gerekçesinde tek tip elbise, “*Herkesin kendi zevkine göre elbise giymesi hükümlüler arasında disiplinin bozulmasına yol açabilir ve firarları kolaylaştırabilir*” denilerek savunuluyor. Bu uygulamaya geçilmesi, açıkca yeni katliamlar anlamına geliyor. Çünkü tutsaklar asla tek tip elbiseyi giymeyecektir. Bu direnişi yine can bedeli gerçekleştirecektir. 12 Eylül

sonrası tek tip elbiseye karşı direniş, bir anlamda zindanlarda direniş geleneğinin itici gücü olmuştur. Bedeller ödenerek tek tip elbise kaldırılmıştır. Bugün tutsaklar yine bedeller ödemeyi göze aldıklarını hücrelerde teslim olmayarak göstermektedirler.

Tasarının diğer maddeleri ise şöyle:

* *Hükümlülere güvenliği tehlikeye düşüren veya müstehcen haber, yazı, fotoğrafları kapsayan hiçbir yayın verilmeyecek.*

* *Taslak yasalaştığında, mahkûmlar, yasaklanmamış tüm yayınları ücret karşılığında alabilecek, ancak, odalarda, ‘gereksinimden çok’ kitap olamayacak.*

* *Mecburi çalışma: Hükümlüler kurumda, iş yurtlarında, inşaat ve maden gibi kurum dışında çalışmaya mecbur tutulabilecek, elde edilen gelirden bu kişilere ücret ödenip sigortası yapılacaktır.*

Son madde zorunlu köleliği çağrıştırıyor. En insancıl ve hukuki görünen uygulamaların bile saldırı dayanağı yapıldığı koşullarda, böylesine insanlık dışı bir uygulamanın çok daha kapsamlı saldırılara dayanak yapılacağı muhakkaktır.

Yinelemek gerekirse tutsaklar hiç bir saldırıya boyun eğmeyecektir. Ağır bedeller ödeme pahasına faşizme teslim olmayacaktır.

20 Ekim 2000’den bu yana tutsakların temel şiarı “hücreleri yıkacağız!” oldu. Bu şiar hala tüm anlamını, önemini ve güncelliğini koruyor. Bu mücadele için dışarıda işçileri ve emekçileri harekete geçirmek de, aynı şekilde tüm önemini ve aciliyetini koruyor.

Dışarıyla içerisi arasında ayrılmaz diyalektik bir bağ vardır. Bu iki alan sınıflar savaşımının iki ayrı cephesidir. Bir cephede alınan yenilgi veya kazanılan bir zafer, dolaysız olarak diğer cepheyi etkiler. Tutsakların teslim olmaması, dışarıda en azından moral destek rolü oynuyor. O halde dışarıda da teslim olmamak gerekiyor. Kazanmanın iki koşulu vardır; teslim olmamak ve bedel ödemeyi göze alarak mücadele etmek. Tutsaklar bu koşulları yerine getiriyor. Kazanmak için dışarıdaki cephede de bu koşullar yerine getirilmeli.

M. Atak

ABD’de son dokuz yılın en yüksek işsizlik oranı

Geçtiğimiz ay ABD’de işsizlik oranı belirgin bir biçimde yükseldi. Washington’daki İş Piyasası İstatistik Kurumu tarafından yapılan açıklamaya göre, Mayıs ayından %6.1 olan işsizlik oranı Haziran’da % 6.4’e (360.000) yükseldi. İlk kez işsizlik parası yardımına başvuranların sayısı 409 binden 430 bine yükseldi.

İşsizlik oranının artışına gerekçe olarak işten çıkarmalar gösteriliyor. Haziran ayı içerisinde yaklaşık 56 bin işçinin işine son verilmiş, böylece imalatla son üç yılda işten çıkarılan işçi sayısı yaklaşık 2.6 milyonu bulmuştur. İş Piyasası İstatistik Kurumu tarafından yapılan açıklamaya göre, altı ay veya daha uzun süredir işsiz olanların sayısı 410 bin artarak 2 milyona ulaşmıştır. Ekonomistlerin tahminlerine göre, yılın ikinci yarısı için beklenen toparlanma iş piyasasını pek etkilemeyecek, böylelikle işsizlik oranında düşüş trendi değişmeyecek.

Bu arada 2003 yılının üçüncü üç aylık periyodu için %3.5, son üç aylık periyodu için ise %3.8’lik ekonomik büyüme bekleniyor. Bu beklentinin

nedeni faiz oranının düşük olması. Diğer bir neden ise Bush hükümetinin kongreden geçirmeyi başardığı yeni vergi yasası. Bu yasa ile kapitalistlere uygulanan vergi oranı düşürülüyor, böylelikle ülke genelindeki gelir uçurumu daha fazla açılıyor.

Bush yönetimi yıl içinde ABD ekonomisini canlandırmak gerekçesiyle yeni bir vergi yasası çıkartmış, böylece kapitalist tekellerin çıkarları doğrultusunda hareket etmişti. Bu vergi yasasıyla kapitalist tekellerin kazançları dolaylı olarak yükseltirken, çalışan kesimlerin durumunda bir düzelme söz konusu olmayacak. Buna ek olarak ABD Merkez Bankası bu yıl içinde faiz oranlarını bir kez daha düşürmüş, böylece enflasyon oranının yükselmesine yol açmıştı. Yatırımları özendirme, dolar kurunu düşürerek ihracatı canlandırma gibi gerekçelerle alınan bu önlemlerle ABD’de de krizin faturası işçi ve emekçilere çıkarılmış, gelir düzeyleri aşağı çekilmiş, kapitalistler ise krizden faydalanmışlardır.

M. Coşkun

Direnışteki Ağartıoğlu deri işçileri kardeşlerimize...**Direnışiniz bize güç ve umut veriyor!**

Can kardeşlerimiz, merhaba. Bizler İstanbul'un değişik fabrika ve sanayi sitelerinde çalışan işçileriz. Gazetemiz *SY Kızıl Bayrak*'ta çıkan haberler ve deri işçilerinin yazdıkları yazılardan sizlerin, "artık insan gibi yaşamak istiyoruz" diyerek, "kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarını mücadele parolası yaparak fabrikamızın önünde direnişe geçtiğinizi öğrendik. Direnişiniz bizde sevinç ve coşku yarattı. Eyleminizi pür dikkat takip ettiğimiz gibi çalıştığımız yerlerdeki işçi arkadaşlarımıza sizleri anlatıyor, konuşuyoruz. Arkadaşların bize söylediği ilk sözler ise şunlar oldu: "Bravo arkadaş, helal olsun Ağartıoğlu deri işçilerine..."

İzleyebildiğimiz kadarıyla direnişinize dair olan düşünce ve değerlendirmelerimizi sizlerle paylaşmak istiyoruz. **Direnışiniz direnişimizdir**, diyoruz. Çünkü çıkarlarımız ortaktır bizim. Sizin kazanımınız bizim de, işçi sınıfının da kazanımı olacaktır. Çünkü bizler koskocaman bir ordunun, birleştiğinde hiçbir gücün durduramayacağı işçi sınıfının unsurlarıyız.

Birer köle kampı gibi çalışan serbest sanayi bölgelerinden biri de sizin çalıştığınız Menemen Deri Organize Sanayi bölgesidir. İnsan hakları dışında herşeyin mübah sayılarak serbest olduğu ve her türlü kaçakçılığın "serbestçe" döndüğü bu bölgelerde, işçilere bir eşya kadar bile değer verilmiyor. Sizler bunu her gün saat saat, dakika dakika yaşıyorsunuz. Çok olmadı, daha bir ay önce 200 milyonluk bir "hayati zorunluluğu olan" masrafı yapmaktan kaçınan SE-SA patronunun, Niyazi Doğan ve Yavuz Akbay kardeşlerimizin canına kıymış olması yakın bir örnektir. Yaşanan bu son olay bir kez daha göstermiştir ki, bizlerin patronlar sınıfının gözünde zerre kadar bir değeri yoktur. Bir akşam yemeği ya da kedi ve köpeklerine Avrupalı'dan mama almak için yığınla para harcarlarken, bizleri sefalet koşullarında yaşamaya, çalışmaya ve yok olmaya mahkum ediyorlar. Depolarında stokladıkları malları satamadıkları koşullarda insanlığın yaşamsal ihtiyacı bile olsa çürütür atarlar ama emekçi halkımıza

dağıtmazlar. Çünkü onların düşündüğü tek şey vardır: Kâr ve para. Yaşamları ve sistemleri kanımız ve canımızın öğütülmesi üzerine kurulu.

Sizin de bildiğiniz gibi İzmir Karabağlar'da kurulu Dönmez Deri işçileri de sizinle aynı kaderi paylaşıyorlar. Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için önce 9 işçiyi işten atan Dönmez Dericilik patronu Kemal Dönmez, sonrasında ise 90 işçiyi daha kapı önüne koydu. Patronun burada tek amacı var: Sendikal örgütlülüğü dağıtmak, işçileri sefalet ücretlerine razı ederek örgütsüz bırakmak. Ancak tüm bu saldırılara karşı Dönmez Dericilik işçileri de, "ekmeğimiz, onurumuz ve geleceğimiz için" diyerek, sizin gibi fabrikalarının önünde **direnışe** geçtiler

Arkadaşlar, kardeşler!

Direnışimizin başarıya ulaşması için geçmiş deneyimlerden dersler çıkartmak zorundayız.

* Birkaç yıl önce gene Menemen Serbest bölgede Savranoğlu Deri işçileri Deri-İş Sendikası'na üye oldular. Patron bunu duyar duymaz birçok işçiyi işten attı. İşçiler fabrikaya yakın bir yerde masa kurarak direnişe geçtiler. Direniş başarısızlıkla sonuçlandı. Çünkü Savranoğlu Deri işçileri beklemekle başarıya ulaşma düşüncesindeydiler. Ne miting, ne basın açıklamaları ve etkinliklere katıldılar, ne de başta Menemen halkı olmak üzere İzmir işçi sınıfına direnişlerini anlatıp destek istediler. Sendikanın pasif tavrını ve işçilerin sendika üzerindeki denetim eksikliğini de vurgulamak gerekiyor.

* Bir başka önemli bir deneyim ise, patronların saldırılarına karşılık İstanbul'un üç ayrı yerinde olan Reslan, Tıbset ve Brandi fabrikalarında direnişe geçen işçilerin, sınıf devrimcilerinin önerileri doğrultusunda direnişlerini, "Ortak komite ortak direniş" perspektifiyle birleştirmesidir. Böylece hem güçleri daha da büyüdü, hem de sesleri daha da fazla çıkmaya başladı. Ortak afiş ve bildiriler çıkartıp diğer işçi kardeşlerinin kapılarını bir bir çalarak bilgilendirdiler ve desteklerini aldılar. Ortak etkinlikler ve dayanışma geceleri düzenleyip, miting

ve basın açıklamalarına ortak katıldılar, kamuoyuna sürekli ortak basın açıklamaları yaptılar. Böylece hem Türkiye'deki diğer sınıf kardeşlerinin gündemlerine girmeyi başardıkları gibi gördükleri sınıf dayanışması da büyüdü, hem de topyekûn yönelen saldırıları ortak göğüslediler.

Can dostlar, özelleştirmelerin, tensikatların arttığı, 1475 sayılı İş Kanunu'nda yapılan değişikliklerle yüz yıllık tarihsel kazanımlarımızın gaspedildiği, toplumun öncü ve devrimci güçlerinin F tipi "hücre" hapishanelerde tecrit altında tutularak katledildiği ve zaten sınırlı olan her türlü demokratik hakkımızın "reform" adı altında gaspedildiği bir dönemde direniyorsunuz. Sizleri 2 Temmuz anmasında ve TEKEL, PETKİM işçilerinin eylemliliklerinde de görüyoruz. Fakat bunlar önemli ilk adımlar olmasıyla birlikte yeterli değil. Dönmez Deri işçileri de şu an sizinle aynı durumdalar. Aynı sorumluluk Dönmez Deri işçilerine de düşmektedir. Diğer sınıf kardeşlerinle eylemli sınıf dayanışmasını kazanabilmek için öncelikle kendi eylemli birlikteliklerinizi "**Ortak komite, ortak direniş!**" perspektifiyle birleştirmek durumundasınız. Ortak çıkartacağınız bildirilerle başta deri işçileri olmak üzere, diğer sınıf kardeşlerimizin kapılarını çalarak bilgilendirmek, basın açıklamaları, dayanışma etkinlikleri gerçekleştirmek ve en önemlisi sendikanızın üzerinden denetiminizi bir an bile eksik etmemek gibi görevleriniz var. Ayrıca bildiri ya da yazılarınızla, gazetemiz *SY Kızıl Bayrak* aracılığıyla, gerek yurtdışı gerek diğer illerdeki sınıf kardeşlerimize maddi ve manevi destek çağrıları yapabilirsiniz. Bu perspektifle hareket ettiğimiz koşullarda kazanmamamız için hiçbir neden yoktur. Kazanacağımıza dair olan inancımızla yüreklerimizi direnç dolu yüreklerinizin yanına gönderiyoruz.

Ortak komite, ortak direniş!

Ağartıoğlu işçisi kazanacak!

Dönmez deri işçisi kazanacak!

Zafer direnen emekçinin olacak!

SY Kızıl Bayrak okuru işçiler/İstanbul

İzmir'den kısa kısa...***Türk-İş bürokratlarından deri işçilerine ziyaret...***

7 Temmuz günü Türk-İş bürokratları, eylemlerini 1.5 aydır Menemen Serbest Bölge girişinde sürdüren Ağartıoğlu işçileri ile Karabağlar'da eylemlerinin 3. haftasına giren Dönmez Deri işçilerini ziyaret ettiler. İlk ziyaret Ağartıoğlu işçilerine yapıldı. Daha sonra Ağartıoğlu işçi temsilcilerinin de katılımıyla Karabağlar'a gidildi. Her iki ziyarette de bürokratlar "yanınızdayız", "arkanızdayız" vb. alışıldık lafları tekrarladılar.

Ziyaretler sırasında "Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar atılırken, her iki deri fabrikasının işçileri de sendikal haklarını kazanıncaya kadar mücadele etmekte kararlı olduklarını ifade ettiler.

23 yıl aradan sonra ilk lokavt...

İzmir Torbalı'da kurulu Polkima polyester metal fabrikasında örgütlü olan DİSK Birleşik

Metal-İş Sendikası ve işveren arasında yürütülen TİS görüşmeleri esnasında patron lokavt ilan etti. Bunun üzerine Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından bir protesto gösterisi yapıldı. Alsancak Garı'nda toplanan 80 kadar Polkima işçisi "Lokavt insanlık suçudur!" pankartı açarak Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne kadar yürüdü. Burada bir basın açıklaması yapan Birleşik Metal yöneticileri Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne itirazda bulundular.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Geleceğe dair umutları yeşertmek...

Sabahın ilk ışıklarıyla düşünüyorum yola. Geç kalırım kaygısıyla biraz da erken çıkıyorum evden. Öyle ya, daha yeni başlamışım işe, topu topu bir ay bile olmamış. Fabrikada daha fazla işçiyle nasıl tanışabilirim diye düşünerek yolları adımlıyorum. Belki biraz aceleci davranıyorum, ancak işçilerle sıcak ilişki kurup, fabrikadaki “acemilik” süremi bir an önce atlatmak istiyordum. Günün ilk saatleri olmasına rağmen güneşin sıcaklığı ve yaz mevsiminin güzelliği içimde heyecan ve umut dolu duygular uyandırıyor. Servise bineceğim yere yaklaştıkça tanıdık simalar beliriveriyor karşımda. Değişik değişik fabrikalarda çalışan onlarca işçi her gün bu durakta biraraya geliyorlar. Birer, ikişer, üçer, beşer servislerini bekliyorlar. Kiminin gözünden uykunun doyumsuzluğu okunuyor, kimi koyu bir sohbetin ilk cümlelerini sarfediyor. Kimileri ise sessizce etrafını izleyerek kendisini götürecektir servisi bekliyor. Ben de usulca arasına katılıyorum bu her günkü sıradanlığın...

Yine fabrikaya dönük düşüncelere dalmışken birden olağan dışı bir hareketlilik gözüme takılıyor. Durakta bekleyen işçiler arasında, zamana karşı yarışarcasına hareket eden bir kişi beliriyor. Hali vaktinden yılların işçisi olduğu belli olan bu kişinin hiçbir işçiyi atlamadan ilerleyip yanıma yaklaşması kısa bir süreyi buluyor. Uzattığı bildiriyle birlikte içeriği hakkında kısa bir açıklamada bulunuyor. Bildiriye kabaca bakıp “kolay gelsin” diyebilmek için kafamı kaldırdığımda, çoktan diğer işçilerin arasına karışmış olduğunu görüyorum. Bildiri, çıkan iş yasasının işçilere ne kaybettirdiğini, bundan kimlerin sorumlu olduğunu, ne yapılması gerektiğini belirten ve örgütlenmeye çağrı yapan bir sendikanın bildirisi. Politik muhtevası bir yana, o anki pratik çalışmanın kendisi içimde türlü duyguların kabarmasına neden oluyor. Duraktaki tüm işçiler gibi ben de bildiriye okuyorum, ancak bir yandan da servistekilere nasıl okutabilirim diye düşünüyorum. İşe yeni başlamış olmanın ve servisteki arkadaşları yeterince tanıyamamanın dezavantajıyla nasıl bir yol izleyeceğim noktasında tereddüte düşünüyorum. Sonunda serviste okumaya, sorduklarında ise bildiriye onlara da okutmaya karar veriyorum.

Servisim hiç şaşmadan her zamanki saatinde geliyor. Elimdeki bildiriye herkesin göreceği bir tarzda tutup servise atlıyorum ve emekçi sıcaklığıyla selamlıyorum herkesi. Yerime geçip bildiriye kaldığım yerden devam ederken servisin kapısı açılıyor ve herkesin ilgisi birden oraya yoğunlaşıyor. Az önce bildiriye dağıtan kişi, gayet doğal bir biçimde ve emin adımlarla servise biniyor ve herkesin meraklı bakışları altında bildirileri dağıtmaya başlıyor. İlk başta birer-ikişer çekingen el uzanırken, daha sonra arka sıralardan bir işçi birkaç tane alıp almamış olanlara uzatıyor. Bir bildiri de bana geliyor. Teşekkür edip aldığımı söylüyorum. Bildiriye dağıtan kişi ise, önce bildirinin içeriği hakkında kısa bir açıklama yapıyor ve her türlü sorunda yardımcı olabileceklerini belirtiyor. “Kolay gelsin” diyerek yine hızla servisten ayrılıyor. Servisimiz hareket ettiğinde, birkaç dakikaya sığan bu anın yaratmış olduğu coşkuyla insanları izlemeye koyuluyorum. Servisin

yarısı bildiriye okuyor. Uzun bir yol aldıktan sonra bekleyen işçilerle dolu yeni bir durağa yaklaşıyor servisimiz. Kapı açıldığında ise uzun süre önce geride bıraktığımız bildiriye dağıtan kişi acele hareketlerle tekrar servise giriyor. Biz, onu geride bırakmamıza rağmen bizi nasıl geçmiş olduğuna hayretler içerisinde şaşa kalırken, o aynı servise binmiş olmanın dalgınlığıyla tebessümlere yol açıyor. Ve yine hızla durakta bekleyen kalabalığın arasına karışıyor.

Yol boyunca süren sessizlik, ufak da olsa bir burukluk yaratıyor içimde. Bildiri ve yeni iş yasası üzerinden işçiler arasında nasıl bir sohbet ortamı yaratabilirim diye düşünüyorum. Bir şekilde bu sessizliğe müdahale etmem gerekir diye düşünüyorum. Ama işe yeni başlamış olmam ve birçok arkadaşı yeterince tanımamam nedeniyle bu isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. En azından bir arkadaşın söze girmek için bir şeyler söylemesini bekliyorum. Ne yazık ki fabrikaya kadar bu sessizliği bozacak tek bir ses çıkmıyor. Belki bir önceki günün vermiş olduğu yorgunluk, belki de içten içe bir sorgulayıştır bu suskunluğun nedeni. Ancak bendeki coşkunun kırılması bir yana daha da bir hırslanmama neden oluyor. Bir an önce “deneme süremi” atlatıp sıcak bir ilişki ortamı yakalamalıyım diye düşünüyorum ve soyunma odasına gidiyorum.

Zilin çalmasına ve üretimin başlamasına az bir zaman kala günün ilk anlarında yaşadığım olayın coşkusuyla karşılaştığım her işçiyi selamlıyorum. Makineme doğru ilerlerken başka bir makinede çalışan bir işçiyle selamlıyoruz. Aynı anda bu işçinin ufak bir kitapçık okuduğunu fark ediyorum. Ancak bu okumaktan ziyade, sanki elindekini etrafına göstermek isteyen bir tavra benziyor. Zira kitapçığı okuyan işçi, bir kitapçığın sayfasını çeviriyor, bir etrafına bakıyor. Merakımı gidermek amacıyla biraz daha yakından geçerek göz ucuyla kitapçığa bakıyorum ve o anda yine tarif edilemez duygular sarıyor yüreğimi. Kitapçık zannettiğim şeyin BDSP’nin kölelik yasasıyla ilgili çıkartmış olduğu broşür olduğunu anlıyorum. Kısa bir süre yanına gidip gitmemek arasında tereddütte kaldıktan sonra, üretim saatinin başlamasına az bir süre kaldığı için tekrar makinemin başına dönüyorum. Ancak gözümü oradan da ayıramıyorum. Zira oradan geçen her eski işçinin “ayağı takılıyor”. Önce üç-dört kişi olan bu sayı 9-10 kişiyi buluyor. Ve harareti bir tartışmanın yürütüldüğü her hallerinden belli oluyor. Bense bu tartışmanın içinde olamayışın ve işçilerin ne konuştuklarını öğrenemeyişin ezikliğini duyuyorum. Yayınlarımızın fabrika ortasında işçiler tarafından böyle “kendiliğinden” bir şekilde okunup tartışılmasına ilk defa tanık olduğum için türlü türlü duygulara kapılıyorum ve üretim ziline çalmasıyla makinemin başına geçiyorum. Ve ilk defa sömürü çarkının dönen dişlileri arasında böyle şevk ve heyecanla çalışmaya başlıyorum. Kafamda ileriye dönük planlar kurup, geleceğe dair umutlar yeşerterek...

İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!

Bir metal işçisi

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nin 1. kuruluş yılı etkinliği yüzlerce emekçinin katılımıyla gerçekleşti...

İşçi ve emekçilerle birleşmede önemli bir mesafe

Kültür-sanat mevzisinde birinci mücadele yılını dolduran Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi, ikinci yılına coşkulu bir etkinlikle girdi. 6 Temmuz Pazar günü Çiğli Belediyesi Meclis Salonu’nda yapılan etkinlik saat 19:00’da başladı.

Etkinliğin 2 Temmuz Sivas katliamının haftasına denk düşmesi nedeniyle açılış konuşmasında katliama da değinildi. Konuşmada İşçi Kültür Sanat Evi’nin bir yıllık süreci anlatıldı. Sınıf mücadelesinde üzerine düşen misyonun altı bir kez daha çizildi. Ardından Sivas katliamında ve devrimci mücadelede şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Sahneye ilk olarak İşçi Kültür Evi müzik grubu çıktı. Ardından kurumun şiir topluluğu tarafından Nazım Hikmet’in şiirlerinden derlenen “Nazım Destanları” isimli şiir dinletisi sunuldu. Şiirler büyük beğeni topladı. Halkoyunları ekibi Bornova Folklor Sanat Eğitim Derneği’nin (BOFSED) de katkılarıyla Diyarbakır yöresine ait halkoyunları başarıyla sunuldu. Menemen Belediye Tiyatrosu (MEBET) tarafından cezaevi duvarlarını ören işçileri konu alan gösterim katılımcıları hem uygulandırdı hem de coşkulu anlar yaşattı. Sahneye son olarak BOFSED müzik grubu Grup Artos çıktı.

1. yıldönümü etkinliği, İzmir’de yaz konserlerinin oldukça yoğun olduğu bir dönemde yapılmasına, yaz sıcaklarına ve tatile rağmen yaklaşık 300 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Katılımcıların büyük çoğunluğunun Çiğli’den işçi ve emekçilerden oluşması İşçi Kültür Sanat Evi’nin bir yıldır yürüttüğü çalışmanın başarısı ve yaygınlığıyla açıklanabilir ancak. Bu aynı zamanda İşçi Kültür Sanat Evi’nin Çiğli’li işçi ve emekçilere mal olduğunun bir göstergesi olmuştur.

Etkinliğe deri ve demir-çelik işçileri tarafından iki çelenk gönderildi. Direnişteki Ağartıoğlu deri işçileri, deri işçileri, tekstil işçileri, demir-çelik işçileri, metal işçileri, SY Kızıl Bayrak gazetesi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Ekim Gençliği, Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri, Bornova Folklor Sanat Eğitim Derneği (BOFSED), Menemen Pir Sultan Abdal Derneği ve Evka-2 Çağdaş Yaşam Derneği tarafından mesajlar gönderildi.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi çalışanları

Frankfurt'ta sosyal yıkım saldırısına karşı panel

29 Haziran Pazar günü Frankfurt'ta Kar, Sol Tartışma Platformu ve Halkev düzenlediği bir panel gerçekleştirildi. "Agenda 2010" adıyla anılan, Almanya son yılların en kapsamlı sosyal saldırı programını konu alan panele, IG Metal Bölge Sekreteri Nafiz Özbek ve aynı sendikanın işyeri temsilcisi İbrahim Es panelist olarak katıldılar.

Her iki panelist de saldırının kapsamı ve içeriği hakkında ayrıntılı ve istatistiklere dayalı değerlendirmeler yaptılar. IG Metal Bölge Sekreteri, işsizlik ve yoksulluğu giderek arttığını, Almanya'da nüfusun %4'ünün zenginliğin %40'ına el koyduğunu, bu paketle başta sağlık ve emeklilik sektörleri olmak üzere, eğitim ve diğer alanların da tasfiye edileceğini ortaya koydu.

Bir-Kar adına yapılan konuşmada ise, yıkım saldırılarının dünya ölçeğinde uygulandığı, bunun kapitalizmin içinde bulunduğu krizden kaynaklandığı vurgulandı. Sosyal yıkım programlarının Almanya'da olduğu gibi tüm ülkelerde sosyal demokrat ya da sol görünümlü burjuva hükümetler eliyle uygulandığı belirtildi. Almanya'daki Sosyal Demokrat-Yeşiller hükümetine Alman Sendikalar Birliği (DGB) gibi bir sendikanın destek verdiği vurgulandı. Buna rağmen sendikal mücadele ve sendikalar içinde yürütülecek tutarlı mücadelenin önemine değinildi. İşyerlerinde "işçi komiteleri" kurularak tabanın inisiyatifini harekete geçirmenin önemi belirtildi.

Ayrıca Sivas katliamının 10. yılı vesilesiyle bir panel düzenledik. Panelist olarak iki araştırmacı yazarın katıldığı panele, 60 civarında bir kitle katılımı sağlandı.

BİR-KAR/Frankfurt

İşkencenin üzeri örtülmek isteniyor!

16 Ocak 2003 tarihinde Kayseri şehir terminalinde kolluk güçleri tarafından gözaltına alınan Şakir Erdoğan, Reşat Ural Karakolu'nda bacağı kırıldıktan sonra Kayseri Devlet Hastahanesi'ne kaldırılmıştı. İnsan Hakları Derneği'nde bir basın açıklaması düzenleyen Şakir Erdoğan, 5 Şubat tarihinde savcılığa suç duyurusunda bulunmuştu.

Olayın üzerinden 6 ay geçmesine rağmen savcılık dosyayı hala işleme koymadı. İHD Kayseri Şube yöneticileri işkence olayının üzerinin örtülmeye çalışıldığının belirterek, konunun takipçisi olmaya devam ettiklerini ve genel merkez düzeyinde girişimler başlattıklarını bildirdiler. (SY Kızıl Bayrak/Kayseri)

Köln'de "İşsizliğe ve sosyal hakların gaspına karşı elele, dayanışmaya!" pikniği...

Yurtdışında yaz dönemlerinde geleneksel olarak piknikler düzenlenir. Biz de Köln BİR-KAR olarak 6 Temmuz'da bir piknik yapma kararı aldık. Pikniği politik kitle çalışmasının bir aracı olarak düşünüyorduk, bunun gereklerine uygun bir çalışma içine girdik. Bu çerçevede günler öncesinde "İşsizliğe ve sosyal hakların gaspına karşı elele, dayanışmaya" başlıklı bir çağrı metni çıkartıp dağıttık. Pikniğe taşımak istediğimiz emekçilerin evlerine ziyaretler gerçekleştirdik.

6 Temmuz günü gerçekleştirdiğimiz pikniğimize 70 işçi, emekçi ve genç katıldı. Büyük çoğunluğu yeni insanlardı. Bu bizim için en önemli kazanımdı. Katılımın hatırı sayılır oranda genç kitleden oluşması ayrıca sevindiriciydi. Önümüzdeki dönemde çeşitli etkinliklerle bu yeni tanıştığımız insanlarla kalıcı bir ilişki kurmayı hedefliyoruz.

Etkinliğimizin en uygun anında programımızın en önemli bölümüne geçtik. İşçi ve emekçiler olarak sosyal dayanışmanın, kalıcı ilişkilerin bizler için anlam ve önemini vurguladık. BİR-KAR Gençlik Komisyonu'ndan iki arkadaşımız

bu alandaki zayıflığa ilişkin eleştirilerini de dile getirdikleri kısa bir açılış konuşması yaptı.

Ardından sosyal hak gaspları ve buna karşı mücadelenin zorunluluğu eksenli bir tartışma başlatıldı. Değişik arkadaşlar ve katılımcılar söz alıp konuşmalar yaptılar. Farklı sorunlardan hareketle düşünceler dile getirildi. Sonuçta herkes sosyal sorunlar konusunda duyarlı olmanın, dayanışmanın gerekliliğine vurgu yaptı.

Ardından Salkım Söğüt Tiyatro Grubu kısa bir şiir dinletisi sundu. İlerleyen saatlerde türküler eşliğinde çekilen halaylarla pikniğimiz yeni bir hareketlilik kazandı. Genç bir arkadaş yurtdışındaki insanların en büyük ihtiyacını dile getirdi: "Böylesi ortamlar çoğaltılmalı, yenileri yapılmalıdır."

Kitlelerin kendilerini ifade edebilecekleri ortamlar yaratmak için çalışmalıyız. Hedefimiz yeni araçlar ve biçimlerle zenginleşen bir politik kitle çalışması yürütmek. Tüm çabamızı böylesi bir çalışmayı varetmek için harcayacağız.

BİR-KAR çalışanları/Köln

Kölelik yasası iş yaşamımıza girdi

Yeni iş yasasının dayattığı esnek üretim birçok fabrikada olduğu gibi, çalıştığım fabrikada da uygulanmaya başladı. Fabrikada 100 kişi çalışıyor. Elektronik baskılı devre üretiyor. Fabrikanın normal çalışma saatleri

08:00-18:30 arası, Cumartesi günü ise 12:30'a kadar. Elbetteki bu artık böyle uygulanmıyor. Artık 22:00'ye kadar çalıştırılıyor. Cumartesi günü ise 17:30'a kadar çalıştırıyorlar. Pazar günü de "mecburiyetten" işe çağırıyorlar. Bırakın bunları, yıllık izinde olan işçileri bile izinlerini ikiye bölerek birer hafta olarak kullanıyorlar. O da yetmiyormuş gibi, izindeki işçileri "işler yoğun" bahanesiyle geceleri de çağırıyorlar.

Bu koşullarda birçok işçi çalışmıyor ve tepki olarak da işten çıkmayı tercih ediyor. Tabii ki bu çözüm yolu değildir.

Çünkü yeni iş yasası ile birlikte bütün fabrikalarda aynı koşullar uygulanıyor. Peki bu da çözüm değilse, biz işçilerin ne yapması gerekiyor? Elbette ki kendi fabrikalarımızda örgütlenip

mücadele etmeliyiz. Fabrikalarımızda komiteler kurarak kölelik yasasını geri püskürtmeliyiz ve yeni taleplerle mücadele alanlarına çıkmalıyız. Kendi fabrikamızda bunu yaparken birçok sorunla karşılaşyoruz. Mesele fabrikamızda 40'a yakın Bulgaristanlı işçi bulunuyor. Bu işçiler haklarını aramak noktasında daha uzak duruyor, patrona daha yakın oluyorlar. Ama tüm bu olumsuzluklara rağmen sonuna kadar mücadele etmeli ve sınıf dayanışmasını örgütlemeliyiz.

Bir işçi/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık 1 Yıllık Yurt içi Yurt dışı 30.000 000 TL 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İşbirlikçi sermaye iktidarı ayakta kaldıkça emperyalist kölelik ve aşağılama da sürecektir!..

- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!**
- NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!**
- Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun!**
- İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!**
- Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!**
- Ortadoğu'da Amerikan mağaliğine, Siyonist İsrail ile suç ortaklığına son!**

Kahrolsun emperyalist kölelik!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!